

BRET EASTON ELLIS

"Một tiểu thuyết đầu tay thật đẹp,
nhưng hơn hết là một áng văn thật hay!"

The New Yorker

"Không thể nào quên. Một tác phẩm
gợi cảm đến tận tận tủy xương!"

The Village Voice

NHƯ KHÔNG HỀ CỐ

tiểu thuyết

 vh

ĐIÊN ĐÀN VĂN HỌC VÀ VĂN HỌC

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Bret Easton Ellis sinh ngày 7 tháng Ba năm 1964 ở Los Angeles, bang California, Hoa Kỳ. Với sáu tiểu thuyết và một tập truyện ngắn, Ellis đã trở thành một trong những cái tên ăn khách nhất, có sức hút nhất của văn học đương đại.

Ellis sinh ra trong một gia đình giàu có với người cha hay ngược đãi, đây chính là hình mẫu cho Patrick Bateman - nhân vật nổi tiếng nhất của Ellis. Ellis vào học trường Bennington College, ở đây ông đã kết bạn với hai nhà văn Donna Tartt và Jonathan Lethem nhưng không ai trong số họ nhận ra niềm ham mê văn chương của Ellis. Sau khi đã nổi tiếng với cuốn *Less than zero* - tác phẩm đầu tay bán chạy nhất năm 1985 và được dựng thành phim vào năm 1987 - ông trở nên thân thiết với Jay McInerney, hai người hợp thành "cặp đôi độc hại" nổi tiếng. Bret Easton Ellis, Jay McInerney và Tama Janowitz là ba gương mặt trẻ tiêu biểu và mới mẻ nhất của nền văn học Mỹ những năm 1980, được biết đến với cái tên nhóm "Brat Pack". Năm 1987, ông chuyển đến New York để xuất bản cuốn tiểu thuyết thứ hai - *The rules of attraction*. Nhà văn lâm vào cảnh túng quẫn sau khi viết *American psycho* (1991) - "bom tấn" của văn học Mỹ cuối thế kỷ 20 và càng nổi tiếng hơn nữa khi được dựng thành phim vào năm 2000. Đây được xem như tác phẩm tiêu biểu nhất của Ellis và được giới học thuật đánh giá rất cao. Trong suốt thời gian dài viết *Glamorama*, ông dính vào ma túy và *The informers* (1994) được giới thiệu tới các nhà xuất bản. Cuộc đời ông tính cho đến thời điểm này đã được ông tiểu thuyết hóa trong chương đầu tiên của *Lunar Park* (2005). Sau cái chết của người tình đồng giới Michael Wade Kaplan, Ellis lao vào hoàn thành *Lunar Park*, giọng văn của ông trở

nên đầy tiếc nuối, buồn bã. Tác phẩm này được dành tặng cho Kaplan và cha của tác giả - Robert Ellis.

Sau chuyến trở về Los Angeles. Ellis đã viết cuốn tiểu thuyết thứ bảy của mình, có tựa đề Imperial bedrooms và giới thiệu nó vào tháng Năm năm 2010.

Ellis nổi tiếng với khả năng thể hiện những hành vi và quan điểm tiêu cực bằng một phong cách vô cảm, đồng thời các tiểu thuyết của ông được liên kết với nhau bằng sự trở đi trở lại của các nhân vật. Ông tự nhận mình là một nhà văn trào phúng và nhà đạo đức học, các tác phẩm của ông đều gây nhiều tranh cãi nhưng không ai có thể phủ nhận được giá trị của chúng.

Các tác phẩm: Less than zero, American psycho, The rules of attraction, Glamorama, The informers và Lunar park của Bret Easton Ellis đều đã được chuyển thể thành phim và gặt hái được nhiều thành công lớn.

Tặng Joe McGinniss

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiên hạ sợ phải nhập làn trên xa lộ ở Los Angeles. Đó là điều đầu tiên tôi được nghe khi trở về thành phố. Blair đón tôi tại LAX 1 và thì thầm câu này khi lái xe chạy lên đoạn dốc nhập vào đường chính. Cô bảo: "Thiên hạ sợ phải nhập làn trên xa lộ ở Los Angeles." Dù câu nói vốn chẳng đáng bận tâm, nó vẫn đeo đẳng tâm trí tôi suốt một thời gian dài đến khó chịu. Đường như không điều gì khác còn đáng kể nữa. Từ chuyện tôi mười tám và giờ đã là tháng Mười hai, chuyến bay lại khá xóc và đôi tình nhân đến từ Santa Barbara ngồi đối diện tôi trên khoang hạng nhất thì đã ngà ngà say. Từ mảng bùn bắn lên ống quần jeans của tôi hồi sớm tại một phi trường ở New Hampshire, khiến tôi thấy vừa lạnh vừa lùng nhùng sao đó. Từ vết ố trên tay áo sơ mi ẩm ướt và nhàu nhĩ tôi đang mặc, chiếc áo mới sáng nay còn mới tinh, sạch sẽ. Từ chỗ rách trên cổ chiếc áo khoác ca rô xám của tôi, chiếc áo có chút gì đậm hơi hướng miền Đông hơn trước, đặc biệt là bên chiếc quần jeans bó và cái áo phông xanh nhạt của Blair. Tất thảy như vô nghĩa bên cạnh mỗi một câu nói ấy. Đường như vụ dân tình sợ nhập làn xa lộ nghe lọt tai hơn chuyện "Em dám chắc Muriel bị biếng ăn tâm lý" hay tiếng cô ca sĩ trên đài gào thét về sóng điện từ. Đường như với tôi, chẳng còn gì đáng kể ngoài mười hai từ ấy. Từ những cơn gió ấm như đang đẩy chiếc xe trôi xuống con đường nhựa vắng tanh cho đến mùi cần sa đã nhạt vẫn phảng phất trong xe Blair. Tất cả những gì đọng lại đó là cái thẳng tôi trở về nhà trong một tháng, gặp một người tôi không thấy mặt đã bốn tháng và thiên hạ sợ phải nhập làn trên xa lộ.

Blair lái xe rời xa lộ và gặp đèn đỏ. Một cơn gió dữ dội làm chiếc xe rung lên trong thoáng chốc, rồi Blair mỉm cười nói gì đó về chuyện có lẽ phải nâng mũi xe cao hơn và chuyển sang kênh phát thanh khác. Trên

đường về, Blair phải dừng xe vì có năm công nhân đang khênh những xác cọ bị gió giật đổ, nhét lá cây cùng những mẫu vỏ cây chết lên một xe tải lớn màu đỏ, Blair lại mỉm cười. Cô dừng xe trước nhà tôi, cổng nhà để ngỏ, rồi tôi ra khỏi xe, ngạc nhiên khi nhận thấy tiết trời khô nóng đến độ nào. Tôi đứng đó một lúc khá lâu, Blair cười toe toét hỏi, "Sao thế?" sau khi đã phụ tôi nhắc các va li ra khỏi khoang hành lý, tôi liền nói, "Không" và Blair bảo, "Trông anh nhợt nhạt quá," thế là tôi nhún vai, rồi chúng tôi chào tạm biệt và cô lên xe lái đi.

Không có ai ở nhà. Điều hòa đang chạy và căn nhà tỏa ra mùi gỗ thông. Trên bàn bếp có mẫu giấy nhắn cho biết mẹ và các em gái đang đi sắm sửa cho Giáng sinh. Từ chỗ đứng, tôi trông thấy con chó đang nằm ngủ cạnh bể bơi, thở phì phì, bộ lông gợn sóng trước gió. Tôi bước lên lầu, đi ngang qua cô phục vụ mới, cô này mỉm cười và có vẻ như đã biết tôi là ai, rồi tôi đi qua phòng các em, hai phòng trông vẫn giống hệt nhau, chỉ những mẫu báo cắt ra từ GQ 2 dán trên tường là khác, rồi tôi vào phòng mình, nhận thấy không có gì thay đổi. Tường vẫn màu trắng, các đĩa hát vẫn nằm đúng vị trí, ti vi chưa hề bị dịch chuyển, cửa chớp vẫn để mở đúng như khi tôi rời đi. Có vẻ như mẹ và ả phục vụ mới, hoặc ả phục vụ cũ, đã dọn sạch tủ tường khi tôi vắng nhà. Trên chõng truyện tranh chất ở bàn có mẫu giấy nhắn, "Vẫn cần đồng truyện này hả con?" ngoài ra còn có tin nhắn cho biết Julian đã gọi và một tấm thiệp với dòng chữ "Mẹ kiếp Giáng sinh." Tôi mở thiệp ra, trong đó viết "Nào ta cùng dự với Giáng sinh," lời mời dự tiệc Giáng sinh của Blair. Tôi bỏ thiệp xuống, nhận thấy không khí trong phòng đã bắt đầu lạnh thực sự.

Tôi tháo giày, lên giường nằm, sờ trán xem mình có sốt không. Tôi nghĩ là có. Rồi vẫn đặt tay trên trán, tôi ngược lên sờ soi tấm áp phích lồng kính treo trên bức tường phía đầu giường, nhưng cả nó cũng vẫn y như cũ. Đó là áp phích quảng cáo cho một đĩa hát cũ của Elvis Costello. Elvis nhìn qua tôi, nhếch môi cười mỉa mai, mắt đăm đăm hướng ra ngoài cửa sổ. Từ "Trust" 3 lơ lửng trên đầu ông, cặp kính râm bên xanh bên đỏ của ông bị

kéo xệch xuống dưới sống mũi để ta có thể thấy đôi mắt ông, chúng hơi lệch tâm. Nhưng đôi mắt ấy không nhìn tôi. Chúng chỉ nhìn bất cứ ai đứng bên cửa sổ, mà tôi thì chẳng còn hơi sức đâu mà nhõm dậy đứng bên cửa sổ.

Tôi nhắc điện thoại gọi Julian, ngạc nhiên thấy mình còn nhớ số của nó, nhưng không ai nhắc máy. Tôi nhõm dậy, nhìn qua những tấm chớp lật và thấy các cây cọ đang đung đưa dừ dội, oằn hẳn xuống trong làn gió nóng, đoạn tôi trôn trôn ngó tấm áp phích, sau đó quay đi, rồi lại nhìn nụ cười ấy, đôi mắt mai mỉa ấy, hai mắt kính xanh đỏ ấy, và tôi vẫn nghe văng vẳng bên tai rằng thiên hạ sợ phải nhập làn trên xa lộ, thế là tôi cố gạt câu nói đó ra khỏi đầu, xóa sổ nó. Tôi bật kênh MTV và tự nhủ mình có thể quên nó đi mà ngủ nếu uống một viên Valium, rồi tôi nghĩ đến Muriel, thấy hơi ồm khi những đoạn video bắt đầu được chiếu.

Tối đó, tôi đưa Daniel tới dự bữa tiệc của Blair, và Daniel đeo kính râm, mặc áo khoác len đen với quần jeans đen. Nó còn đeo găng đen bằng da lợn vì tuần trước, ở New Hampshire, nó đã bị một mảnh thủy tinh rạch cho một đường sâu hoắm ở tay. Tôi đã cùng nó tới phòng cấp cứu của bệnh viện, xem người ta rửa vết thương, lau sạch máu rồi lấy chỉ khâu lại, cho tới năm giờ sáng khi bắt đầu thấy mình phát bệnh thì tôi bèn bỏ ra ngoài phòng đợi, nghe The Eagles hát "New Kid in Town" và lại muốn về nhà. Giờ thì chúng tôi đang đứng trước cửa nhà Blair ở Beverly Hills, Daniel đang phàn nàn chuyện cái găng bám quá chặt vào đám chỉ, nhưng nó không tháo găng ra vì không muốn người ta thấy đống chỉ bạc mỏng thò ra ngoài lớp da ở ngón tay. Blair ra mở cửa.

"Hey, bô trai thế," Blair kêu lên. Cô mặc áo khoác da đen với quần cùng bộ, không mang giày. Cô ôm tôi rồi nhìn sang Daniel.

"Ái chà, ai đây?" cô hỏi, cười toe toét.

"Đây là Danid. Danid, đây là Blair," tôi nói.

Blair chìa tay ra và Daniel mỉm cười, bắt tay nhẹ nhàng.

"Nào, vào đi chứ. Chúc mừng Giáng sinh."

Có hai cây thông Noel, một trong phòng khách, một trong phòng giải trí, cả hai đều chẳng đèn đỏ sạm lấp lánh. Tại bữa tiệc, có nhiều bạn bè hồi trung học mà hầu hết tôi chưa gặp từ hôm tốt nghiệp, tất cả bọn họ đều đứng bên hai cây thông lớn. Trent, một người mẫu nam tôi quen, cũng có mặt.

"Chào Clay," Trent nói, nó quấn một chiếc khăn sọc đỏ và xanh lá quanh cổ.

"Trent," tôi nói.

"Khỏe không các tình yêu?"

"Như voi. Trent, đây là Daniel. Daniel, đây là Trent."

Trent chìa tay ra, Daniel cười, chỉnh lại kính râm rồi nhẹ nhàng bắt tay.

"Chào Daniel," Trent nói. "Cậu học trường nào?"

"Cùng trường Clay," Daniel nói. "Cậu học trường nào?"

"U.C.L.A. 4, hay như lũ phương Đông khoái gọi là U.C.R.A. 5 " Trent bắt chước một lão già người Nhật, mắt ti hí, đầu cúi chào, hàm trên nhe ra chế nhạo, rồi nó phá lên cười như thẳng say rượu.

"Em thì học Đại học cho Trẻ Hư 6," Blair nói, vẫn toe toét cười, lùa ngón tay vào mái tóc vàng dài.

"Đâu vậy?" Daniel hỏi.

"U.S.C.," cô nói.

"Ồ, phải," Daniel đáp. "Đúng rồi."

Blair và Trent phá lên cười, cô phải bám lấy tay nó để đứng cho vững. "Hoặc Jew.S.C. 7," cô nói, gần như hỗn hển.

"Hoặc Jew.C.L.A.," Trent nói, vẫn cười lớn.

Cuối cùng Blair thôi cười và đi lướt qua tôi tới cửa, bảo tôi nên uống thử rượu punch 8.

"Tao đi lấy rượu punch nhé," Daniel nói. "Muốn uống không, Trent?"

"Không, cảm ơn." Trent nhìn tôi và nói, "Trong mày nhọt quá."

Tôi thấy trông mình quả có nhọt thật, so với làn da sạm nắng của Trent và nước da của hầu hết những người khác trong phòng. "Tao đã ở New Hampshire bốn tháng."

Trent thò tay vào túi. "Đây," nó đưa tôi một tấm các. "Đây là địa chỉ một tiệm làm sạm da ở Santa Monica. Nó không chiếu sáng nhân tạo hay cái gì kiểu kiểu thế đâu, và mày cũng không phải xoa Vitamin E khắp người đâu. Tiệm này tên Uva Bath và những gì tụi nó làm là nhuộm da mày."

Một lát sau thì tôi không nghe Trent nói nữa mà ngó sang ba thằng con trai, đám bạn của Blair mà tôi không quen, chúng học U.S.C, rặt tóc vàng, da rám nắng, một thằng đang hát theo điệu nhạc phát qua loa.

"Nó công hiệu đấy," Trent nói.

"Cái gì công hiệu?" tôi lơ đãng hỏi.

"Tiệm Uva Bath. Uva Bath. Nhìn tấm các đi, bạn hiền."

"Ồ phải," tôi nhìn tấm các. "Người ta nhuộm da, phải không?"

"Phải."

"OK."

Im lặng.

"Dạo này mày làm gì?" Trent hỏi.

"Dỡ đồ," tôi nói. "Còn mày?"

"À," nó mỉm cười tự hào. "Tao được nhận vào một công ty người mẫu, một nơi thực sự oách," nó cả quyết với tôi. "Mà đoán xem ai không những sắp lên bìa International Male hai tháng tới, mà còn có mặt trên catalog của U.C.L.A. tháng Sáu này?"

"Ai?" tôi hỏi.

"Tao, bạn hiền à," Trent nói.

"International Male á?"

"Ờ. Tao chả thích tạp chí đó. Gã đại diện của tao kêu tụi nó không được chụp khỏa thân, kiểu Speedos hay các thứ đại loại thế. Tao không có khỏa thân khỏa thiếc gì hết."

Tôi tin nó nhưng chả buồn hiểu tại sao, và tôi ngó quanh phòng xem Rip, gã bán hàng cho tôi, có mặt trong bữa tiệc hay không. Nhưng không thấy hẳn đâu cả, thế là tôi quay lại với Trent và hỏi, "Vậy hả? Mày còn làm gì nữa không?"

"Ờ, như thường lệ thôi. Đến Nautilus, tập cho bã người ra, đến cái chỗ Uva kia... Nhưng mà này, đừng cho ai biết là tao đến đó nhé, được chứ?"

"Gì cơ?"

"Tao bảo đừng cho ai biết về cái tiệm Uva đó, được chứ?" Trông Trent có vẻ băn khoăn, gần như là lo lắng, thế nên tôi siết vai nó để trấn an. "Ồ, phải, đừng có lo."

"Này," nó vừa nói vừa nhìn khắp phòng. "Phải đi giải quyết vài công chuyện đã. Gặp sau nhé. Bữa trưa ấy," nó đùa rồi bỏ đi.

Daniel quay lại cùng ly rượu punch, rượu rất đỏ và rất mạnh, tôi nhấp một ngụm và húng hắng ho. Từ chỗ đang đứng, tôi trông thấy bố của Blair, một nhà sản xuất phim. Ông cụ ngồi trong góc phòng giải trí và nói chuyện với một diễn viên trẻ mà tôi nghĩ từng học cùng trường tôi. Gã bồ của ông cũng có mặt trong bữa tiệc. Gã tên Jared, rất trẻ, tóc vàng, da rám nắng, mắt xanh, răng trắng bóng, đều tăm tắp, gã đang nói chuyện với ba thằng đến từ U.S.C. Tôi cũng thấy mẹ Blair ngồi bên quầy rượu với một ly vodka gimlet, tay run run đưa ly rượu lên miệng. Alana, bạn của Blair bước vào phòng và ôm tôi, tôi giới thiệu cô với Daniel.

"Trông anh giống David Bowie như đúc," Alana, rõ ràng đã nốc đến say khướt, bảo Daniel, "Anh có thuận tay trái không?"

"Không, anh e là không," Daniel nói.

"Alana thích các chàng thuận tay trái," tôi bảo Daniel.

"Và giống David Bowie," cô nhắc tôi.

"Và sống ở Colony," tôi kết thúc.

"Ôi, Clay, anh quả là một anh chàng ra trò," cô cười khúc khích. "Clay thực sự là một chàng ra trò," cô nàng nói với Daniel.

"Phải, anh biết," Daniel nói. "Một gã ra trò. Đúng thế."

"Em uống punch chưa? Em nên thử đi," tôi bảo cô.

"Cưng à," cô nói chậm rãi, thống thiết. "Chính em pha chỗ punch đó đấy."

Cô phá lên cười, nhưng đột ngột nín khe khi trông thấy Jared. "Ôi, Chúa ơi, em ước gì bố Blair không mời Jared tới những chỗ như này. Chuyện đó làm mẹ nó căng thẳng lắm. Đẳng nào cô ấy cũng say khướt thôi, nhưng việc anh ta lãng vãng xung quanh sẽ khiến mọi việc tệ hơn." Cô quay sang Daniel và nói, "Mẹ Blair mắc chứng sợ khoảng rộng 9." Cô tiếp tục nhìn Jared. "Ý em là tuần sau anh ta tới Thung Lũng Chết để quay phim rồi, em không hiểu sao anh ta không đợi được tới lúc đó, các anh nghĩ sao?" Alana quay sang Daniel, rồi sang tôi.

"Không hiểu," Daniel nghiêm trang nói.

"Anh cũng chịu," tôi nói, lắc đầu.

Alana nhìn xuống, rồi lại quay sang tôi nói, "Trông anh nhợt thế nào ấy, Clay ạ. Anh nên đi biển hay gì đó đi."

"Có thể anh sẽ đi." Tôi mân mê tấm các Trent đưa cho rồi hỏi cô liệu Julian có tới không. "Nó gọi điện, để lại tin nhắn cho anh, nhưng anh không liên lạc được với nó," tôi nói.

"Ôi Chúa ơi, không," Alana nói. "Em nghe nói nó xác xơ kinh hồn."

"Ý em là sao?" tôi hỏi.

Bỗng ba tay U.S.C. và Jared đồng loạt phá lên cười.

Alana đảo mắt, vẻ ngán ngẩm. "Jared nghe được câu đùa ngu xuẩn này từ gã bồ đang làm việc ở quán Morton. Hai lời nói dối trắng trợn nhất là gì? Tôi sẽ trả cậu tiền và anh sẽ không cho vào trong miệng em. Em thậm chí chả hiểu gì."

"Ôi Chúa ơi, em phải đi giúp Blair đây. Mẹ nó lại ra quầy rượu rồi. Rất vui được gặp anh, Daniel."

"Ừa, anh cũng rất vui," Daniel nói.

Alana bước tới quầy rượu cạnh hai mẹ con Blair.

"Lẽ ra tao phải ngâm nga bài Let's dance," Daniel nói.

"Lẽ ra mày nên thế."

Daniel cười. "Ôi Clay, mày quả là một thằng ra trò."

Chúng tôi rời đi sau khi Trent và một trong những gã U.S.C. ngã vào cây thông Noel trong phòng khách. Khi hai đứa đã yên vị nơi cuối quầy rượu tối tăm ở Polo Lounge, hầu như cả hai đều không nói gì.

"Tao muốn về," Daniel khẽ nói, có vẻ hơi khó khăn.

"Về đâu?" tôi hỏi, không hiểu lắm.

Một khoảng lặng dài trôi qua khiến tôi thấy hoảng hoảng sao đó, rồi Daniel uống cạn ly của nó, tay mân mê cặp kính râm đang đeo và nói, "Tao chả biết. Về là về thôi."

Hai mẹ con tôi ngồi trong nhà hàng trên phố Melrose, mẹ uống rượu vang trắng, vẫn đeo kính râm và không ngừng vuốt tóc, trong khi tôi mãi miết ngắm hai bàn tay của mình, đoán chắc chúng đang run rẩy. Mẹ gượng cười khi hỏi tôi muốn quà gì cho Giáng sinh. Tôi ngạc nhiên khi thấy mình phải cố gắng lắm mới có thể ngẩng đầu lên mà nhìn bà.

"Không gì cả," tôi nói.

Một khoảng lặng trôi qua, rồi tôi hỏi mẹ, "Mẹ muốn gì?"

Bà không lên tiếng hồi lâu, còn tôi tiếp tục ngắm tay mình trong khi bà nhấp từng ngụm rượu. "Mẹ không biết nữa. Mẹ chỉ muốn một Giáng sinh vui vẻ."

Tôi nín thinh.

"Trông con không vui," đột nhiên bà nói vậy.

"Đâu có," tôi trả lời.

"Trông con không vui," mẹ nói khẽ hơn. Bà lại vuốt mái tóc đã tẩy rồi nhuộm vàng hoe của mình.

"Mẹ cũng thế," tôi đáp lại, thầm mong mẹ đừng nói gì thêm.

Bà chẳng nói gì thêm thật, cho tới khi bà uống hết ly thứ ba và rót ra ly thứ tư.

"Bữa tiệc thế nào?"

"OK."

"Bao nhiêu người dự?"

"Bốn mươi. Năm mươi." Tôi nhún vai.

Bà nhấp một ngụm rượu. "Mấy giờ con rời tiệc?"

"Con không nhớ."

"Một giờ? Hai giờ?"

"Chắc độ một giờ."

"Ờ," bà lại ngừng lời để nhấp ngụm nữa.

"Bữa tiệc không vui lắm," tôi nhìn bà và nói.

"Sao thế?" bà tò mò.

"Chỉ là không vui lắm thôi," tôi trả lời và lại nhìn hai tay mình.

Tôi và Trent ở trong một toa tàu điện màu vàng tại nhà ga Sunset. Trent hút thuốc và uống Pepsi, còn tôi trân trân ngó ra ngoài cửa sổ, ngắm đèn pha của đám xe cộ chạy ngang qua. Chúng tôi đang đợi Julian, đáng ra nó phải mang cho Trent một gam thuốc. Julian đã muộn mười lăm phút, còn Trent thì cứ thối thối, nóng ruột, ấy vậy nhưng khi tôi khuyên nó nên mua hàng của Rip như tôi thay vì của Julian thì nó chỉ nhún vai. Sau cùng, chúng tôi bỏ đi và nó bảo chúng tôi có thể tìm thấy Julian tại chỗ dàn máy chơi điện tử ở Westwood. Nhưng chúng tôi không tìm thấy Julian tại chỗ dàn máy chơi điện tử ở Westwood, nên Trent đề nghị chúng tôi tới Fatburger đánh chén gì đó. Nó than đói, kêu lâu lắm rồi nó chẳng ăn uống gì, và nhắc gì đấy tới chuyện ăn kiêng. Chúng tôi gọi món và mang thức ăn ra bàn. Nhưng tôi không đói mấy và Trent phát hiện ra suất Fatburger của tôi không có ớt.

"Gì thế này? Fatburger mà không có ớt thì ăn thế quái nào được."

Tôi đảo mắt nhìn nó và châm một điếu thuốc.

"Chúa ơi, mày thật quái gở. Mày ở chốn New Hampshire chớ để đó quá lâu đấy," nó lầm bầm. "Đếch có cả ớt nữa."

Tôi không nói gì, nhận thấy mấy bức tường đã được sơn một màu vàng rực rỡ, nhìn nhức cả mắt, giống như đang phát sáng dưới ánh đèn huỳnh quang chói lóa. Trên máy hát tự động, Joan Jett và Blackhearts đang ca bài "Crimson and clover". Tôi cảm mắt vào bức tường, lắng nghe lời bài hát. "Crimson and clover, over and over, and over and over..." Tự nhiên tôi thấy khát, nhưng không thiết ra quây thanh toán gọi đồ uống vì một con bé người Nhật mập ú, mặt mày ủ dột đang phục vụ, trong khi một nhân viên

an ninh dựa lưng vào một bức tường vàng khác, theo dõi tất thảy với vẻ ngờ vực, còn Trent vẫn trăn trăn ngó suốt Fatburger của tôi với vẻ sừng sốt, bàn kế bên thì có một tay điện sơ mi đỏ, tóc kết sợi dài đang vờ gảy guitar, rú rít lời bài hát, đầu lắc qua lắc lại và miệng ngoác ra. "Crimson and clover, over and over and over... Crimson and clo-oh-ver..."

Đã hai giờ sáng, trời nóng, chúng tôi ngồi trong căn phòng phía sau của quán Edge, Trent đeo thử kính râm của tôi và tôi bảo nó tôi muốn ra khỏi đây. Trent bảo chắc hai, ba phút gì đấy là biến thôi. Nhạc từ sàn nhảy vắng sang nghe chừng quá âm ỉ, cứ mỗi khi nhạc dừng và một bài hát khác vang lên là tôi lại căng thẳng. Tôi tựa người vào bức tường gạch, để ý thấy hai thằng con trai đang ôm ấp nhau trong góc tối. Trent thấy tôi căng thẳng liền nói, "Mày muốn tao làm gì? Mày muốn thuốc 10 chứ gì? Nó rút ra một thỏi Pez 11 rồi ấn vào cái đầu Vịt Daffy để đóng lại. Tôi không nói gì, chỉ dán mắt vào thỏi Pez, nó cất thỏi kẹo đi, nghên cổ lên. "Phải Muriel đó không?"

"Không, con nhỏ đó da đen cơ."

"Ờ... mày nói đúng."

Im lặng.

"Không phải gái đâu."

Tôi tự hỏi làm sao Trent có thể lẫn lộn một thằng con trai da đen, không có vẻ gì là mắc chứng biếng ăn, với Muriel, nhưng sau tôi nhận ra thằng da đen ấy đang mặc váy. Tôi nhìn Trent và bảo nó lần nữa là tôi muốn ra khỏi đây.

"Ừa, tội mình ai mà chả phải đi," nó đáp. "Mày nói rồi còn gì."

Tôi nhìn chăm chăm xuống giày của mình, trong khi Trent cố moi chuyện ra để nói. "Mày nhiều quá đấy." Tôi vẫn cầm mắt xuống đôi giày, tha thiết muốn xin nó cho tôi xem thỏi Pez.

Trent nói, "Chó chết thật, tìm Blair thôi, đi nào, đi."

Dù không muốn quay lại gian phòng chính nhưng tôi nhận ra là phải đi qua đó thì mới ra ngoài được. Tôi trông thấy Daniel, đang nói chuyện với một cô nàng tuyệt xinh với làn da rám nắng, mặc áo thun Heaven cũn cởn và váy ngắn đen-trắng, tôi nói thầm vào tai nó giục đi, thế là nó nhìn tôi nói, "Mặc mẹ tao." Cuối cùng tôi giật mạnh tay nó, bảo mày say thật rồi, nó liền kêu tao không giỡn đâu. Nó hôn má cô nàng rồi theo chúng tôi ra cửa, nơi Blair đang đứng nói chuyện với một gã U.S.C.

"Mình đi chứ?" cô hỏi.

"Ừ," tôi đáp, tự hỏi nãy giờ cô đã ở chỗ nào.

Chúng tôi bước ra ngoài trời đêm oi ả, Blair hỏi, "Tụi mình chơi vui đấy chứ hả?" nhưng chẳng ai ừ hử gì, thế là cô nhìn xuống.

Trent đang đứng cùng Daniel bên chiếc BMW của Trent, Trent kéo mấy cuốn tóm tắt 12 của tác phẩm *As I Lay Dying* 13 ra khỏi ngăn đựng găng và đưa cho Blair. Cả bọn chào tạm biệt và lo cho Daniel chui vào xe nó. Trent bảo có khi một đứa trong bọn nên lái xe đưa Daniel về nhà, nhưng sau đó nhất trí rằng sẽ rất phiền toái khi chở nó về nhà rồi ngày mai lại lái xe đưa nó trở lại. Tôi chở Blair về nhà cô ở Beverly Hills, suốt đường đi cô chỉ im lặng, tay mân mê mấy cuốn tóm tắt, từ lúc cô ráng xóa vết đóng dấu 14 trên tay và nói, "Mẹ kiếp. Em ước gì tụi nó không phải đóng dấu đen lên tay em. Chả bao giờ xóa sạch được cả." Đoạn cô nhắc đến chuyện tôi không hề gọi cho cô, dù đã đi suốt bốn tháng. Tôi nói xin lỗi cô, rời khỏi đại lộ Hollywood vì đèn đóm quá sáng và lái xe vào Sunset, ngoặt về đường nhà cô rồi đến lối vào nhà cô. Chúng tôi hôn nhau, cô nhận ra tôi giữ tay lái quá chặt, liền nhìn hai nắm tay tôi nói, "Tay anh đỏ kìa," và bước ra khỏi xe.

Chúng tôi mua sắm ở Beverly Hills từ buổi sáng cho đến đầu buổi chiều. Mẹ, hai em gái và tôi. Hình như phần lớn thời gian mẹ ở cửa hàng Neiman-Marcus. Hai cô em gái thì qua Jerry Magnim, dùng tài khoản trả sau của bố để mua gì đó tặng bố và tôi, xong rồi ra MGA, Camp Beverly Hills và Privilege để tự sắm sửa cho mình. Gần như suốt buổi shopping, tôi ngồi bên quầy rượu trong La Scala Boutique, ngao ngán cùng cực, hút thuốc và nốc rượu vang đỏ. Cuối cùng, mẹ tôi lái con Mercedes tới, đậu xe trước cửa La Scala và chờ tôi. Tôi đứng dậy, để tiền lại trên quầy thanh toán rồi lên xe, ngả đầu vào tấm đệm đỡ.

Chú thích

- (1) Tên gọi tắt của sân bay quốc tế Los Angeles. (Tất cả chú thích trong sách đều là của người dịch).
- (2) Gentlemen's Quarterly: tạp chí phát hành hằng quý dành cho đàn ông.
- (3) Tên một album của Elvis Costello.
- (4) University of California, Los Angeles (Đại học California, Los Angeles). Do đặc trưng ngôn ngữ, người Nhật thường phát âm không chuẩn cụm từ U.C.L.A. và đọc thành U.C.R.A.
- (5) Nguyên văn: University of Spoiled Children, viết tắt cũng là U.S.C., như tên trường U.S.C. - University of Southern California.
- (6) Blair và Trent chế giễu cách phát âm sai của người châu Á, khi họ phát âm chữ "u" theo cách phát âm của từ "jew" /jzu:/.
- (7) Người Do Thái.
- (8) Một loại đồ uống hay được sử dụng trong các bữa tiệc, thường có cồn và pha nước trái cây.

(9) Một chứng rối loạn tâm thần, người mắc chứng này thường sợ những nơi công cộng, những địa điểm lạ hoặc đông người.

(10) Nguyên văn: Lude, hay Quaalude - một loại thuốc viên có chứa chất an thần Methaqualone.

(11) Tên một hãng kẹo Bỉ. Các gói kẹo đôi khi có nắp hình nhân vật hoạt hình.

(12) Cliff note: sách tóm tắt của những tác phẩm văn học dài để học sinh, sinh viên có thể nắm được các ý chính trong tác phẩm đó.

(13) Tên một tiểu thuyết nổi tiếng của William Faulkner.

(14) Ở Mỹ người dưới 21 tuổi vào quán rượu sẽ bị đóng dấu vào tay để người bán rượu thấy dấu này và không bán rượu cho họ. Đây là một quy định nhằm hạn chế thanh thiếu niên uống rượu.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nó đang hẹn hò với anh chàng khủng nhất," một trong hai đứa em tôi nói.

"Anh ấy học ở đâu vậy?" đứa kia quan tâm hỏi.

"Harvard."

"Anh ấy học lớp mấy?"

"Chín. Trên nó một năm."

"Mẹ nghe nói họ đang bán nhà," mẹ tôi nói.

"Không biết anh ấy có được rao bán không nhỉ," con em lớn, mà tôi nghĩ mười lăm tuổi, lăm bầm, rồi hai đứa em rúc rích cười dưới hàng ghế sau.

Một chiếc xe tải chở trò chơi điện tử ở đằng sau đi ngang qua, hai đứa em tôi phát rồ lên.

"Bám theo bộ trò chơi đó đi!" một đứa ra lệnh.

"Mẹ, mẹ có nghĩ nếu con xin bố thì bố sẽ mua Galaga làm quà Giáng sinh cho con không?" đứa kia hỏi, chải chuốt mái tóc vàng ngắn ngủn. Tôi nghĩ có lẽ con bé mười ba tuổi.

"Galaga là cái gì?" mẹ hỏi.

"Trò chơi điện tử," một trong hai nói.

"Con có Atari rồi mà," mẹ tôi nói.

"Atari rẻ quá," con bé nói, đưa đưa kia chiếc lược, đưa kia cũng tóc vàng.

"Mẹ không biết," mẹ nói, chỉnh kính râm, mở mui chống nắng. "Tối nay mẹ sẽ ăn tối với bố."

"Khả quan đấy," đứa lớn nói mỉa mai.

"Tụi con sẽ để nó ở đâu?" một đứa nói.

"Để gì?" mẹ tôi hỏi lại.

"Galaga! Galaga!" hai em tôi gào lên.

"Trong phòng Clay, chắc thế."

Tôi lắc đầu.

"Vớ vẩn! Không được," một đứa ré lên. "Clay không thể giữ Galaga trong phòng anh ấy. Anh ấy lúc nào cũng khóa cửa."

"Đúng thế, Clay, em phát bực vì chuyện đó," đứa kia đánh giọng.

"Sao lúc nào anh cũng khóa cửa thế Clay?"

Tôi không trả lời.

"Sao anh lại khóa cửa hờ Clay?" một trong hai đứa, tôi không biết là đứa nào, lại hỏi.

Tôi vẫn im lặng. Tôi đang nghĩ xem có nên túm lấy một cái trong đám túi MGA hoặc Camp Beverly Hills hay một hộp giày hiệu Privilege mà quăng ra ngoài cửa xe hay không.

"Mẹ, kêu anh ấy trả lời con đi. Sao anh lại khóa cửa hờ Clay?"

Tôi quay lại. "Vì cả hai đứa mày đều thó một phần tư gam cocain của tao vào cái lần cuối cùng tao để cửa mở. Lý do đấy."

Hai đứa nín thinh. Bài "Teenage Enema Nurses in Bondage" của một nhóm nhạc tên là Killer Pussy đang vang lên trên đài phát thanh, mẹ tôi hỏi có nghe cái này không, thế là hai đứa bảo bà bật to lên, rồi không ai nói tiếng nào nữa cho tới khi bài hát kết thúc. Lúc về đến nhà, con bé kể tôi rất cuộc cũng nói với tôi ở bể bơi, "Vớ vẩn. Em đây tự kiếm cocain được."

Tay bác sĩ tâm thần tôi phải gặp trong suốt bốn tuần ở nhà còn trẻ, để râu, lái 450 SL, có nhà ở Malibu. Tôi ngồi trong văn phòng kéo rèm kín mít của hẻm ở Westwood mà vẫn đeo kính râm, hút thuốc lá, đôi khi hút cả kretek 1 chỉ để trừu tức hẻm, thi thoảng tôi còn khóc lóc. Đôi khi tôi hét vào mặt hẻm và hẻm hét lại. Tôi bảo hẻm rằng mình có những tưởng tượng tình dục kỳ quái, thế là hẻm tỏ ra chăm chú hơn nhiều. Tôi bắt đầu cười phá lên vô cớ, sau đó thấy khó ở. Thi thoảng tôi lại còn dối hẻm nữa. Hẻm kể cho tôi nghe về cô bồ của hẻm, về việc sửa chữa đang được tiến hành với căn nhà ở Tahoe, và tôi nhắm mắt mà chiêm tiếp điều thuốc khác, cắn răng chịu đựng. Đôi khi tôi đứng dậy bỏ đi.

Tôi đang ngồi trong quán Du-par's ở Studio City, đợi Blair, Alana và Kim. Tụi nó gọi điện rủ tôi đi xem phim cùng, nhưng tôi đã uống Valium và đánh một giấc hồi đầu giờ chiều nên không thể đi cho kịp gặp tụi nó ngoài rạp được. Thế là tôi hẹn tụi nó ở Du-par's. Tôi ngồi gần cửa sổ lớn, kêu phục vụ mang cà phê đến, nhưng cô ta chẳng mang gì đến cho tôi mà lại đi lau bàn kế bên và phục vụ bàn khác. Song việc cô ta chẳng đem gì đến cho tôi hóa ra lại hay vì tay tôi cứ run khùng khiếp. Tôi đốt một điều thuốc, để ý đồng hồ trang trí Noel trên quầy thu ngân chính. Một hình nộm ông già Noel bằng nhựa, thắp sáng bằng đèn nê ông đang cầm một thanh kẹo Styrofoam dài gần mét, với những hộp lớn xanh đỏ tựa vào nó, tôi tự hỏi trong những cái hộp ấy có gì. Thế rồi mọi con mắt bất chợt dồn vào đôi mắt của một gã trai nhỏ thó, da sạm màu, trông có vẻ sốt ruột, mặc áo thun

Universal Studios, ngồi cách tôi hai bàn. Hắn nhìn tôi chăm chăm, còn tôi ngó xuống và rít một hơi dài. Hắn cứ thế nhìn đăm đăm, còn tôi chỉ có thể nghĩ một là hắn không trông thấy tôi, hai là tôi không có ở đây. Tôi không rõ vì sao tôi nghĩ thế. Thiên hạ sợ phải nhập làn. Không biết hắn có phải để bán không.

Blair bất thành linh hồn vào má tôi rồi ngồi xuống cùng Alana và Kim. Blair cho tôi biết hôm nay Muriel phải nhập viện. "Nó ngất xỉu trong lớp phim. Thế là người ta đưa nó tới Cedars-Sinai, mà đây đâu phải là bệnh viện gần U.S.C. nhất," Blair nói ào ào và châm thuốc hút. Kim đeo kính râm màu hồng, châm thuốc theo, rồi tới lượt Alana cũng xin một điếu.

"Anh sẽ tới bữa tiệc của Kim phải không Clay?" Alana hỏi.

"Ồ phải, Clay. Anh nhất định phải tới đấy," Kim nói.

"Bao giờ vậy?" tôi hỏi, biết Kim lúc nào cũng tổ chức tiệc tùng, mỗi tuần một lần hay gần gần thế.

"Khoảng cuối tuần sau," cô bảo, dù tôi biết thế nào cũng là ngày mai.

"Tớ chả biết đi với ai," Alana bắt chọt nói. "Ôi Chúa ơi, tớ chẳng biết đi với thằng chó nào." Cô ngừng lời. "Tớ chỉ mới nhận ra thôi đấy."

"Thế Cliff thì sao? Không phải cậu từng đi với Cliff sao?" Blair hỏi.

"Tớ sẽ đi với Cliff," Kim nói, nhìn sang Blair.

"Ồ, phải rồi," Blair nói.

"Nếu cậu đi với Cliff, tớ sẽ đi với Warren," Alana nói.

"Tớ tưởng hồi trước cậu đi lại với Warren," Kim nói với Blair.

Tôi liếc sang Blair.

"Tớ có đi chơi với Warren, nhưng tớ không đi lại với cậu ấy," Blair nói, dường như hơi chậm.

"Cậu có đi lại đâu. Cậu ngủ với nó mà. Cậu đâu có đi lại," Alana nói.

"Sao cũng được, sao cũng được," Blair nói, lật giở tờ thực đơn, liếc sang tôi rồi quay đi.

"Cậu có ngủ với Warren không đấy?" Kim hỏi Alana.

Alana nhìn Blair, rồi nhìn Kim, sau đó nhìn sang tôi và nói, "Không, tớ không ngủ với cậu ta." Cô lại nhìn sang Blair rồi lại nhìn Kim. "Thế cậu thì có hay không?"

"Không, nhưng tớ nghĩ Cliff từng ngủ với Warren," Kim nói, hơi ngập ngừng.

"Có khi thế thật, nhưng tớ tưởng Cliff ngủ với con bé Didi Hellman Quê-mùa-hóa-Du-côn gồm ghiếc chứ," Blair nói.

"Ôi, không phải đâu. Ai bảo cậu thế?" Alana tò mò.

Đột nhiên tôi nhớ ra là hình như mình đã ngủ với con bé Didi Hellman. Tôi cũng nhớ ra là hình như mình đã ngủ cả với Warren. Tôi không nói gì. Máy cô nàng này hẳn đã biết rồi.

"Didi chứ ai," Blair nói. "Nó không kể với cậu hả?"

"Không," Kim nói. "Nó có kể đâu."

"Nó cũng không kể gì với tớ," Alana nói.

"Nó kể với tớ," Blair nói.

"Ôi, nó thì biết cái gì? Vì Chúa, nó sống ở Calabasas mà," Alana rên rỉ.

Blair suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, giọng đều đều, "Nếu Cliff ngủ với Didi, cậu ta hẳn đã ngủ với... Raoul."

"Raoul nào cơ?" Alana và Kim đồng thanh nói.

Tôi lật mở thực đơn, giả vờ đọc, tự hỏi không biết mình đã ngủ với Raoul chưa. Cái tên nghe quen quen.

"Bạn trai khác của Didi. Nó lúc nào cũng dính dáng tới mấy vụ phang phịch ba người tởm lợm. Tụi nó lố lẫm," Blair nói và đóng thực đơn lại.

"Didi cũng lố đâu kém," Alana chêm vào.

"Raoul là giai đen phải không?" một lúc sau Kim hỏi.

Tôi chưa ngủ với Raoul lần nào.

"Ừa. Sao?"

"Vì tớ nghĩ tớ từng gặp tay đó trong bữa tiệc hậu trường ở The Roxy."

"Tưởng tay đó sốc thuốc quá liều mà."

"Không, không. Cậu ta xinh trai lắm. Có khi là giai đen bảnh nhất tớ từng gặp ấy," Blair nói.

Alana và Kim gật đầu tán đồng. Tôi gấp thực đơn lại.

"Nhưng không phải cậu ta bóng sao?" Kim tỏ vẻ quan tâm.

"Ai? Cliff á?" Blair hỏi.

"Không. Raoul cơ."

"Cậu ta lưỡng. Lưỡng đấy," Blair nói, rồi lại hơi phân vân. "Tớ nghĩ thế."

"Tớ không nghĩ cậu ta ngủ với Didi đâu," Alana nói.

"Tớ cũng chả tin tẹo nào," Blair nói.

"Thế sao nó lại hẹn hò với cậu ta?"

"Nó cho là cặp bồ với giai đen thì chúa lắm," Blair nói, cô nàng đã chán ngấy đề tài này.

"Con dơ dáy," Alana rùng mình về kinh tởm mĩa mai.

Ba đứa ngừng nói, rồi Kim bảo, "Tớ không biết Cliff ngủ với Raoul đấy."

"Cliff ngủ với cả thiên hạ mà," Alana nói, nhướn mắt lên, thế là Kim với Blair phá lên cười. Blair nhìn sang tôi, tôi cũng gượng mím cười, phục vụ bàn tới nghe gọi món.

Đúng như tôi đoán, bữa tiệc của Kim diễn ra tối nay. Tôi theo Trent tới dự. Trent diện cà vạt khi tới nhà tôi, nó bảo tôi làm theo, thế là tôi đeo cà vạt đỏ. Khi hai đứa dừng xe ở tiệm Santo, Pietro mua gì đó ăn trước bữa tiệc, Trent thấy bóng mình phản chiếu trên một trong các ô kính cửa sổ, thế là nó nhăn mặt và tháo cà vạt ra, bảo tôi cũng làm theo, quyết định này hóa ra lại sáng suốt vì ở bữa tiệc chả có ma nào đeo cà vạt gì sất.

Tại ngôi nhà ở Holmby Hills, tôi tán chuyện với vô số người, họ kể cho tôi nghe nào chuyện sắm sửa com lê ở Fred Segal, chuyện mua vé xem ca nhạc, sau đó tôi nghe Trent kể lể với mọi người chuyện nó đang sinh hoạt lý thú ra sao trong hội sinh viên nó tham gia ở U.C.L.A. Tôi còn nói chuyện với Pierce, một thằng bạn thời trung học, xin lỗi nó vì đã không gọi khi mới tới, nhưng nó bảo không thành vấn đề, rồi thì trông tôi sao mà nhợt nhạt quá, và ai đó đã chôm mắt con BMW bố nó mua cho làm quà tốt nghiệp. Julian cũng có mặt tại buổi tiệc, nom không đến nỗi xác xơ kinh hồn như Alana nói: da vẫn rám nắng, tóc vàng ngắn ngắn, xem chừng hơi quá gầy, nhưng ngoài ra vẫn bánh. Julian xin lỗi Trent vì đã không gặp

được nó ở quán Carney tối hôm nọ, rằng nó thực sự bận, còn tôi đứng bên Trent trong khi nó nốc cạn ly gin pha tonic thứ ba, thấy nó nói, "Mày làm ăn vô trách nhiệm đếch mê nổi," rồi tôi quay đi, bản khoản không biết có nên hỏi Julian xem nó muốn gì khi gọi tôi và để lại tin nhắn, nhưng khi chúng tôi bốn mắt nhìn nhau và sắp sửa chào hỏi thì nó quay đi, bước vào phòng khách. Blair nhún nhảy sang chỗ tôi, ngâm nga lời bài "Do you really want to hurt me" mà cô ắt vừa mới nhớ ra trong cơn say, đoạn bảo tôi trông có vẻ phờn đấy và đưa cho tôi một chiếc hộp Jerry Magnin, thì thầm câu "Chúc mừng Giáng sinh nhé, cáo giã," vào tai tôi, rồi hôn tôi.

Tôi mở hộp. Một chiếc khăn quàng. Tôi cảm ơn, khen chiếc khăn đẹp. Cô kêu tôi quàng vào xem có vừa không, tôi bảo thường thì khăn quàng vừa cho tất cả. Nhưng cô cứ nài nỉ nên tôi đành phải làm theo, cô mỉm cười, thì thầm từ "Hoàn hảo", đoạn quay về quầy rượu lấy đồ uống. Tôi đang đứng chơ vơ với khăn quàng trên cổ trong góc phòng khách thì bỗng nhiên trông thấy Rip, tay bán hàng cho mình, và tôi nhẹ cả người.

Rip diện một bộ cánh trắng, thùng thình, dày cộp mà chắc gã mua ở Parachute, kèm mũ phớt đen đắt tiền, khi Rip len ra chỗ tôi, Trent hỏi gã xem dạo này có đi nhảy dù không. "Nhảy dù ấy 2? Hiếu không?" Trent nói, rúc rích cười. Rip chỉ dăm dăm nhìn Trent cho đến khi thẳng này im bặt. Julian trở về phòng, tôi đang chuẩn bị ra chào thì bị Rip túm lấy cái khăn trên cổ, kéo tôi vào một căn phòng trống. Tôi để ý căn phòng không có nội thất gì ráo và bắt đầu thắc mắc nguyên do, trong khi Rip vỗ nhẹ vào vai tôi, cười lớn.

"Tình hình thế đếch nào rồi?"

"Rất ổn," tôi nói. "Sao trong này không có đồ đạc nhỉ?"

"Kim sắp dọn đi," gã nói. "Cám ơn đã gọi lại cho anh nhé, của khi."

Tôi thừa biết Rip chẳng cố gọi cho mình, nhưng vẫn nói, "Xin lỗi, em mới về được khoảng bốn hôm và không biết nữa... Nhưng em tìm anh mấy hôm nay."

"Thì anh đây. Anh giúp gì được mà, chú em?"

"Anh có gì?"

"Mày học hành gì ở cái trường đó?" Rip hỏi, không buồn trả lời tôi. Gã lôi từ trong túi ra hai phong bì nhỏ gập kín.

"À, một khóa nghệ thuật, một khóa viết và một khóa nhạc..."

"Khóa nhạc á?" Rip ngắt lời, làm bộ hào hứng. "Có viết nhạc không bay?"

"À, có, đôi chút." Tôi lục tìm ví trong túi quần sau.

"Này, anh có viết lời bài hát đấy. Viết nhạc đi. Mình sẽ làm cả triệu."

"Cả triệu gì cơ?"

"Mày sẽ quay về chứ?" Rip hỏi ngay sau đó.

Tôi không nói gì, chỉ dán mắt vào nửa gam hàng gã đổ xuống một chiếc gương cầm tay nhỏ.

"Hay may sẽ ở lại... và chơi bời... ở L.A." Rip phá lên cười, châm thuốc. Gã lấy dao cạo xê đồng bột ra làm bốn phần lớn, đoạn đưa cho tôi một tờ hai mươi đô cuộn tròn, tôi nghiêng người xuống hít.

"Về đâu?" tôi hỏi, ngẩng đầu lên, hít hà âm ỉ.

"Chúa ơi," Rip nói, nghiêng người xuống. "Về trường ấy, thẳng ngu."

"Em không biết. Chắc thế."

"Chắc thế à." Gã hít cả hai phần của gã, hai đồng bột dài, cao ngất, rồi đưa tờ hai mươi đô cho tôi.

"Ừ," tôi nhún vai, lại cúi người xuống.

"Khăn quàng được đấy. Quá được luôn. Anh đoán Blair nó vẫn khoái mày,"

Rip cười.

"Có thể," tôi nói, hít phần còn lại.

"Có thể, có thể," Rip phá lên cười.

Tôi mỉm cười, lại nhún vai. "Ngon đấy. Một gam nhé?"

"Của mày đây, thằng em." Gã đưa tôi một trong hai chiếc phong bì nhỏ.

Tôi đưa gã hai tờ năm chục, một tờ hai chục, gã đưa lại tôi tờ hai chục và nói, "Quà Giáng sinh nhé!"

"Cám ơn nhiều, Rip."

"À, anh nghĩ mày nên quay lại đi," gã nói, đút tiền vào túi. "Đừng quậy phá. Đừng như cái lũ vô công rồi nghề."

"Như anh hả?" Tôi hỏi ngay vì đã nói câu này. Thật chẳng đúng lúc.

"Như anh, cu ạ," Rip nói, ngần ngừ.

"Em không biết em có muốn vậy không."

"Ý mày là sao, mày không biết mày có muốn không à?"

"Em không rõ. Ở đó cũng chẳng khác gì mấy."

Rip đang bắt đầu chán và tôi có cảm giác gã không màng lắm chuyện tôi đi hay ở.

"Nghe này, mày còn được nghỉ dài dài, phải không? Một tháng, phải không?"

"Phải. Bốn tuần."

"Một tháng, phải rồi. Cứ suy nghĩ chuyện đó đi."

"Em sẽ nghĩ."

Rip tiến đến cửa sổ.

"Anh còn làm DJ không?" tôi chằm điếu thuốc và hỏi.

"Không đời nào, cu." Gã lướt một ngón tay lên chiếc gương, chấm nó lên răng rồi liếm, đoạn thả lại chiếc gương vào trong túi. "Giờ việc buôn bán đang ổn định nhờ uy tín của anh. Có thể anh sẽ trở lại khi anh sạt nghiệp. Duy có điều, anh nghĩ chả bao giờ sạt được," gã cười phá lên. "Anh có căn hộ thông tầng ở Wilshire chúa lắm. Mê ly luôn."

"Thế sao?"

"Ờ. Mày phải ghé qua đây."

"Em sẽ ghé."

Rip ngồi trên bậu cửa sổ nói, "Anh nghĩ Alana muốn phịch anh. Mày nghĩ sao?"

Tôi chả nói gì. Tôi tìm không ra lý do vì Rip trông chẳng giống David Bowie chút nào, gã không thuận tay trái, cũng chẳng sống ở Colony.

"Thế anh có nên phang con bé không?"

"Em không biết," tôi nói. "Hắn rồi, sao lại không?"

Rip rời bậu cửa sổ và nói, "Nghe này, mày phải tới chỗ anh. Anh có Temple of the Doom bản lậu đấy. Mất bốn trăm đô. Mày nên qua anh, thằng em ạ."

"Ừ, chắc chắn rồi, Rip," chúng tôi bước tới cửa.

"Mày đến chứ?"

"Hắn rồi."

Khi hai chúng tôi bước vào phòng khách, có hai cô em tôi không nhớ là ai qua chỗ tôi, nói tôi phải điện cho bọn nó, một trong hai nhắc tôi nhớ đến cái đêm ở The Roxy, tôi bảo đêm ở The Roxy thì vô số kể, nó bèn cười và nói dù sao đi nữa tôi cũng phải điện cho nó. Tôi chẳng rõ mình có số của nó không và đúng lúc định hỏi thì Alana đến than phiền rằng Rip cứ quấy rầy cô nàng, rồi hỏi tôi có thể làm gì để can thiệp không. Tôi liền đáp chắc là không. Rồi Alana bắt đầu nói về Rip, trong khi ấy tôi quan sát tay bạn cùng phòng của Rip đang nhảy với Blair bên cây thông Noel. Hắn thì thầm điều gì đó vào tai cô, rồi hai người cùng phá lên cười, gật gù tâm đắc.

Còn có một gã trai già, mái tóc màu xám dài dài, mặc áo len Giorgio Armani, đi giày mô ca, lượn qua chỗ Alana và tôi rồi bắt đầu tán chuyện với Rip. Tôi thấy cả một trong những thằng U.S.C từng tới dự bữa tiệc của Blair, hẳn ngó sang gã trai già, chừng bốn mươi, bốn năm gì đó, đoạn quay sang làm điệu làm bộ với mấy ả đã gặp tôi ở The Roxy. Để ý thấy tôi đang nhìn khi hắn làm thế, hắn bèn mỉm cười, và tôi cười lại, còn Alana thì vẫn không ngừng huyền thuyên, rồi may phước sao có kẻ vịn nhạc to lên và Prince bắt đầu gào rú. Alana bỏ đi ngay khi đến bài hát mà cô nàng muốn nhảy, và cái gã U.S.C tên Griffin đó tiến đến chỗ tôi, hỏi có muốn uống champagne không. Tôi đáp dĩ nhiên rồi, thế là hắn ra quầy rượu, còn tôi thì đi kiểm nhà vệ sinh để hít thêm một đợt nữa.

Tôi phải đi qua phòng Kim để đến đó, vì cái buồng ở dưới nhà đã bị hỏng khóa, khi tôi đến phòng cô thì Trent bước ra và đóng cửa lại.

"Dùng cái buồng dưới nhà ấy," nó nói.

"Sao thế?"

"Vì bọn Julian, Kim và Derf đang phang nhau trong đó."

Tôi đứng ngây ra. "Derf có đây hả?" tôi hỏi.

"Theo tao," Trent nói.

Tôi nới gót Trent xuống dưới, ra khỏi nhà, về chỗ xe nó.

"Vào đi," nó nói.

Tôi mở cửa, chui vào chiếc BMW.

"Mày muốn gì?" tôi hỏi khi nó chui vào khoang lái.

Nó lục lọi trong túi, lôi ra một cái lọ nhỏ.

"Chút xíu co-kain," nó giả giọng miền Nam lè nhè.

Tôi không bảo với nó là mình đã hít rồi, nó moi ra một cái thìa vàng, dí cái thìa vào đồng bột, cuộn lại đưa lên mũi, cứ thế bốn lượt cả thầy. Sau đấy nó đẩy cuộn băng được bột trong bữa tiệc vào dàn stereo trên xe, đưa tôi chiếc lọ với cái thìa. Tôi cũng làm bốn lượt, chảy nước mắt, nuốt vào họng. Loại coke (Cocain) này khác với hàng của Rip, không biết có phải nó lấy hàng từ chỗ Julian không. Mẻ này không ngon bằng.

"Mày đã về đây rồi, sao tụi mình không đi Palm Springs một tuần nhỉ," nó đề xuất.

"Ờ. Palm Springs. Nhất định rồi," tôi bảo nó.

"Mà này, tao quay vào đây."

Tôi bỏ lại Trent ngồi một mình trong xe, quay về bữa tiệc, ra chỗ quầy rượu, nơi Griffin đang đứng và cầm hai ly champagne. "Tao thấy rượu hơi nhạt," nó phán.

"Sao cơ?"

"Tao bảo là champagne nó nhạt."

"Ồ." Tôi ngừng lời, thoáng lúng túng. "Chả hề gì."

Tôi cứ thế uống, nó bèn rót thêm cho tôi một ly nữa.

"Vẫn ngon chán," nó nói sau khi cạn và rót thêm rượu. "Nữa chứ?"

"Dĩ nhiên." Tôi cạn ly thứ hai, nó liền rót cho tôi ly thứ ba. "Cám ơn."

"Con bé đi cùng tao vừa bỏ đi với thằng người Nhật mặc áo thun với quần bó trắng. Mà biết nó là thằng nào không?"

"Không."

"Thợ làm tóc của Kim đấy."

"Dữ ta," tôi nói, nốc cạn ly champagne, nhìn sang Blair từ bên này căn phòng. Mắt chúng tôi chạm nhau, cô liền mỉm cười và làm mặt xấu. Tôi cười lại nhưng không làm mặt xấu. Griffin trông thấy liền nói oang oang, át cả tiếng nhạc nhộn nhạo, "Mày là thằng đang hẹn hò với Blair, đúng không?"

"À, từng hẹn hò."

"Tao tưởng bọn mày vẫn."

"Có thể bọn tao vẫn," tôi nói, rót ra một ly champagne nữa. "Tao chả biết."

"Nó nói về mày suốt."

"Thật sao? Chà..." tôi kéo dài giọng.

Chúng tôi im lặng một lúc lâu.

"Khoái cái khăn của mày," Griffin nói.

"Cám ơn." Tôi uống cạn ly rượu, tự rót thêm cho mình, thắc mắc không biết mấy giờ rồi và mình đã ở đây được bao lâu. Coke đang mất dần tác dụng, tôi bắt đầu thấy vầng vất say.

Griffin hít vào một hơi thật sâu rồi nói, "Này, muốn qua nhà tao không? Bố mẹ tao đang ở Rome nghỉ Giáng sinh." Ai đó đổi băng nhạc, tôi liền thờ dài, nhìn sang ly champagne nó đang cầm, vội uống cạn ly và nói dĩ nhiên rồi, sao lại không.

Griffin đứng bên cửa sổ phòng ngủ của nó, ngó ra sân sau, nhìn xuống bể bơi, mặc độc một chiếc quần lót, trong khi tôi ngồi trên sàn nhà, tựa lưng lên giường nó, chán chường, tỉnh như sáo, hút thuốc. Griffin nhìn tôi, và rồi thật chậm rãi, lóng ngóng, nó cởi quần lót ra, tôi thấy nó chẳng hề có mảng da rám nắng nào trên người, tôi bắt đầu thắc mắc tại sao và sém chút nữa thì phá lên cười.

Chú thích

(1) Một loại thuốc lá nguồn gốc Indonesia, có vị đinh hương, đôi khi được trộn lẫn với cần sa.

(2) Parachute, hiệu quần áo mà Clay đoán là Rip đã mua hàng, có nghĩa là "cái dù". Parachute, hay parachuting, còn có nghĩa là một phương thức sử

dụng chất kích thích bằng cách nuốt chửng chất kích thích cuộn trong giấy vệ sinh của toilet mà không hề nếm qua mùi vị.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tôi tỉnh giấc trước bình minh. Miệng tôi khô rang và tôi thấy đau khi đưa lưỡi ra khỏi vòm miệng. Tôi nhắm mắt cố ngủ lại, nhưng đồng hồ số trên cái bàn đầu giường báo đã bốn rưỡi sáng và chỉ đến lúc này tôi mới thực sự nhận ra là mình đang ở chốn nào. Tôi ngó sang Griffin đang nằm ở đầu bên kia cái giường đôi lớn. Không muốn đánh thức Griffin dậy, tôi ra khỏi giường khê hết mức, chui vào nhà tắm, đóng cửa lại. Tôi đi tiêu, ngó trần trần bộ dạng trần trụi của chính mình trong gương được một lúc, tì tay lên bồn rửa, mở vòi hất nước lạnh lên mặt. Đoạn tôi nhìn vào chính mình trong gương, lần này lâu hơn. Tôi về phòng ngủ, mặc quần lót vào, xem lại cho chắc xem có phải quần của Griffin không, xong đưa mắt ngó nghiêng khắp phòng và hoảng hồn, vì không thấy áo quần mình đâu sất. Rồi tôi nhớ lại rằng, tối qua mọi chuyện bắt đầu trong phòng khách, bèn lẳng lẳng xuống những bậc thang trong ngôi biệt thự đồ sộ, hoang vắng, bước vào phòng khách. Tôi tìm ra quần áo và lẹ làng mặc vào. Trong lúc tôi kéo quần lên, một ả hầu gái da đen khoác áo choàng xanh, tóc đầy kẹp cuộn, đi ngang qua cửa thân nhiên liếc nhìn tôi trong một thoáng, như thể việc phát hiện ra một thằng con trai trạc mười tám tuổi hay bao nhiêu cũng mặc đang kéo quần lên ngay chính giữa phòng khách lúc năm giờ sáng cũng chẳng có gì mà phải lạ. Ắ bỏ đi, trong khi tôi tìm mãi không ra cửa trước. Khi đã tìm được và ra khỏi nhà, tôi tự nhủ rằng tối qua kỳ thực cũng không tồi. Đoạn tôi chui vào xe, mở ngăn đựng găng làm một tép coke, chỉ vì muốn cảm thấy dễ chịu hơn. Đoạn tôi lái xe qua cổng nhà, chạy vào Sunset.

Tôi vắn dài lớn tiếng. Phố xá vắng tanh và tôi phóng như bay. Tôi gặp đèn đỏ, định phóng qua nhưng rồi dừng lại khi thấy một tấm áp phích mà tôi không nhớ đã từng thấy ở đâu, ngược nhìn lên. Tất cả những gì ghi trên

đó là "Biển mất ở đây", và cho dù hẳn chỉ là quảng cáo cho một resort nào đó, nó vẫn khiến tôi phát hoảng đôi chút, thế là tôi tăng ga thật mạnh và cái xe rú lên khi tôi vượt đèn. Tôi đeo kính râm lên dù trời còn khá tối, nhìn mãi vào gương chiếu hậu, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác là lạ như có kẻ nào đấy đang theo dõi mình. Tôi gặp đèn đỏ một lần nữa, và đúng lúc đó nhận ra mình đã để quên chiếc khăn của Blair tặng, nó đã bị bỏ lại nhà Griffin.

Nhà tôi nằm trên đường Mulholland, và khi nhấn nút mở cổng, tôi nhìn sang Valley ngắm bình minh đang ló dạng, ngày thứ năm của tôi ở nhà, sau đó tôi ngoặt về khúc quanh dẫn vào nhà, đỗ xe kế bên xe của mẹ, cạnh nó là một chiếc Ferrari lạ hoắc. Tôi ngồi đó, lắng nghe những ca từ cuối cùng của một bài hát nào đó, xong chui ra khỏi xe, bước tới cửa trước, tìm chìa khóa của mình và mở cửa. Tôi đi lên lầu, vào phòng ngủ, khóa cửa, châm thuốc, bật ti vi, tắt tiếng, mò mẫm trong tủ tường, tìm ra lọ Valium mình đã giấu dưới một mớ áo len cashmere. Sau khi nhìn viên thuốc nhỏ màu vàng có lỗ khoét chính giữa, tôi quyết định rằng mình không cần đến nó, bèn cất đi. Tôi cởi quần áo, nhìn vào chiếc đồng hồ số, cùng loại với cái của thằng Griffin, nhận ra mình chỉ có vài tiếng để ngủ trước khi đi ăn trưa cùng bố nên tôi kiểm tra cho chắc ăn là đã đặt báo thức, rồi lại đặt lưng xuống, dán mắt vào ti vi, vì tôi từng nghe nói nếu bạn nhìn chăm chăm lên màn hình ti vi đủ lâu, bạn có thể thiếp đi.

Chuông báo thức reo lúc mười một giờ. Trên đài đang phát bài "Artificial Insemination," tôi đợi cho đến khi hết bài thì mới mở mắt ngồi dậy. Căn phòng tràn ngập ánh mặt trời đang ủa vào tới tấp qua khe cửa chớp, và khi nhìn vào gương, tôi có cảm giác mình đang nở một nụ cười hoang dại, méo mó. Tôi đi vào phòng treo đồ, ngắm mặt mũi và thân hình của mình trong gương, gồng cơ bắp lên hai lần, tự hỏi không biết có nên cắt tóc không, quyết định rằng quả thật mình cần phải làm sạm da. Rồi tôi quay đi, mở chiếc phong bì giấu bên dưới mớ áo len. Tôi lấy ra hai tép coke mua của Rip tối qua, hít vào và cảm thấy khá hơn. Tôi vẫn đang mặc quần lót khi

bước xuống nhà. Dù đã mười một giờ, tôi nghĩ vẫn chưa ai dậy cả, và tôi phát hiện ra cửa phòng mẹ không để mở, xem chừng đã bị khóa lại mất rồi. Tôi bước ra ngoài, nhào xuống bể bơi, làm ào hai mươi vòng, rời khỏi bể, vừa lau khô người vừa đi vào bếp. Lấy một quả cam trong tủ lạnh, vừa gọt vừa đi lên lầu. Tôi ăn quả cam trước khi vào nhà tắm, nhận ra mình không có thời gian cho việc nâng tạ. Kế đến tôi về phòng riêng, bật MTV âm ỉ, lấy thêm một tép coke và lái xe đến ăn trưa cùng bố.

Tôi không thích lái xe dọc Wilshire vào giờ cơm trưa. Dường như lúc nào cũng có vô vàn xe cộ, các ông bà già với đám người hầu đợi xe buýt, sau rốt tôi nhìn đi chỗ khác, đốt cả lô thuốc lá, vận đai to hết cỡ. Lúc này, chẳng có gì nhúc nhích dù đèn đã chuyển màu xanh. Tôi ngồi đợi trong xe và nhìn những người đang ngồi trong mấy cái xe xung quanh. Hễ cứ khi nào đi trên Wilshire hay Sunset vào giờ ăn trưa, tôi đều ráng "nói chuyện bằng mắt" với người lái chiếc xe kế bên, cũng đang chịu cảnh kẹt cứng như tôi. Khi không thành công, và thường là không thành công, tôi đeo kính râm trở lại, chậm chậm nhích xe lên phía trước. Trong lúc ngoặt lên Sunset, tôi đi ngang qua tấm áp phích "Biến mất nơi đây" đã thấy hồi sáng, bèn quay đi, ráng xua câu đó ra khỏi óc.

Khu văn phòng của bố tôi nằm ở quận Century City. Tôi đợi ông trong phòng tiếp tân rộng thênh thang, đầy ắp đồ xa xỉ, chuyện gẫu với đám thư kí, tán tỉnh một em tóc vàng tuyệt xinh. Tôi chả thấy bức khi bị bố bắt chờ nửa tiếng đồng hồ trong lúc ông họp hành gì đó rồi lại hỏi vì sao tôi đến muộn. Ngày hôm nay, tôi thực sự không muốn ra ngoài dùng bữa trưa, tôi thích ngồi ở bãi biển, ngủ hoặc vùng vẫy ngoài bể bơi hơn, song tôi vẫn tỏ ra khá ngoan ngoãn, mỉm cười, gật đầu lia lịa, giả vờ lắng nghe tất tần tật những gì ông hỏi về trường học và trả lời tương đối thành thực. Tôi cũng chả thấy bối rối gì mấy khi trên đường tới Ma Maison, ông hạ mui chiếc 450 xuống và bật băng nhạc của Bob Seger, như thể những thứ này là một cử chỉ giao tiếp lạ lùng nào đó. Tôi cũng chả thấy phiền khi trong bữa ăn, bố tôi tiếp chuyện cơ man nào là doanh nhân, những kẻ ông hợp tác làm ăn

trong ngành phim ảnh ghé qua bàn chúng tôi, và tôi chỉ được giới thiệu là "con trai tôi", rồi tất thấy đám doanh nhân bắt đầu trông tựa tựa nhau cả, trong khi tôi bắt đầu ước rằng mình đã mang theo toàn bộ số coke còn lại.

Bố tôi trông khá mạnh khỏe nếu ta không nhìn ông quá lâu. Ông có làn da rám nắng hoàn hảo, hai tuần trước ông đã đi trồng tóc ở Palm Springs, thành thử trên đầu ông bây giờ đã có một bộ tóc màu vàng nhạt. Ông còn đi sửa mặt nữa. Tôi tới thăm ông ở Cedars-Sinai khi cuộc phẫu thuật đã hoàn tất, và tôi nhớ đã trông thấy khuôn mặt ông quần đầy băng, rồi cả cái lối ông liên tục rờ rờ vào chúng.

"Sao bố không dùng bữa như thường lệ?" tôi hỏi, đầy quan tâm, sau khi hai bố con gọi món.

Ông mỉm cười, bỏ mũ ra. "Chuyên gia dinh dưỡng không cho phép."

"Ồ."

"Mẹ con thế nào?" ông bình thản hỏi.

"Mẹ ổn."

"Bà ấy ổn thật chứ?"

"Vâng, mẹ thật sự ổn." Trong thoáng chốc, tôi những muốn kể cho ông nghe về chiếc Ferrari đậu trên lối vào ga ra.

"Con chắc chứ?"

"Không phải lo gì hết cả."

"VẬY THÌ TỐT," ông ngừng lời. "Bà ấy vẫn đi lại với tay bác sĩ Crain đó chứ?"

"Vâng."

"Thế thì tốt."

Một khoảng lặng trôi qua. Một doanh nhân khác lại ghé qua rồi bỏ đi.

"Này Clay, con muốn quà gì cho Giáng sinh?"

"Không gì cả," vài giây sau tôi đáp.

"Con muốn đặt tiếp tờ Variety không?"

"Đã đặt rồi."

Một khoảng im lặng nữa.

"Con có cần tiền không?"

"Không," tôi bảo ông, chắc mãi thế nào sau đó ông cũng sẽ dúm tiền cho tôi, có thể là ngoài Ma Maison, hoặc trên đường về văn phòng ông.

"Trông con gầy quá," ông nói.

"Ừmmm."

"Và nhọt nữa."

"Tại thuốc đấy," tôi lầm bầm.

"Bố nghe không rõ"

Tôi nhìn ông và nói, "Từ hôm về nhà con đã lên được năm pao."

"Ồ," ông nói, tự rót ra cho mình một ly rượu trắng.

Một doanh nhân khác lại ghé qua. Khi hắn đã đi, bố tôi quay sang tôi và hỏi,

"Con muốn đến Palm Springs nghỉ Giáng sinh không?"

"Một ngày nọ, khi những tháng ngày cuối cùng của thời trung học sắp qua đi, tôi không đến trường. Thay vào đó, tôi lái xe tới Palm Springs một mình, nghe lại nhiều băng nhạc cũ mình từng thích nhưng không còn ưng lắm, rồi dừng xe ở cửa hàng McDonald tại Sunland mua một lon Coca, sau đó lái xe đến hoang mạc và đỗ lại trước căn nhà cũ. Tôi không ưng căn nhà mới mà gia đình đã mua, ờ thì nó ổn, nhưng chẳng giống căn nhà cũ. Nhà cũ vắng tanh, nhìn bên ngoài hoang tàn, hỗn độn, cỏ dại mọc đầy, có cả ăng ten vô tuyến rơi từ trên mái xuống, lại thêm vỏ hộp rỗng bỏ đi nằm la liệt trên đám đất trước nhà vốn dĩ là bãi cỏ. Bể bơi cũng đã bị rút sạch nước và tất cả những ký ức xưa bỗng ùa về trong tôi, thế là vẫn mặc nguyên bộ đồng phục trên người, tôi ngồi xuống những bậc thang bể bơi mà khóc. Tôi nhớ về hết thảy những tối thứ Sáu lái xe về, những tối Chủ nhật lái xe đi, những chiều chơi bài với bà trên ghế dài bên bể bơi. Ấy vậy mà những ký ức đó dường như đã nhạt nhòa hơn cả đám hộp bia rỗng ruột nằm lăn lóc khắp nơi trên thảm cỏ chết và kính cửa sổ vỡ tan. Cô tôi đã định bán nó đi, nhưng tôi chắc cô tiếc nhớ nó và chẳng thiết bán nữa. Bố thì lại muốn bán và thật sự tức tối vì chẳng ai chịu làm vậy. Tuy thế, họ không còn đá động gì tới chuyện ấy nữa, căn nhà cứ nằm đó và nó chẳng bao giờ còn được nhắc đến. Tôi không đến Palm Springs bữa đó để ngó nghiêng hay ngắm nghía ngôi nhà cũ, mà tôi cũng chẳng đến vì muốn cúp học hay gì đó. Tôi nghĩ mình tới vì muốn xem mọi thứ trước kia đã từng ra làm sao. Tôi cũng không biết nữa."

Trên đường về nhà sau bữa trưa, tôi tạt vào Cedars-Sinai thăm Muriel, vì Blair bảo Muriel rất muốn gặp tôi. Nom cô quá ư xanh xao, gầy gò đến nỗi tôi trông thấy rõ mồn một cả đường gân trên cổ. Dưới mắt cô có quầng thâm, và màu son hồng cô dùng xung đột khủng khiếp với sắc mặt trắng xanh. Cô đang xem một chương trình thể dục nào đó trên ti vi, mấy tờ báo Glamour, Vogue, Interview nằm la liệt bên giường. Rèm cửa khép kín nên cô nhờ tôi kéo ra. Khi rèm đã mở, cô đeo kính râm lên và bảo tôi rằng cô

cần một liều nicotine, rằng cô thêm một liều thuốc "chết đi được". Tôi nói tôi chẳng có điều nào. Cô nhún vai rồi vắn to tiếng ti vi, phá lên cười giễu cợt đám người tập thể dục. Cô khá kiệm lời, mà thế lại hay vì tôi cũng không nhiều lời là mấy.

Tôi rời khỏi bãi đỗ xe ở Cedars-Sinai 1, rẽ trật lồi hai lần và cuối cùng thấy mình đang ở Santa Monica. Tôi thở dài, bật đài lên, vài con bé đang hát về vụ động đất ở L.A. "My surfboard's ready for the tidal wave." Một cái xe chạy tới gần xe tôi ở chốt đèn kế tiếp, tôi liền quay đầu ngó xem ai đang ngồi trong đó. Hai thằng cha lái Fiat, cả hai đều tóc ngắn, râu ria um tùm, mặc sơ mi ngắn tay sọc vuông với gi lê trượt tuyết, một gã nhìn tôi với vẻ mặt đầy kinh ngạc và nghi hoặc, rồi gã nói gì đó với thằng bạn, và giờ cả hai gã đều nhìn tôi. "Smack, smack, I fell in a crack." Gã cầm lái kéo cửa xuống, tôi thấy hơi căng thẳng, gã hỏi tôi gì đó, nhưng cửa xe của tôi đã kéo lên còn mui xe chưa hạ xuống nên tôi không trả lời gã. Tuy thế gã lái vẫn hỏi tôi lần nữa, chắc tưởng tôi là một tài tử nào đó. "Now, I'm part of the debris," mấy con bé trên đài ré lên. Đèn chuyển sang màu xanh và tôi lái xe đi, nhưng tôi đang ở làn đường bên trái và giờ đã gần năm giờ chiều thứ Sáu, mà giao thông thì tệ hại, thế là chiếc Fiat lại chạy kế bên xe tôi trong khi tôi tiếp tục gặp đèn đỏ, hai thằng pê đê dờ người cứ thế cười toáng lên, chỉ trỏ, hỏi tới hỏi lui cái câu chết tiệt đó. Cuối cùng tôi rẽ trái sai luật, ngoặt vào một con phố nhỏ, đậu xe một lát, tắt đài, châm thuốc hút.

Lẽ ra Rip phải gặp tôi tại quán Cafe Casino ở Westwood, nhưng giờ vẫn chưa thấy mặt mũi hần đâu. Ở Westwood chẳng có gì để làm. Thời tiết quá nực để thả bộ loanh quanh, mà tôi thì đã xem tất tậ các bộ phim, thậm chí một số còn xem đến hai lần, nên tôi cứ thế ngồi lỳ dưới tán ô ở Cafe Casino uống Perrier với nước bưởi mà ngắm xe cộ xẹt qua xẹt lại trong cái nóng oi ả. Châm thuốc, dán mắt vào chai Perrier. Có hai cô nàng khoảng mười sáu mười bảy, cùng để tóc ngắn, ngồi ở bàn kế bên, thế là tôi liên tục ngó sang đó, và hai cô em cùng đá lông nheo lại, một em đang bóc cam còn em kia đang nhâm nhi espresso. Em bóc cam hỏi em kia xem có nên nhuộm một

dải màu hạt dẻ trên tóc không. Em đang uống espresso ngấm ngội chuyện đó một lúc rồi bảo không nên, tốt hơn hết hãy nhuộm đỏ, nếu không đỏ thì tím, chứ dứt khoát không thể là hạt dẻ hoặc antraxit. Tôi nhìn em đang bóc cam và em nhìn tôi, rồi tôi lại ngó chai Perrier. Em đang cầm tách espresso ngừng lại vài giây rồi hỏi, "Mà antraxit là màu gì nhỉ?"

Một chiếc Porsche đen có cửa sổ kính tối màu đến trước cổng Cafe Casino và Julian chui ra. Trong thấy tôi, nó bước tới dù xem chừng không thiết tha gì lắm. Nó đặt một tay lên vai tôi trong khi tôi bắt tay kia.

"Julian," tôi nói. "Tình hình sao rồi mà?"

"Êu, Clay," nó nói. "Dạo này thế nào? Mà về được bao lâu rồi?"

"Mới được chừng năm ngày," tôi nói. Mới có năm ngày.

"Mày đang làm gì? Có việc gì đấy?"

"Tao đang đợi Rip."

Julian trông thật sự mệt mỏi và ốm yếu sao đó, nhưng tôi vẫn nói rằng trông nó bảnh lắm, và nó bảo tôi cũng thế, dù tôi quả thực cần phải làm sạm da.

"Nghe này," nó mào đầu. "Xin lỗi vì đã không gặp mày với Trent ở Carney tối hôm trước, đã thế còn tê lê phê trong bữa tiệc nữa. Chỉ là bốn hôm nay tao phê thuốc quá và thế là... tao quên bếng mắt... tao thậm chí không về nhà..." Nó đập tay lên trán. "Ôi trời, chắc mẹ tao lo dữ lắm." Nó ngừng lời, không cười.

"Chỉ là tao chán ngấy phải tiếp đãi thiên hạ." Nó nhìn qua tôi. "Chết tiệt, tao cũng chả biết nữa."

Tôi nhìn về phía chiếc Porsche đen, ráng nhìn xuyên qua ô cửa sổ kính tối và bắt đầu tự hỏi không biết còn ai khác trong xe nữa không. Julian bắt đầu nghịch đồng chìa khóa của nó.

"Mày có cần gì không, bạn hiền?" nó hỏi. "Ý tao là, tao quý mày lắm và nếu mày có cần bất kỳ cái gì thì cứ tới gặp tao nhé, OK?"

"Cám ơn. Tao không cần gì, không thật sự cần gì." Tôi dừng lại, thấy buồn buồn sao đó. "Chúa ơi, Julian, tình hình mày thế nào? Mình phải tụ tập mới được. Lâu lắm rồi tao không gặp mày." Ngừng một lát. "Tao vẫn nhớ mày đấy."

Julian thôi nghịch chìa khóa, rời mắt khỏi tôi. "Tao vẫn ổn thôi. Thế... mẹ kiếp, mày đã ở đâu ấy nhỉ, Vermont à?"

"Không, New Hampshire."

"Ờ phải. Chỗ đó thế nào?"

"Cũng ổn. Nghe nói mày bỏ U.S.C.?"

"Ờ phải. Chịu không thấu cái xứ đó. Hàng dòm tất. Có khi để năm tới, hiểu chứ?"

"Ừa..." tôi nói. "Mày có nói chuyện với Trent không?"

"Ồi bạn hiền ơi, nếu tao muốn gặp nó, tao khắc sẽ gặp."

Lại một khoảng im lặng trôi qua, lần này lâu hơn.

"Dạo này mày làm gì?" sau rốt tôi hỏi.

"Gì cơ?"

"Dạo này mày ở đâu? Mày làm gì?"

"Ôi, tao chả biết. Loanh quanh luẩn quẩn thôi. Đến dự buổi trình diễn của Tom Petty ở cái chỗ... Forum ấy. Nó hát cái bài đó, ôi, mà biết đấy, cái bài hồi trước mình nghe nát đĩa ra ấy..." Julian nhắm nghiền mắt, ráng nhớ ra bài hát. "Ôi, chết tiệt, mà biết mà..." Nó bắt đầu lẩm nhẩm rồi hát nên lời. "Straight into darkness, we went straight into darkness, out over that line, yeah straight into night, straight into night..."

Hai cô em khi này nhìn sang chúng tôi. Tôi nhìn chai Perrier, thấy hơi xấu hổ, rồi nói, "Ừ, tao nhớ."

"Khoái bài đó lắm," nó nói.

"Ừ, tao cũng thế. Mà còn làm gì nữa không?"

"Ăn hại tất," nó phá lên cười. "Tao cũng chả biết. Loanh quanh thôi."

"Mày có gọi cho tao và cả để lại tin nhắn nữa, đúng không?"

"Ừ, phải."

"Mày muốn gì?"

"Ôi quên đi mà, chả quan trọng đâu."

"Thôi nào, có chuyện gì?"

"Tao bảo quên đi mà Clay."

Nó bỏ kính râm xuống, nheo mắt lại, hai mắt nó trông đờ đẫn và điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra để nói là, "Buổi hòa nhạc thế nào?"

"Sao?" Nó quay ra cắn móng tay.

"Buổi hòa nhạc. Nó thế nào?"

Nó đăm đăm nhìn đi chỗ khác. Hai cô em bàn bên đứng dậy bỏ đi.

"Dở lắm, bạn hiền à. Dở vãi lúa," cuối cùng nó cũng mở miệng, rồi quay đi. "Gặp sau nhé."

"Ừa, gặp sau," tôi nói và lại nhìn về chiếc Porsche, có cảm tưởng còn ai đó trong xe.

Rip không hề ló mặt ở Cafe Casino và sau đó gã gọi điện, lúc khoảng ba giờ, bảo tôi đến căn hộ của gã ở Wilshire. Spin, bạn cùng phòng của gã đang trần truồng tắm nắng ngoài ban công, Devo hát trên dàn âm thanh nổi. Tôi bước vào phòng ngủ của Rip, gã vẫn nằm trên giường, cời trần, có một chiếc gương đặt trên cái bàn cạnh giường, gã đang hút một tép coke. Gã bảo tôi vào phòng, ngồi xuống, ngắm quang cảnh bên ngoài. Tôi bước ra chỗ cửa sổ, gã liền chỉ vào cái gương, hỏi tôi có muốn làm một ít coke không, và tôi nói tôi không cho là thế, lúc này thì không.

Một thằng nhóc mặt non choẹt, khoảng mười sáu, mà có lẽ là mười lăm, làn da rám nắng hoàn hảo bước ra từ phòng tắm, tay đang kéo khóa quần jeans và cài thắt lưng. Nó ngồi xuống cạnh giường và xỏ chân vào giày, chúng có vẻ quá to so với chân của nó. Thằng nhóc này thấp tè, tóc vàng, đầu đinh, mặc áo phông của Fear và cổ tay đeo một cái vòng da màu đen. Rip không nói gì với nó, còn tôi thì giả vờ như nó không có ở đây. Nó đứng lên, nhìn chằm chằm vào Rip rồi bỏ đi.

Từ chỗ mình đang đứng, tôi nhìn thấy Spin đứng dậy và đi vào bếp, vẫn trần nhồng nhộng, rồi hấn vắt bưởi vào một cái bình thủy tinh bụi chẳng. Từ trong bếp, hấn gọi Rip:

"Mày đã đặt chỗ ở Mortons với Cliff chưa?"

"Rồi, cưng," Rip nói vọng xuống rồi quay sang hút coke.

Tôi bắt đầu tự hỏi tại sao Rip lại kêu tôi tới, tại sao gã không thể gặp tôi ở một nơi nào khác. Trên đầu giường gã treo một tấm áp phích của The Beach Boys được lồng khung đắt tiền, tôi ngó chòng chọc vào nó và nhớ

xem ông nào đã chết trong khi Rip hít thêm được ba đọt nữa. Gã ngửa đầu ra sau, lắc lắc rồi khịt khịt ầm ỹ. Xong rồi gã nhìn tôi và hỏi tôi làm cái trò gì trong quán Cafe Casino ở Westwood trong khi rõ ràng gã nhớ là đã hẹn gặp tại Cafe Casino ở Beverly Hills. Tôi bảo tôi chắc chắn gã đã nói là gặp nhau tại Cafe Casino ở Westwood.

Rip nói, "Không, không thể nào," rồi tiếp, "Nhưng không có gì mà phải lẫn tẩn."

"Ờ, chắc thế."

"Chú em cần gì?"

Tôi rút ví tiền ra và có cảm giác là Rip cũng chưa hề xuất hiện ở Cafe Casino, Beverly Hills.

Trent đang gọi điện trong phòng nó, tìm cách mua coke từ một tay sống ở Malibu vì nó không liên lạc được với Julian. Sau khi đàm đạo với gã đó chừng hai mươi phút, nó gác máy và nhìn tôi. Tôi nhún vai và châm một điếu thuốc. Điện thoại đổ chuông không ngớt và Trent luôn miệng bảo tôi rằng nó sẽ đi xem phim, bất kể phim gì, với tôi ở Westwood, vì đại để là có chín bộ phim mới được công chiếu vào thứ Sáu. Trent thở dài, sau đó nghe điện. Đó là gã lúc nãy. Cuộc gọi chẳng tốt lành gì. Trent gác máy và tôi nói có lẽ ta nên đi xem suốt bốn giờ. Trent bảo có khi tôi nên đi với Daniel hay Rip, hoặc một trong những "thằng bạn pê đê" của tôi.

Chú thích

(1) Năm ở Los Angeles, bệnh viện phi lợi nhuận lớn nhất ở Tây Hoa Kỳ.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Daniel không pê đê," tôi nói, ngao ngán, chuyển kênh ti vi.

"Ai cũng nghĩ nó pê đê."

"Ví dụ ai?"

"Ví dụ Blair."

"Nó không pê đê."

"Đi mà nói với Blair ấy."

"Tao không đi lại với Blair nữa. Hết rồi, Trent," tôi bảo nó, cố gắng giữ giọng bình thản.

"Tao không cho là nó nghĩ thế," Trent nói, lại nằm xuống giường, dán mắt lên trần nhà.

Cuối cùng tôi hỏi, "Mày quan tâm làm quái gì?"

"Có lẽ tao cũng chả quan tâm," nó thở dài.

Trent chuyển đề tài, bảo tôi nên đi với nó tới dự một bữa tiệc ai đó tổ chức mừng một ban nhạc mới ở The Roxy. Tôi hỏi ai tổ chức thì nó bảo nó cũng không chắc lắm.

"Ban gì?" tôi hỏi.

"Một ban mới thôi."

"Ban mới nào?"

"Tao cóc biết, Clay."

Con chó dưới nhà bắt đầu sủa nhặng xì.

"Có thể," tôi bảo nó. "Tối nay Daniel mở tiệc."

"Tuyệt," nó mĩa mai nói. "Tiệc của bọn pê đê."

Điện thoại lại reo. "Mả mẹ mày," tôi nói.

"Chúa ơi!" Trent la lên, chồm dậy, vồ lấy cái điện thoại rồi hét vào ống nghe, "Tao đếch thềm cái thứ coke nước lợ chó đê của mày." Nó ngừng một lát rồi nói, "Vâng, xuống ngay đây." Nó gác máy và nhìn tôi.

"Ai đấy?"

"Mẹ tao. Bà ấy gọi từ dưới nhà lên."

Chúng tôi bước xuống nhà. Ắ giúp việc đang ngồi trong phòng khách, ngây người ra xem MTV. Trent bảo tôi rằng cô ả không ưa dọn dẹp nhà cửa khi trong nhà có người. "Mà nó lúc nào chả phê phê. Mẹ tao thấy thương hại vì cả nhà nó bị giết sạch ở El Salvador, nhưng tao nghĩ sớm muộn gì bà ấy cũng đuổi cổ nó thôi." Trent đi qua chỗ ả giúp việc, ả nhìn lên vẻ lo lắng rồi mỉm cười. Trent thử nói một chút tiếng Tây Ban Nha với ả nhưng vô ích. Ắ chỉ nhìn nó một cách đờ đẫn, ra sức gật đầu, mỉm cười. Trent ngoảnh mặt đi rồi nói, "Đó, lại phê."

Trong bếp, mẹ Trent đang hút thuốc và uống nốt lon Tab trước khi đi dự một show thời trang ở Century City. Trent lôi từ tủ lạnh ra một chai nước cam, rót một ly cho mình, rồi hỏi tôi có muốn làm một ly không. Tôi đáp không. Nó nhìn mẹ nó rồi tu một ngụm. Không ai nói gì chừng hai phút gì

đó, cho tới khi mẹ Trent bảo, "Tạm biệt." Trent chẳng nói gì ngoài câu, "Thế mà mày có muốn tới The Roxy tối nay không Clay?"

"Chắc là không," tôi bảo nó, thăm hỏi không biết mẹ nó muốn gì.

"Vậy sao? Không đi à."

"Tao nghĩ tao sẽ đến bữa tiệc của Daniel."

"Tuyệt," nó nói.

Tôi toan hỏi nó có muốn đi xem phim không, nhưng điện thoại trên lầu lại đổ chuông nên Trent chạy ra khỏi bếp để nghe điện. Tôi lại vào phòng khách, trôn trôn ngó ra ngoài cửa sổ, dõi mắt theo bóng mẹ Trent đang chui vào xe và lái đi. Ả hầu người El Salvador đứng dậy, dềnh dàng bước vào nhà tắm, tôi nghe thấy tiếng ả cười lớn, hết nôn mửa đến cười cợt. Trent mặt mày càu càu bước vào phòng khách, ngồi xuống trước ti vi, xem chừng cú điện lại chẳng vui vẻ gì.

"Tao nghĩ con hầu của mày nó bệnh hay sao ấy," tôi nói.

Trent nhìn về phía nhà tắm rồi nói, "Nó lại hoảng lên đấy à?"

Tôi ngồi lên một cái đi vắng khác. "Chắc thế."

"Mẹ tao cũng sắp đuổi nó rồi." Nó uống một ngụm từ ly nước cam nó vẫn đang cầm trên tay và dán mắt vào MTV.

Tôi trôn trôn ngó ra ngoài cửa sổ.

"Tao chả muốn làm gì hết," rốt cuộc nó nói.

Tôi quyết định là mình cũng chẳng muốn đi xem phim và suy nghĩ về việc nên đi với ai tới bữa tiệc của Daniel. Có lẽ là Blair.

"Muốn xem Alien không?" Trent hỏi, mắt nhắm lại, gác chân lên cái bàn nước thủy tinh. "Giờ thì con bé sẽ hoảng chết thôi."

Tôi quyết định đưa Blair tới dự bữa tiệc của Daniel. Tôi lái xe tới nhà cô ở Beverly Hills. Blair diện mũ hồng, váy ngắn màu xanh da trời, găng tay vàng, đeo kính râm, cô khoe với tôi hôm nay ở Fred Segai có đĩa bảo cô nên tham gia một ban nhạc. Rồi cô nói gì đó về chuyện lập ban, có thể là một ban gì đó kiểu New Wave. Tôi mỉm cười khen ý hay đấy, không chắc có phải cô nàng đang có ý mĩa mai gì không, và siết chặt tay lái hơn một chút.

Tôi gần như chẳng quen ai trong bữa tiệc, nhưng cuối cùng cũng tìm ra Daniel đang ngồi bên bể bơi, say khướt, diện jeans đen, áo thun Specials trắng và đeo kính râm. Tôi ngồi xuống cạnh nó trong lúc Blair đi lấy rượu cho chúng tôi. Tôi không rõ có phải Daniel đang chăm chú nhìn dòng nước, hay là nó say không còn biết trời đất gì nữa, nhưng cuối cùng nó cũng cất tiếng, "Chào, Clay."

"Chào, Daniel."

"Vui vẻ chứ?" nó chậm rãi hỏi, quay ra nhìn thẳng vào tôi.

"Tao vừa mới tới thôi."

"Ờ." Nó im lặng một lát. "Mày đi với ai?"

"Blair. Nó đang đi lấy đồ uống." Tôi tháo kính râm và nhìn bàn tay băng bó của nó. "Tao nghĩ nó cho tụi mình là một đôi."

Daniel không bỏ kính ra, gật đầu, không cười.

Tôi lại đeo kính vào.

Daniel quay về phía bể bơi.

"Bố mẹ mày đâu?" tôi gặng hỏi.

"Bố mẹ tao?"

"Ừ."

"Bên Nhật. Tao nghĩ thế."

"Họ làm gì ở đó?"

"Shopping."

Tôi gật.

"Cũng có khi họ ở Aspen," nó nói. "Mà biết để làm gì?"

Blair đi tới, một tay mang gin pha tonic, một tay mang bia, cô đưa bia cho tôi rồi châm thuốc và nói, "Đừng nói chuyện với cái gã mặc sơ mi Polo xanh đỏ kia nhé. Cớm chìm đấy. Kính em có bị vênh không?"

"Không," tôi nói, cô bèn mỉm cười, đặt tay lên chân tôi, nói thầm vào tai tôi,

"Em chẳng quen ai ở đây cả. Mình đi đi. Ngay bây giờ." Cô liếc sang Daniel.

"Anh ta còn sống không vậy?"

"Anh không biết."

"Gì thế," Daniel quay sang nhìn chúng tôi. "Chào Blair."

"Chào Daniel," Blair nói.

"Bọn tao đi đây," tôi bảo nó, hơi kích động bởi lời thì thầm của Blair và bàn tay đeo găng đặt trên đùi mình.

"Sao thế?"

"Sao á? À, vì..." tôi dài giọng.

"Mày chỉ mới tới thôi mà."

"Nhưng bọn tao thật sự phải đi." Tôi cũng chẳng thiết ở lại lắm, thêm nữa sang nhà Blair có khi lại là một ý hay.

"Ở lại đi," Daniel ráng nhắc người ra khỏi chiếc ghế dài nhưng không thể.

"Tại sao?" tôi hỏi.

Câu hỏi làm nó lúng túng, tôi đoán vậy, vì nó chẳng nói gì.

Blair nhìn sang tôi.

"Thì để ở đây thôi," nó nói.

"Blair thấy không khỏe," tôi bảo nó.

"Nhưng tao muốn mày gặp Carleton và Cecil. Lẽ ra tụi nó phải có mặt ở đây rồi, nhưng limo của tụi nó bị hỏng ở Palisades và..." Daniel thở dài, lại nhìn ra bể bơi.

"Xin lỗi nhé, bạn hiền," tôi nói, đứng dậy. "Mình sẽ cùng ăn trưa."

"Carleton học A.F.I."

"Blair thật sự không... Cô ấy muốn đi. Ngay bây giờ."

Blair gật đầu và ho hắng.

"Có lẽ tao sẽ tạt qua sau," tôi bảo nó, cảm thấy có lỗi vì bỏ đi quá sớm, cảm thấy có lỗi vì sắp đến nhà Blair.

"Không, mà y sẽ không qua đâu," Daniel lại ngồi xuống và thở dài lần nữa.

Blair đâm sọt ruột thật sự, liền bảo tôi, "Nghe này, em không rỗi hơi mà tranh cãi về cái buổi tối chán bỏ mẹ này đâu. Đi thôi, Clay," cô uống cạn ly gin pha tonic.

"Nghe chưa, Daniel, bọn tao đi đây, okay?" tôi nói. "Bye."

Daniel bảo mai nó sẽ điện cho tôi. "Đi ăn trưa gì đấy nhé."

"Tuyệt," tôi nói, không hào hứng lắm. "Ăn trưa nhé."

Khi đã chui vào trong xe, Blair nói, "Mình đi đâu đó đi. Mau lên."

Tôi thầm nghĩ, Sao cô không nói tuột ra? "Đi đâu?" tôi hỏi.

Cô dừng xe, nói tên một câu lạc bộ.

"Anh quên ví ở nhà rồi," tôi nói dối.

"Em có vé vào cửa chỗ đó," cô nói, biết tổng tôi nói dối.

"Anh thật sự không muốn đi."

Cô vặn đài to lên, ngâm nga theo điệu nhạc trong giây lát, tôi nghĩ mình nên lái thẳng đến nhà cô. Tôi lái xe, chẳng rõ phải đi đâu. Chúng tôi dừng lại một quán cà phê ở Beverly Hills, rồi sau đó, khi hai đứa về xe, tôi liền hỏi, "Em muốn đi đâu hả Blair?"

"Em muốn đi..." cô dừng lại. "Về nhà em."

Tôi đang nằm trên giường Blair. Thú nhồi bông nằm la liệt trên sàn cũng như dưới chân giường, và khi quay lưng, tôi cảm thấy một vật gì cứng cứng đầy lông, liền quờ tay xuống dưới, thì ra đó là một con mèo đen nhồi bông.

Tôi thả nó xuống sàn, nhồm dậy, đi tắm. Khi đã lau khô người, tôi quấn khăn quanh eo, rảo bước về phòng cô, mặc quần áo. Blair đang hút thuốc và xem MTV, cô vắn nhỏ tiếng xuống.

"Anh sẽ gọi em trước Giáng sinh chứ?" cô hỏi.

"Có thể," tôi nói, mặc áo vào, còn đang tự hỏi vì sao mình tới đây.

"Anh vẫn giữ số em phải không?" cô với tay lấy một tập giấy rồi bắt đầu viết.

"Ừ, Blair. Anh vẫn giữ số em. Anh sẽ liên lạc."

Tôi cài khuy quần jeans và quay đi.

"Clay?"

"Ừa, Blair"

"Nếu em không gặp anh trước Giáng sinh," cô ngừng lời. "Chúc anh Giáng sinh vui vẻ nhé."

Tôi thoáng nhìn cô. "Hey, em cũng thế nhé."

Cô nhặt con mèo bông đen lên, vuốt đầu nó.

Tôi bước ra khỏi cửa, chuẩn bị khép lại.

"Clay?" cô thì thầm thành tiếng.

Tôi dừng chân mà không ngoảnh lại. "Ừa?"

"Không có gì."

Đã nhiều ngày liền thành phố không có mưa, Blair liên tiếp gọi điện cho tôi, nói rằng hai đứa nên gặp nhau và cùng đến câu lạc bộ bãi biển. Tôi thì

quá ư mệt mỏi, phê thuốc hoặc kiệt sức nên chẳng thể dậy vào buổi trưa, dù chỉ để ra ngoài, ngồi dưới tán ô trong ánh nắng nóng rát người ở câu lạc bộ bãi biển cùng Blair. Vì thế hai đứa quyết định đến Pajaro Dunes ở Monterey, nơi tiết trời mát mẻ, biển xanh lấp lánh, mà bố mẹ tôi lại có một căn nhà trên bãi biển. Chúng tôi lái xe của tôi đến, ngủ trong phòng ngủ của bố mẹ tôi, rồi lái xe ra phố mua đồ ăn, thuốc lá và nến. Trên phố chẳng có gì nhiều để làm, một rạp chiếu phim cũ cần sơn sửa, lũ chim hải âu, những bến tàu đổ nát, cánh ngư dân Mexico huýt sáo trên Blair, một nhà thờ cổ mà Blair chụp ảnh nhưng không vào. Chúng tôi tìm thấy một vò champagne trong ga ra và uống hết cả vò trong tuần ấy. Thường thường, cứ gần chửa, sau khi thả bộ dọc bờ biển, chúng tôi lại khai một chai. Sáng sớm chúng tôi làm tình trong phòng khách, hoặc trên sàn trong phòng ngủ của bố mẹ, chúng tôi đóng cửa chớp lại, thắp đống nến đã mua trên phố rồi ngắm bóng mình phản chiếu trên những bức tường màu trắng, chuyển động, xê dịch.

Căn nhà đã cũ, lớp sơn đã bạc màu, có sân nhỏ và sân tennis, nhưng chúng tôi không chơi. Thay vào đó, tôi cứ tha thẩn quanh nhà lúc về đêm, nghe những đĩa hát cũ mình từng thích, ngồi trong sân uống nốt chỗ champagne còn lại. Tôi không ưa căn nhà này cho lắm, đôi khi, tối đến tôi còn phải ra ngoài hiên vì chịu không nổi bức tường trắng với mấy cái cửa chớp lật lư thừa và cái sàn lát gạch đen trong bếp. Tôi cứ thế thả bộ dọc bãi biển trong đêm, thi thoảng ngồi xuống bãi cát ẩm ướt mà hút thuốc, trôn trôn ngó lên ngọn hải đăng, nhìn bóng Blair trong phòng khách, đang tán gẫu qua điện thoại cùng ai đó ở Palm Springs. Khi tôi về, cả hai đứa đều say, thế là cô đề xuất đi bơi, nhưng trời quá lạnh và tối, nên chúng tôi cứ thế ngồi trong bồn tắm mát xa nhỏ giữa sân mà làm tình.

Suốt cả ngày, tôi ngồi trong phòng khách, đọc San Francisco Chronicle, còn cô tản bộ dọc bờ biển, gom nhặt vỏ ốc, tới khi trời gần sáng, hai đứa bắt đầu lên giường, đến giữa trưa thì dậy, sau đó lại khai thêm chai nữa. Có bữa chúng tôi lấy chiếc mui trần lái đến một khu vắng vẻ trên bãi biển. Hai

đưa xôi trứng cá muối, Blair cắt một ít hành, trứng với pho mát, chúng tôi mang theo hoa quả và bánh quế mà Blair rất thích, cùng một lô sáu chai Tab, vì Blair chỉ uống thứ đó với champagne, rồi chúng tôi hoặc chạy bộ trên bãi biển vắng tanh, hoặc thử vùng vẫy trên sóng dữ.

Thế nhưng, tôi nhanh chóng bị mất phương hướng và hiểu rằng mình đã nốc quá nhiều, cứ khi nào Blair nói gì đó, tôi lại thấy mình đang nhắm nghiền mắt lại, thờ dài. Nước trở nên lạnh hơn, biển động dữ dội, cát thì ướt sũng, Blair ngồi lê loi dưới hiên nhà, ngắm cảnh biển, dõi theo những con thuyền trong sương chiều. Tôi xem cô chơi Solitaire qua kính cửa sổ trong phòng khách, vắng bên tai tôi là tiếng những con thuyền rền rĩ, cọt két, Blair tự rót thêm cho mình một ly champagne, và tất cả lại khiến lòng tôi bứt rứt.

Chẳng mấy chốc champagne cũng hết sạch, thế là tôi mở tủ rượu. Cả Blair lẫn tôi đều bắt nắng, và đến cuối tuần, chúng tôi chỉ còn biết xem ti vi, dầu tin hiệu chẳng lấy gì làm tử tế, rồi thì nốc bourbon, Blair xếp những vỏ ốc thành vòng tròn trên sàng phòng khách. Đến một tối, khi Blair thì thào trong lúc hai đứa ngồi đối diện nhau trong phòng khách, "Lẽ ra mình nên tới Palm Springs," thì tôi biết đã đến lúc phải rời khỏi đây.

Chia tay Blair rồi, tôi lái xe dọc Wilshire, lên Santa Monica, vào Sunset, qua Beverly Glen tới Mulholland, từ Mulholland đến Sepulveda, rồi lại từ Sepulveda tới Ventura, sau đó chạy qua Sherman Oaks đến Encino, vào Tarzana, rồi Woodland Hills. Tôi dừng lại ở một quán tên là Sambo's mở suốt đêm, ngồi trơ trọi trong một căn buồng lớn trống trơn, gió bắt đầu thổi, mạnh tới mức làm cho các cửa sổ rung bần bật như chỉ chực gãy rời, tiếng rung của chúng lấp đầy không gian của quán cà phê. Có hai thằng con trai ngồi ở buồng kế bên, cả hai đều mặc com lê đen, đeo kính râm, thẳng với cái khuy kiểu Billy Idol cài trên ve áo cứ liên tục đập tay lên bàn, như thể đang cố gắng theo một nhịp điệu nào đó. Thế nhưng tay nó cứ run rẩy, thế là giai điệu của nó tắt ngóm, cứ chốc chốc một tay nó lại rơi khỏi bàn,

buông thông trong khoảng không. Cô phục vụ tới bàn của hai thằng, đưa hóa đơn, cảm ơn, thằng cài khuy Billy Idol giật tờ hóa đơn khỏi tay cô, nhìn lướt qua thật nhanh.

"Ôi, vì Chúa, cô không biết tính cộng à?"

"Tôi nghĩ là đúng rồi," cô phục vụ nói, hơi căng thẳng.

"À há, thế hả?" nó nhếch mép.

Tôi có cảm giác một điều gì chẳng lành sắp xảy ra, nhưng thằng ngồi cạnh bảo, "Thôi bỏ đi. Chúa ơi, tao ghét cái chốn Valley chó đẻ này quá," rồi nó moi từ trong túi ra một đồng mười đô la, quăng lên bàn.

Thằng bạn nó nhồm dậy, ợ một tiếng, thì thào, "Lũ Valley chó đẻ," đủ lớn cho cô phục vụ nghe thấy. "Đi mà tiêu số còn lại ở Galleria, hay bất cứ nơi chết dẫm nào mà y đến," đoạn chúng bước ra khỏi nhà hàng, mất hút vào trong gió.

Khi cô phục vụ đi tới bàn tôi để ghi đồ uống, trong cô có vẻ thực sự tức giận.

"Lũ khốn phê hàng. Tôi từng đến nhiều nơi ngoài Valley mà người ta đâu có hay hóm thế," cô nói với tôi.

Tôi dừng lại một sạp báo trên đường về, mua một tạp chí khiêu dâm có hình hai cô nàng cầm roi trên một tấm ảnh nhiều lớp ngoài bì. Tôi đứng bất động, đường phố vắng lặng như tờ, tôi chỉ nghe thấy tiếng báo và tạp chí kêu loạt xoạt, tay bán báo chạy loanh quanh, chặn mấy viên gạch lên trên các chõng báo để chúng khỏi bay lung tung. Tôi còn nghe thấy tiếng sói tru, tiếng chó sủa, tiếng những cây cọ ở vùng đất đồi chao đảo trong gió. Tôi chui vào xe, cái xe khê rung lên vì gió, rồi tôi phóng đi, nhắm thẳng về phía nhà mình trong khu đồi.

Khuya hôm đó, từ giường mình, tôi có thể nghe thấy mấy cái cửa sổ trong nhà rung lạch cạch, thế là tôi đâm hoảng, cứ sợ rằng chúng sẽ long ra và vỡ mất thôi. Tiếng động ấy đánh thức tôi, và tôi ngồi nhồm dậy trên giường, nhìn ra cửa sổ, đoạn liếc sang tấm áp phích Elvis, đôi mắt ông đang hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn xa xăm vào đêm tối, nét mặt ông trông gần như cảnh giác trước những cái mà hẳn là ông đang thấy, từ "Trust" lơ lửng trên khuôn mặt đầy âu lo. Rồi tôi nghĩ về tấm áp phích trên Sunset, về cái cách mà Julian nhìn qua tôi ở Cafe Casino, và đến khi rốt cuộc tôi cũng thiếp đi được, thì đó đã là đêm Giáng sinh.

Daniel gọi tôi hôm trước Giáng sinh, nói nó cảm thấy khá hơn, và rằng tối qua, trong bữa tiệc của nó, ai đó đã tuồn cho một viên Quaalude tệ hại. Daniel còn cho rằng, con bé Vanden mà nó quen trong trường ở New Hampshire có thai. Nó nhớ là tại một bữa tiệc nào đó diễn ra trước khi nó đi, con bé nhắc cái gì về chuyện ấy, nửa thật nửa đùa. Daniel nhận được thư của con bé hai hôm trước, nó bảo tôi rằng Vanden có lẽ sẽ không về trường, rằng con bé có thể sẽ thành lập một ban punk-rock ở New York mang tên The Spider's Web, rằng có khi con bé đang sống với một tay trống cùng trường đảng Village cũng nên, rằng chúng có thể kiếm được một buổi diễn ra mắt ở Peppermint Lounge hoặc CBGB's, rằng con bé có thể sẽ đến hoặc không đến L.A., rằng đó có thể phải hoặc không phải là con của Daniel, rằng con bé có thể sẽ phá thai hoặc không, thoát khỏi nó, rằng bố mẹ con bé đã ly dị, bà mẹ chuyển về Connecticut, rằng con bé có thể sẽ hoặc không quay lại đây mà ở lại với mẹ trong khoảng chừng một tháng, còn ông bố, một nhân vật cỡ bự ở ABC, rất lo lắng cho con bé. Nó bảo bức thư không rõ ràng cho lắm.

Tôi đang nằm trên giường mình, xem MTV, ổng nghe kể cổ, bảo nó đừng có lo, rồi hỏi bố mẹ nó có về đón Giáng sinh không, nó nói họ sẽ lại vắng nhà trong hai tuần nữa, còn nó thì sẽ đón Giáng sinh với dăm ba đứa bạn ở Bel Air. Nó tính mừng Giáng sinh với một con bé nó quen ở Malibu, nhưng con bé này lại mắc chứng mono 1 nên nó e rằng đó không phải một ý tưởng

quyến rũ cho lắm, tôi đồng tình, đoạn Daniel hỏi xem có nên liên lạc với Vanden không, và tôi ngạc nhiên trước cái sức mạnh nó phải dốc ra để bận tâm đến độ muốn làm vậy, nó liền bảo chả biết để làm gì nữa, chúc Giáng sinh vui nhé bạn hiền, rồi hai đứa đập máy.

Tôi đang ngồi trong phòng chính ở Chasen's với bố mẹ và hai nhỏ em, lúc này đã muộn, chín rưỡi hoặc mười giờ đêm Giáng sinh. Thay vì ăn cái gì đó, tôi nhìn xuống đĩa của mình, lướt cái đĩa trên đó, xuôi lên ngược xuống, để cả tâm trí của mình vào chiếc đĩa đang vạch ra một đường giữa đám đậu Hà Lan. Bố làm tôi giật mình khi rót thêm champagne vào ly của tôi. Hai con em gái trông chán chường, da rám nắng, đang tán dóc về đám bạn mắc chứng biếng ăn và một người mẫu Calvin Klein nào đó, trông chúng nó già hơn so với trong trí nhớ của tôi, càng già hơn nữa khi chúng cầm chân ly nâng lên và chậm rãi nhấp champagne, chúng kể cho tôi nghe dăm ba chuyện cười mà tôi chả hiểu mô tê và cho bố tôi biết mình muốn quà Giáng sinh là gì.

Đầu tối, chúng tôi đón bố ở căn hộ thông tầng của ông ở Century City. Có vẻ như ông đã khai một chai champagne và uống hết phần lớn trước khi chúng tôi tới. Căn hộ của ông nằm ở Century City, nơi ông chuyển đến sau khi ly thân với mẹ tôi, nó khá rộng rãi, được bài trí đẹp, có một bể tắm mát xa lớn ngoài buồng ngủ lúc nào cũng ấm và bốc hơi. Bố mẹ tôi, vốn không trò chuyện với nhau nhiều sau vụ ly thân, mà tôi nghĩ cách đây cũng phải một năm rồi, có vẻ căng thẳng và bức bối thực sự vì các kỳ nghỉ buộc họ phải ở bên nhau, hai người ngồi đối diện trong phòng khách, chỉ trao đổi đầu như có năm từ.

"Xe em à?" bố tôi hỏi.

"Ừ," mẹ tôi nói, nhìn sang cây thông Noel nhỏ mà cô người hầu của ông đã trang trí.

"Đẹp."

Bố tôi uống cạn chỗ champagne của mình rồi tự rót thêm ly nữa. Mẹ hỏi bánh mì. Ông lấy khăn lau miệng, hắng giọng, tôi thì đâm ra bồn chồn, thừa biết ông sẽ hỏi mọi người muốn quà gì cho Giáng sinh, dù hai đứa em tôi đã nói với ông rồi. Bố tôi mở miệng. Tôi nhắm mắt lại, ông hỏi có ai muốn dùng món tráng miệng không. Im lặng tuyệt đối. Bồi bàn đến. Tôi trả lời ông là không. Tôi không nhìn bố mẹ mình nhiều lắm, chỉ mãi miết đưa tay lên vuốt tóc, ước gì mình đã hít một ít coke, hay làm bất cứ điều gì để chịu đựng được chuyện này, tôi ngó nghiêng khắp nhà hàng, chỉ có một nửa số bàn là có người ngồi, người ta thì thảo vào tai nhau, những lời thì thảo vang vang sao đó, và tôi nhận ra điều chính yếu nằm ở chỗ tôi là một thằng con trai mười tám tuổi, có đôi bàn tay run rẩy, tóc vàng, da dẻ bắt đầu bắt nắng, nửa say nửa tỉnh, ngồi trong Chasen's trên Doheny và Beverly, chờ ông bố hỏi mình muốn quà gì cho Giáng sinh.

Chú thích

(1) Tên khoa học: Mononucleosis, một chứng bệnh truyền nhiễm thường được gây ra bởi sự tiếp xúc thân mật, trong đó phổ biến là lây qua đường nước bọt, vì thế còn được gọi là Kissing disease (Chứng hôn).

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Không ai nói gì nhiều, cũng như không ai có vẻ bận tâm, chỉ ít là tôi. Bố tôi kể một trong các đối tác làm ăn của ông mới chết do ung thư tuyến tụy, mẹ tôi nói ai đó mà mẹ quen, một bạn chơi tennis, đã phải phẫu thuật ngược. Bố gọi thêm chai nữa - không rõ chai thứ ba hay thứ tư - và lại nhắc đến một vụ làm ăn khác. Con em lớn ngáp dài, nhắm nhá món salad. Tôi bỗng nghĩ đến Blair đang nằm một mình trên giường cô, vuốt ve con mèo đen ngu xuẩn, rồi lại nghĩ đến cái biển quảng cáo có dòng chữ "Biến mất nơi đây", nghĩ đến đôi mắt của Julian và tự hỏi không biết nó có được rao bán không, rồi người ta sợ phải nhập làn lộ, rồi thì khung cảnh bể bơi vào buổi tối, làn nước sáng ánh đèn lung linh ngoài sân sau.

Jared bước vào, không đi cùng bố Blair mà đi cùng một người mẫu nổi danh không chịu cởi áo khoác lông thú, Jared không tháo chiếc kính râm màu đen xuống. Một gã khác mà bố tôi quen, làm cho Warner Brothers, tiến đến bàn chúng tôi chúc mừng Giáng sinh. Tôi bỏ ngoài tai cuộc đối thoại. Thay vào đó, tôi nhìn sang mẹ đang dán mắt vào ly rượu của bà, một trong hai con em kể chuyện cười cho bà nghe, nhưng bà không hiểu gì, rồi bà gọi đồ uống. Tôi tự hỏi bố của Blair có biết Jared đến Chasen's tối nay với người mẫu nổi tiếng kia không. Tôi cầu mong mình sẽ không bao giờ phải trải qua chuyện này một lần nữa.

Chúng tôi rời khỏi Chasen's, phố xá vắng ngắt, không khí vẫn khô nóng, gió hay còn thổi. Trên Little Santa Monica, một chiếc xe nằm lộn ngược, kính cửa sổ vỡ tan, khi cả nhà đi ngang qua, hai em tôi liền nghển cổ lên để nhìn cho rõ hơn, chúng bảo mẹ tôi, lúc ấy đang lái xe, chạy chậm lại, nhưng mẹ tôi không làm theo nên hai đứa càu nhàu. Chúng tôi đến Jimmy's, mẹ

đưa chiếc Mercedes vào một bãi đỗ, rồi cả nhà xuống xe, người phục vụ nhận xe, và chúng tôi cùng ngồi xuống đi vắng bên một cái bàn nhỏ trong góc quầy rượu tối tăm. Jimmy's tương đối vắng, chỉ có lác đác đôi ba cặp bên quầy rượu và một gia đình nữa ngồi đối diện chúng tôi. Một nghệ sĩ dương cầm đang hát "September Song", giọng êm ái. Bố tôi liền ca cẩm rằng gã đó nên chơi mấy bài Giáng sinh mới phải. Hai em tôi vào nhà vệ sinh, lúc quay về, chúng bảo vừa trông thấy thằn lằn 1 ở một trong các buồng vệ sinh, mẹ tôi nói bà không hiểu gì.

Tôi bắt đầu tán tỉnh đứa con gái lớn trong gia đình đối diện chúng tôi và tự hỏi không biết gia đình mình trông có giống gia đình này không. Trông cô rất giống đứa con gái tôi từng cặp kè một thời gian ngắn ở New Hampshire. Cô có mái tóc vàng ngắn ngùn, mắt xanh, làn da rám nắng, và khi để ý thấy tôi đang nhìn chăm chăm, cô ngoảnh mặt đi, mỉm cười. Bố tôi gọi người lấy điện thoại, người ta liền mang đến trường kỷ một chiếc điện thoại đường dài, bố tôi bèn gọi cho ông nội ở Palm Springs, cả nhà chúc ông Giáng sinh vui vẻ, nhưng tôi thấy mình như một thằng ngốc khi nói, "Giáng sinh vui nhé ông," trước mặt cô nàng kia.

Trên đường về, sau khi thả bố tôi xuống trước căn hộ thông tầng của ông ở Century City, tôi áp mặt lên cửa kính, dán mắt vào những ngọn đèn trên Valley đang trôi dần về phía đồi núi khi xe phóng lên Mulholland. Một con em khoác áo lông thú của mẹ lên người, ngủ thiếp đi. Mẹ tôi nhấn nút đóng cổng và tôi toan chúc bà Giáng sinh vui vẻ nhưng lại chẳng thốt nên được tiếng nào, đành để mặc bà ngồi lại trong xe.

Giáng sinh ở Palm Springs. Trời bao giờ cũng nóng. Ngay cả lúc mưa, trời vẫn nóng. Có một Giáng sinh, Giáng sinh năm ngoái, khi hết thầy đã xong xuôi, khi ngôi nhà cũ đã bị bỏ lại sau, tiết trời trở nên nóng bức chưa từng thấy trong ký ức nhiều người. Chẳng ai muốn tin rằng trời lại có thể nóng tới cái mức đó, đơn giản là không tưởng. Thế nhưng nhiệt kế của Ngân hàng An ninh Quốc gia ở Rancho Mirage lên đến 44, 45 độ và tất cả

những gì tôi có thể làm là dán mắt vào những con số, không chịu tin rằng thời tiết có thể nóng khủng khiếp đến mức đó. Nhưng rồi tôi nhìn về hoang mạc và một làn gió nóng quất thẳng vào mặt, trong khi mặt trời chói chang tới nỗi kính râm của tôi không cách nào ngăn nổi ánh sáng ấy, tôi phải nheo mắt lại mới thấy được những tấm lưới sắt trên biển qua đường đang xoắn tít, oằn oại, mà thực tế là đang tan chảy trong cái nóng như thiêu như đốt, và tôi hiểu rằng mình buộc lòng phải tin.

Những buổi đêm trong suốt kỳ Giáng sinh cũng chẳng dịu mát hơn. Tới bảy giờ trời vẫn sáng, bầu trời khoác nguyên một màu cam cho tới tám giờ, gió nóng luồn qua các hẻm núi, ngấm xuống khắp hoang mạc. Khi trời đã tối hẳn, đêm lại đen mịt mù, nực nội, và một vài đêm, những làn mây trắng dị kỳ cứ như thả trôi đi trên bầu trời rồi mất dạng lúc bình minh. Lại còn im ắng nữa. Vào một hay hai giờ sáng mà nhiệt độ giảm xuống cỡ 43 thì quả là bất thường. Ngoài đường không có lấy một bóng xe, và nếu dừng lại bên đường, tắt đèn đi và kéo cửa kính xuống, tôi chẳng thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nào hết. Chỉ có hơi thở của tôi, khô khốc, dữ dội, hỗn hển không đều. Nhưng tôi không làm thế quá lâu, bởi tôi nhìn thấy đôi mắt của mình trong gương chiếu hậu, hốc mắt đỏ lòm, đầy khiếp sợ, và tôi phát hoảng lên vì một lý do nào đó, hối hả phóng xe về nhà.

Chập tối là khoảng thời gian duy nhất tôi ra ngoài. Thời gian này tôi ở lỳ ngoài bể bơi, xơi kem que vị chuối, đọc Herald Examiner 2 khi có chút bóng râm ở sân sau, mặt bể lặng tờ, chỉ thảng hoặc gợn sóng lúc những con ong vàng hoặc đen to sụ mang những đôi cánh không lồ và những con chuồn chuồn đen lao thẳng xuống nước, hóa rồ vì cái nóng điên cuồng.

Giáng sinh năm ngoái ở Palm Springs, tôi nằm lỳ trên giường, trần như nhộng, và ngay cả khi có điều hòa chạy, khí mát thổi khắp người, lại thêm một bát đá, một ít được quẩn trong cái khăn tắm, để cạnh giường, tôi vẫn không thấy mát. Chỉ hình dung ra cảnh lái xe dạo phố, cảm nhận những làn gió nóng trên vai, nhìn hơi nóng bốc lên từ hoang mạc là tôi đã thấy nóng

rồi, thành thử tôi phải ép mình trở dậy, bước xuống nhà, ra ngoài hiên, bên bể bơi sáng đèn lúc nửa đêm, thử hút một ống cần sa nhưng khó mà thở nổi. Dù thế tôi vẫn hút, chỉ để ngủ được mà thôi. Tôi có thể cứ ở bên ngoài suốt. Từ nhà bên vắng sang những tiếng động và ánh sáng kỳ lạ, thế là tôi lại lên lầu, về phòng, khóa trái cửa lại và rút cuộc cũng thiếp đi.

Khi thức giấc vào buổi chiều, tôi xuống nhà, ông liền bảo tôi rằng ông nghe thấy những tiếng động lạ lúc đêm, tôi hỏi tiếng động lạ nào thì ông trả lời là ông có chạm tay vào nó được đâu, rồi ông nhún vai, cuối cùng bảo rằng hẳn đó là do ông tưởng tượng, chắc chẳng có gì đâu. Con chó thì cứ sủa suốt đêm, và khi tôi dậy để bảo nó im, trông nó thật hoảng hốt, mắt mở to, hồn hển, run rẩy, nhưng chẳng đời nào tôi lại ra ngoài để tìm hiểu cơn cố vì sao con chó sủa, tôi chỉ biết giam mình trong phòng, khóa trái cửa, đắp khăn ấm và lạnh lên mắt. Hôm sau, ngoài bể bơi có một hộp thuốc lá rỗng ruột. Lucky Strikes. Mà trong nhà chẳng có ai hút thuốc. Hôm sau nữa, bố tôi liền thay khóa mới cho toàn bộ cửa nẻo và cổng sau, còn mẹ tôi và hai đứa em gái kéo cây thông Noel xuống, trong khi tôi hãy còn ngủ.

Hai tiếng sau, Blair gọi. Cô cho hay trên tờ People số mới có ảnh chụp bố con cô trong một buổi chiếu ra mắt. Cô còn nói rằng cô đang say, chỉ có một mình trong nhà mà gia đình thì đi vắng, họ đang ngồi trong phòng chiếu của ai đó xem một đoạn phim trích trong bộ phim mới của bố cô. Cô cũng nói với tôi là cô đang không mặc gì, nằm trên giường và cô nhớ tôi. Tôi vừa nghe cô nói vừa bắt đầu đi quanh nhà, cảm thấy căng thẳng. Đoạn tôi đăm đăm ngó chính mình trên tấm gương treo ở tủ tường. Tôi trông thấy một hộp giày trong góc phòng và nhìn vào hộp trong khi vẫn nói chuyện qua điện thoại với Blair. Trong hộp có bao nhiêu là ảnh: một tấm chụp Blair và tôi ở buổi liên hoan cuối năm học, tấm khác chụp hai đứa ở Disneyland, trên Grad Nite, rồi chúng tôi trên bờ biển Monterey, hai đứa trong một bữa tiệc tại Palm Springs, hình Blair ở Westwood do tôi chụp trong một ngày hai đứa nghỉ học sớm, mặt sau ảnh có đề họ tên viết tắt của Blair. Tôi còn tìm thấy một tấm ảnh chụp chính mình trong đống cái quần jeans, không áo,

không giày, nằm trên sàn, đeo kính râm, tóc tai ướt rượt, và tôi thử nghĩ xem ai đã chụp nó nhưng không tài nào nhớ ra. Tôi vuốt tấm ảnh cho thẳng thớm lại và ngắm chính mình. Tôi ngắm ngời chuyện đó thêm lúc nữa rồi để ảnh sang bên. Vẫn còn những tấm khác trong hộp nhưng tôi không chịu nổi khi phải ngắm chúng, những bức hình cũ của Blair và tôi, vì thế tôi cất hộp giày vào tủ tường.

Châm một điếu thuốc, bật MTV tắt tiếng. Một giờ trôi qua, Blair vẫn thao thao bất tuyệt, nói rằng cô vẫn thích tôi, rằng chúng tôi nên về lại bên nhau, và rằng không gặp nhau bốn tháng chẳng phải là lý do để chia tay. Tôi bảo cô rằng mình vẫn còn bên nhau đó thôi và nhắc đến tối qua. Cô nói anh hiểu ý em mà, thế là tôi bắt đầu thấy hãi khi phải ngồi trong phòng và nghe cô nàng nói. Tôi nhìn lên đồng hồ. Đã gần ba giờ. Tôi bao cô nàng rằng mình chẳng nhớ trước đây quan hệ của hai đứa ra sao, cô lái sang chuyện khác, phim ảnh, các buổi hòa nhạc, việc cô làm cả ngày nay, việc tôi làm tối nay. Khi tôi gác máy thì trời đã gần sáng, thế là đến ngày Giáng sinh.

Sáng Giáng sinh, tôi say coke, một đứa em tặng tôi sổ nhật ký bìa da, khá đắt tiền, giấy trắng khổ to, in ngày tháng rất thanh lịch đầu mỗi trang, chữ vàng chữ bạc. Tôi cảm ơn nó, ôm hôn nó nọ kia, nó liền mỉm cười, tự rót ra cho mình một ly champagne. Có một mùa hè tôi đã ráng tập thói quen viết nhật ký nhưng chẳng đi đến đâu. Tôi đâm ra lúng túng, viết chỉ để mà viết, nhận ra những việc mình làm chẳng lấy gì làm phong phú đủ để viết thành nhật ký. Tôi biết mình sẽ chẳng dùng đến cuốn này, chắc tôi sẽ mang nó về New Hampshire và cứ thế, nó sẽ nằm trên bàn tôi suốt ba, bốn tháng, chẳng được rờ tới, trống trơn. Mẹ quan sát chúng tôi, bà ngồi ở mép đi văng trong phòng khách, nhấp từng ngụm champagne. Các em tôi bình thản mở những gói quà của chúng, vẽ hờ hững. Bố trông bánh bao, nghiêm nghị, ông đang viết séc cho ba anh em tôi, tôi tự hỏi tại sao ông không thể viết chúng ra từ trước, nhưng rồi cũng quên đi và nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nghĩa ngọn gió nóng đang quét khắp sân nhà. Bể bơi lặn tăn sóng.

Thứ Sáu sau Giáng sinh, trời đầy nắng, ấm áp, tôi quyết định mình cần làm sạm da, vì thế tôi cùng nhóm Blair, Alana, Kim, Rip và Griffin tới câu lạc bộ bãi biển. Tôi đến câu lạc bộ trước cả bọn, và trong khi người phục vụ đưa xe vào bãi, tôi ngồi trên băng ghế đợi họ, trằn trằn ngó bờ cát ướt nước, nơi đất liền kết thúc. Biển mất nơi đây. Tôi cứ thế đắm đắm nhìn ra biển cho đến khi Griffin lái con Porsche đến. Griffin quen người phục vụ, họ tán chuyện dăm ba phút. Không lâu sau Rip cũng tới, xem chừng cũng quen người phục vụ, và khi tôi giới thiệu Rip với Griffin, chúng nó phá lên cười, bảo tôi người quen cả thôi, thế là tôi tự hỏi không biết hai đứa này đã ngủ với nhau chưa, tự nhiên tôi thấy chóng mặt và phải ngồi xuống băng ghế. Alana, Kim và Blair đến cùng nhau trên con Cadillac mui trần.

"Bọn em vừa ăn trưa bên câu lạc bộ nhạc country," Blair nói, vặn nhỏ radio.

"Kim bị lạc."

"Tớ đâu có lạc," Kim nói.

"Thế nên cậu ấy không tin là em nhớ chỗ đó ở đâu, và bọn em phải dừng lại một trạm xăng hỏi đường, xong Kim hỏi số điện thoại một gã làm việc ở đó."

"Anh ta đẹp trai điên đảo," Kim la lên.

"Thì sao nào? Anh ta bớm xăng," Blair rít lên, ra khỏi xe, trông tuyệt đẹp trong bộ váy liền. "Cậu sẵn sàng chưa thế? Tên anh ta là Moose."

"Tớ chả quan tâm anh ta tên gì. Anh ta rõ đẹp trai," Kim nhắc lại.

Trên bờ biển, cả bọn chúng tôi cùng nhau uống nốt chỗ rum và Coca mà Griffin lén mang theo. Rip đã trút bỏ gần như toàn bộ đồ tắm trên người, để lộ ra đường da rám nắng. Tôi không bôi đủ dầu làm nâu da lên chân hay ngực. Alana mang theo máy cát sét xách tay, bật đi bật lại một bài của

INXS 3, chúng tôi nói chuyện album của Psychedelic Furs mới ra lò, Blair kể với mọi người rằng Muriel vừa rời khỏi Cedars-Sinai, Alana nhắc chuyện cô gọi cho Julian để hỏi xem nó có muốn đến không, nhưng chẳng có ai ở nhà. Sau rốt, cả lũ ngừng tán phét và ngắm chút nắng còn rơi rớt lại. Một bài hát nào đó của Blondie vang lên, thế là Blair và Kim bảo Alana bật to lên. Griffin và tôi đứng dậy đến phòng thay quần áo. Deborah Harry 4 hỏi, "Con sóng của em ở nơi đâu?"

"Sao thế?" Griffin hỏi, nhìn chăm chăm vào chính mình trong gương khi chúng tôi đang ở trong phòng vệ sinh nam.

"Tao căng thẳng thôi," tôi bảo nó, tạt nước lên mặt.

"Sẽ ổn mà," Griffin nói.

Và ở nơi ấy, ngoài bãi biển, dưới ánh nắng, nhìn về phía Thái Bình Dương, dường như tôi hoàn toàn có thể tin lời Griffin nói. Nhưng tôi bị cháy nắng và khi dừng lại ở Gelson's mua ít thuốc lá với một chai Perrier, tôi nhìn thấy một con thằn lằn trên ghế trước. Gã thu ngân đang nói chuyện về số liệu thống kê các vụ sát nhân chột nhìn tôi và hỏi xem tôi có ổn không. Tôi chẳng nói gì, chỉ vội vàng bước ra khỏi chợ. Về đến nhà, tôi đi tắm vòi sen, bật dàn stereo, nhưng đêm ấy, tôi không sao ngủ được, mảng da cháy nắng thật khó chịu, MTV thì làm tôi nhức đầu, thế là tôi uống viên Nembutal 5 mà Griffin đã dúm cho ngoài bãi đỗ xe của câu lạc bộ bãi biển.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy muộn vì nghe thấy tiếng nhạc Duran Duran 6 âm ì vẳng sang từ phòng mẹ. Cửa để ngỏ và hai em tôi đang nằm trên chiếc giường lớn, diện đồ tắm, lật giở những số GQ cũ, xem phim con heo tăt tiếng trên đầu phát video Betamax. Tôi ngồi xuống giường, cũng mặc đồ tắm, chúng bảo mẹ đi ăn trưa rồi, còn ả giúp việc đi mua sắm, tôi ngồi xem phim chừng mười phút, thắc mắc không biết đây là cuốn băng của ai - của mẹ? của hai cô em? quà Giáng sinh từ một người bạn? thằng cha lái chiếc Ferrari? của tôi? Khi thằng cha diễn viên chính xuất hiện trên màn hình,

một trong hai con em nói nó ghét phim này, và tôi đi xuống lầu, ra bể bơi làm vài vòng.

Năm mười lăm tuổi, lần đầu học lái xe ở Palm Springs, tôi đã lấy xe bố đi khi bố mẹ còn ngủ, ba anh em lòng vòng quanh hoang mạc lúc nửa đêm, bật nhạc Fleetwood Mac và Eagles âm ỉ, hạ mui xe xuống, gió nóng thổi làm đám cọ oằn xuống, lặng thinh. Rồi một đêm, ba anh em tôi lấy xe đi chơi, đêm ấy không trăng, gió thổi mạnh, ai đó vừa chở tôi về từ một bữa tiệc không vui về gì lắm. Tiệm McDonald nơi chúng tôi định dừng lại đã đóng cửa do gió giật làm mất điện, tôi thì mệt mỏi, còn hai cô em thì đang cãi lộn, và trên đường về tôi trông thấy cách đó một dặm trên xa lộ, có cái gì đó mà tôi cho là lửa trại, nhưng khi tôi lái xe tới gần thì thấy đó không phải lửa trại mà là một chiếc Toyota đỗ ở một góc nghiêng kỳ cục, hờ mui, động cơ trào lửa. Kính chắn gió phía trước của chiếc xe đã vỡ tan, một người đàn bà Mexico ngồi bệt trên vệ đường, bên rìa xa lộ, gào khóc. Hai tay ba đứa trẻ, cũng người Mexico đứng cạnh bà, cầm mắt vào đồng hồ, há hốc miệng nhìn ngọn lửa phừng phừng, tôi tự hỏi vì sao chẳng có chiếc xe nào ở đây dừng lại để giúp đỡ. Hai em tôi thôi luôn cãi nhau, kêu tôi dừng xe lại để xem. Tôi cũng muốn dừng lắm nhưng rồi lại không làm thế. Tôi giảm tốc, sau đó lái ào đi, rồi lại đẩy cuộn băng hai cô em lấy ra khi mới trông thấy ngọn lửa vào máy, bật băng lên, vụn lớn tiếng, rồi vượt qua tất cả đèn đỏ cho tới khi về đến nhà.

Tôi chẳng rõ vì sao đồng hồ ấy cứ ám ảnh tôi, nhưng đúng là như vậy, và tôi mừng tượng ra hình ảnh một đứa bé, còn chưa chết, nằm trên đồng hồ, bốc cháy. Có thể một đứa bé đã bị quăng ra khỏi kính chắn gió, ngã vào động cơ xe, tôi hỏi hai em tôi xem chúng có thấy đứa bé nào bốc cháy, tan chảy trên động cơ không, nhưng chúng bảo không, anh có thấy không? Thú nhĩ, thế là hôm sau tôi rà soát các tờ báo để chắc chắn không có vụ nào như vậy. Tối muộn hôm đó, tôi ngồi ngoài trời, cạnh bể bơi, ngẫm nghĩ về chuyện ấy cho tới lúc thiếp đi, khi gió đã giật tắt điện và bể bơi chuyển sang màu đen kịt.

Và tôi nhớ là thời gian ấy tôi đã thu thập không biết bao nhiêu mẫu báo, một mẫu nói về một thằng bé mười hai tuổi nào đó không may bắn trúng em trai mình ở Chino, mẫu khác kể chuyện một tay ở Indio đóng đinh con trai hẳn vào tường, hoặc vào cửa gì đấy không nhớ rõ, rồi bắn một phát trúng mặt thằng bé, mẫu khác nữa nói về vụ cháy viện dưỡng lão làm chết hai chục người, mẫu nữa kể chuyện một bà nội trợ trên đường đón con về sau giờ tan học đã lái xe bay khỏi đường đê dài hai mươi tư mét gần San Diego, khiến bà ta cùng ba con chết tức thì, và một mẫu cho biết gã nọ cố ý tông xe vào cô vợ cũ ở đâu đó gần Reno, làm cô này bị liệt từ dưới cổ trở xuống. Tôi đoán hồi ấy tôi thu thập nhiều mẫu báo như thế là bởi vì có quá nhiều chuyện để mà sưu tầm.

Đó là một buổi tối thứ Bảy và vào một vài tối thứ Bảy khi không tiệc tùng, ca nhạc trong thành phố, và khi mọi người đã xem tất tậ các bộ phim, thì dân tình phần lớn đều ở nhà, mời bạn bè đến hay tán dóc qua điện thoại. Đôi khi, ai đó sẽ tạt qua, chuyện gẫu, làm một ly, sau đó về xe, đi sang nhà người khác. Một vài tối thứ Bảy, sẽ có ba, bốn người lái xe từ hết nhà này đến nhà khác. Họ đi từ khoảng mười giờ tối thứ Bảy cho đến rạng sáng hôm sau. Trent tạt qua, kể cho tôi nghe chuyện "một cặp J.A.P. 7 rồ dại" ở Bel Air đã trông thấy thứ mà họ gọi là một loại quái vật, rồi lại còn nói về người sói nữa. Một người bạn của họ bị cho là đã mất tích. Tối nay có một đội tìm kiếm ở Bel Air nhưng không tìm thấy gì ngoại trừ - Trent nhăn răng cười - xác một con chó bị xẻo thịt. Cái lũ "J.A.P." ấy, như Trent nói là loạn óc, đã chơi đêm tại nhà một người bạn ở Encino. Trent bảo lũ "J.A.P" xem ra đã nốc Tab đây ứ bụng nên đại để là bị dị ứng. Có khi thế, tôi nói, nhưng câu chuyện khiến tôi thấy khó chịu. Sau khi Trent đi, tôi cố gọi cho Julian nhưng không ai nhắc máy, tôi băn khoăn không biết nó có thể ở đâu được, và sau khi gác máy, tôi chắc chắn mình đã nghe thấy tiếng ai đó đang gào thét trong căn nhà kế bên, dưới hẻm núi, thế là tôi đóng cửa sổ lại. Tôi còn nghe thấy tiếng chó sủa phía sau, KROQ đang trình bày những bài hát cũ của Doors, kênh mười ba thì đang chiếu War of the Worlds 8, thế là tôi chuyển sang một chương trình tôn giáo đấy, trong đó người thuyết giảng

đang hò hét, "Hãy để Chúa sử dụng bạn. Chúa muốn sử dụng bạn. Hay nằm xuống và để Người sử dụng bạn, sử dụng bạn." "Hãy nằm xuống," lão luôn miệng hô hào. "Sử dụng bạn, sử dụng bạn." Tôi nằm trên giường uống gin với nước đá tan, tưởng như đã nghe thấy tiếng ai đó xộc cửa vào. Nhưng Daniel nói qua điện thoại là chắc hai đứa em tôi đi tìm đồ uống đó thôi. Đêm nay thật khó mà tin lời Daniel, tôi nghe tin tức nói rằng tối qua có bốn người bị nện cho tới chết trên đồi, và tôi mở chong mắt gần như suốt cả đêm, ngó ra ngoài cửa sổ, trân trân nhìn vào khoảnh sân sau, tìm kiếm người sói.

Chú thích

- (1)Nguyên văn: lizard. Từ này ám chỉ đàn ông hành nghề mãi dâm.
- (2)Một tờ nhật báo lớn của Los Angeles, ngừng hoạt động cuối năm 1989.
- (3)Một ban nhạc rock của Úc.
- (4)Ca sỹ chính của nhóm nhạc Blondie.
- (5)Một loại thuốc kích thích.
- (6)Một ban nhạc Anh nổi tiếng hoạt động từ năm 1978 đến nay.
- (7)Jewish American Princess: Một từ mang nghĩa xấu nói về những cô gái Mỹ gốc Do Thái, ám chỉ xu hướng thực dụng và ích kỷ, có lối sống hư hỏng. Những cô gái bị gán cho cụm từ này thường bị coi thường và né tránh.
- (8)Tên tiếng Việt là "Đại chiến thế giới".

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Onhà mới của Kim, trên khoảng đồi nhìn ra Sunset, cổng nhà để ngỏ, nhưng xem chừng không có nhiều xe ô tô ở xung quanh. Khi Blair và tôi bước tới cửa bấm chuông, phải rất lâu sau mới có người ra mở. Sau rốt Kim cũng xuất hiện, mặc jeans bó bạc màu, áo thun trắng, đi giày ống cao bằng da đen, đang hút một điếu cần sa. Cô nàng hít một hơi rồi mới ôm cả hai đứa tôi và nói "Chúc mừng năm mới," sau đó dẫn chúng tôi vào gian tiền thất trần cao, cho biết cô nàng vừa dọn đến ba ngày trước, "Mẹ đang ở bên Anh với Milo," và họ chưa có thời gian sắm sửa đồ đạc. Rồi Kim nói thêm là dù sao sàn nhà ở các phòng cũng đã được trải thảm và thế là tốt rồi, tôi không hỏi làm sao mà tốt. Cô nàng bảo căn nhà khá cũ và người chủ trước là một tay theo Đức Quốc xã. Trên hiên nhà có một đám chậu cây cảnh nhỏ, trên thân sơn đầy chữ thập ngoặc. "Người ta gọi chúng là chậu cây Quốc xã," Kim nói.

Bọn tôi theo chân Kim xuống nhà, ở đây chỉ có chừng mười hai, mười ba người. Kim bảo lẽ ra Fear sẽ chơi nhạc tối nay. Cô giới thiệu Blair và tôi với Spit, bạn của tay trống, Spit có nước da nhợt nhạt vô cùng, nhợt hơn cả Muriel, mái tóc ngắn ngắn vuốt keo, đeo khuyên tai hình đầu lâu, dưới mắt có quầng thâm, nhưng gã đang cúi bần nên chào hỏi xong xuôi gã liền bảo Kim là phải làm gì đó với Muriel.

"Sao?" Kim hỏi, rít điếu thuốc.

"Vì cái đồ chó cái đấy bảo tao trông như xác chết," Spit nói, trợn mắt.

"Ôi, Spit," Kim nói.

"Nó kêu tao bốc mùi xác thú."

"Thôi nào, Spit, bỏ đi," Kim xoa dịu.

"Mày biết tao đâu còn để thú chết trong phòng."

Nó nhìn sang Muriel đứng cuối quầy rượu, đang cười lớn, tay cầm một ly punch.

"Ôi, con nhỏ dễ thương mà Spit. Chỉ tại gần đây nó nốc sáu mươi miligam lithium một ngày. Nó mệt quá đó thôi," Kim quay sang Blair và tôi. "Mẹ nàng vừa mua cho nàng một em Porsche năm năm ngàn đô đấy." Rồi cô nhìn sang Spit. "Anh tin nổi không?"

Spit đáp không, nói sẽ ráng bỏ qua, và sẽ quyết định xem nên bật album nào, Kim liền bảo, "Cứ việc," rồi nói thêm trước khi thẳng kia đến chỗ dàn stereo, "Nghe này, Spit, đừng làm Muriel buồn. Đừng nói gì nhé. Nó vừa mới rời Cedars-Sinai, và cứ say là nó hiền khô. Nó chỉ hơi phê thuốc thôi."

Spit tảng lờ, cầm một đĩa hát cũ của Oingo Boingo.

"Tao bật đĩa này được không?"

"Để sau hãy bật nhé?"

"Nghe này, Kim-ber-ly, tao bắt đầu thấy chán rồi đây," gã nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Kim rút một điều cần sa từ trong túi quần sau đưa cho gã.

"Cứ bình tĩnh đi, Spit."

Spit nói cảm ơn, sau đó ngồi xuống đi vắng có họa tiết cờ Mỹ kể bên lò sưởi, dán mắt vào điều cần sa một lúc lâu trước khi châm lửa.

"Chà, hai người trông hết sây," Kim nói.

"Cậu cũng thế," Blair bảo cô nàng. Tôi gật đầu. Tôi mệt mỏi, hơi say thuốc và không thực sự muốn đến, nhưng trước đó Blair lại qua nhà tôi, hai đứa đi bơi rồi lên giường và sau đó thì Kim gọi đến.

"Alana có đến không?" Blair nói.

"Không, không đến được." Kim lắc đầu, rít thêm một hơi từ điếu cần sa.

"Đang đi Springs rồi."

"Thế còn Julian?" Blair hỏi.

"Không. Còn bạn phang đám luật sư Beverly Hills để kiểm xu," Kim thờ dãi, rồi cười phá lên.

Tôi toan hỏi cô nàng có ý gì thì bất chợt có người gọi tên cô, Kim nói, "Ôi, chó thật, gã bán rượu vừa đến," rồi bỏ đi, tôi bèn nhìn ra ngoài, qua bể bơi lớn sáng đèn, nhắm về phía Hollywood, về phía những mảng sáng dưới khoảng trời màu tím, Blair hỏi tôi có ổn không, tôi liền đáp dĩ nhiên rồi.

Một thằng con trai, chừng mười tám, mười chín tuổi, mang vào một chiếc hộp các tông lớn, đặt nó lên quầy rượu, Kim kí tên gì đó, đưa tiền boa, nó liền nói, "Chúc mừng năm mới nhé, các bạn" rồi bỏ đi. Kim lôi từ trong thùng ra một chai champagne, khai rượu đầy điệu nghệ, lớn tiếng gọi, "Mỗi người lấy một chai nhé. Perrier-Jouet đấy. Còn lạnh."

"Cậu chinh phục được tớ rồi đấy, của khi." Muriel lao tới, ôm lấy Kim, Kim liền đưa cho cô nàng một chai.

"Spit bực tớ hay sao thế? Tớ chỉ bảo trông lão đó như xác chết thôi mà,"

Muriel nói, khai chai rượu.

"Chào Blair, chào Clay."

"Lão đó căng thẳng ấy mà," Kim nói. "Tại gió lạ hay sao đó."

"Lão ấy đúng là điên. Lão bảo tớ, Anh từng học hành tử tế hồi còn ở trường, trước khi họ tống cổ anh. Hả? Thế nghĩa là thế quái nào?" Muriel hỏi, "Lão điên ấy lại còn dùng cả đèn hàn để đốt cocain nữa chứ."

Kim nhún vai, nhấp thêm một ngụm.

"Muriel, trông cậu long lanh lắm," Blair nói.

"Ôi, Blair, cậu vẫn xinh tuyệt như thường lệ," Muriel nói, tu một ngụm rượu.

"Mà Chúa ơi, Clay, anh phải đưa em cái áo khoác đó thôi."

Tôi đang khui chai rượu cho mình, bèn đưa mắt nhìn xuống. Chiếc áo khoác chỉ là một cái áo ca rô xám và trắng, một trong những hình tam giác trên áo có màu đỏ sậm.

"Trông cứ như anh bị đâm ấy. Cho em mặc đi mà," Muriel van vỉ, mân mê chiếc áo.

Tôi mỉm cười nhìn cô, rồi nhận ra cô hoàn toàn nghiêm túc, mà tôi lại chẳng còn hơi sức đâu mà từ chối, nên tôi cởi áo ra đưa cho cô, cô liền mặc vào, cười phá lên. "Em sẽ trả lại, em sẽ trả lại, đừng có lo."

Trong phòng có một tay thợ ảnh đặc biệt khó ưa, liên tục chụp ảnh tất cả mọi người. Hẳn tiến đến chỗ ai đó, chĩa camera vào mặt họ, chụp chừng hai, ba tấm, rồi hẵn qua chỗ tôi, ánh đèn flash của hẵn làm tôi lóa mắt trong thoáng chốc, tôi uống thêm một ngụm từ chai champagne. Kim bắt đầu thấp nển khắp phòng, Spit cho album của X vào đầu máy, ai đó bắt đầu dính bong bóng lên một trong các bức tường trống, những quả bóng mới

chỉ thổi được một nửa cú lơ lửng trên đó, yếu ớt. Cánh cửa dẫn ra bể bơi và hiên nhà để ngỏ, có hai quả bóng cũng được đánh lên đó, và chúng tôi bước ra ngoài, tới bể bơi.

"Giờ mẹ cậu làm gì?" Blair hỏi. "Cô ấy còn hẹn hò với Tom không?"

"Cậu nghe chuyện đó ở đâu thế? The Inquirer hả?" Kim cười lớn.

"Không. Tôi trông thấy ảnh họ trên Hollywood Reporter."

"Mẹ tôi đang ở Anh với Milo, tôi bảo cậu rồi mà," Kim nói trong lúc chúng tôi tiến dần về bể nước sáng đèn. "Ít nhất đó là điều tôi đọc được trên Variety."

"Thế còn cậu?" Blair hỏi, nhướn miệng cười. "Cậu đang hẹn hò với ai?"

"Moi 1?" Kim cười lớn, sau đó nhắc đến một tay diễn viên trẻ nổi tiếng nào đó mà tôi nghĩ từng học cùng trường với chúng tôi, không nhớ nữa.

"Ừ. Tôi có nghe. Chỉ muốn nghe cậu xác nhận thôi."

"Đúng là thế."

"Anh ta không có mặt trong bữa tiệc Giáng sinh của cậu," Blair nói.

"Không á?" Kim có vẻ lo lắng. "Cậu chắc chứ?"

"Anh ta không có mặt," Blair nói. "Anh có gặp anh ta không, Clay?"

"Không, anh không thấy nó," tôi bảo cô, chả nhớ gì hết.

"Lạ thật," Kim nói. "Chắc là bạn ở trường quay."

"Anh ấy ra sao?"

"Anh ấy tử tế, thật sự tử tế."

"Thế còn Dimitri?"

"Ôi, thì sao chứ," Kim nói.

"Anh ấy có biết không?" Blair nói.

"Chắc biết. Tớ không chắc."

"Cậu có nghĩ anh ấy buồn không?"

"Nghe này, Jeff là tạm thời thôi. Tớ thích Dimitri."

Dimitri đang ngồi chơi guitar trên một chiếc ghế bên bể bơi, làn da rám nắng, tóc vàng ngắn cũn, anh ta cứ ngồi yên trên ghế dài, chơi những hợp âm lạ lùng, kỳ quái, sau đó bắt đầu chơi đi chơi lại một đoạn nhạc ngắn, Kim chỉ nhìn anh ta mà không nói gì. Trong nhà có tiếng chuông điện thoại, Muriel gọi với ra, vẫy vẫy hai tay, "Cậu có điện thoại, Kim ơi."

Kim bước vào trong, tôi định hỏi Blair xem cô có muốn đi không, nhưng Spit, vẫn đang phì phèo điệu cần sa, tiến đến chỗ Dimitri cùng một tay lướt sóng nào đó và nói, "Heston có axit tuyệt hảo đấy," tay lướt sóng đi với Spit nhìn Blair, nháy mắt, cô vỗ mông tôi, châm một điếu thuốc. "Kim đâu?" Spit hỏi vì không moi được câu trả lời từ Dimitri, lúc này vẫn đang mắt chăm chăm ngó xuống bể bơi, tay búng guitar. Rồi Dimitri nhìn bốn đứa tôi đang đứng quanh, và trong một lúc, trông anh ta như sắp nói gì đó. Nhưng rồi cuộc anh ta chẳng nói gì, chỉ thở dài rồi lại nhìn xuống nước.

Một nữ diễn viên trẻ bước vào cùng một nhà sản xuất phim nổi tiếng nào đó mà tôi từng gặp tại một bữa tiệc của Blair, họ quan sát xung quanh, sau đó tiến đến chỗ Kim, lúc ấy chỉ vừa mới gác máy, cô bảo họ là mẹ cô đang ở Anh với Milo, tay sản xuất bèn nói, theo như tin tức gã nghe được gần đây nhất thì bà ấy đang ở Hawaii, sau đó họ bảo Thomas Noguchi có thể sẽ tạt qua, rồi nữ diễn viên với gã sản xuất phim bỏ đi, Kim ra chỗ Blair và tôi, cho biết là Jeff gọi điện đến.

"Anh ta nói gì?" Blair hỏi.

"Anh ta thật là đồ khốn. Anh ta đang ở Malibu với một tay lướt sóng, một gã nào đấy, và bọn họ đang ở nhờ nhà anh ta."

"Anh ta muốn gì?"

"Chúc mừng năm mới tở." Kim bực bội ra mặt.

"Cũng tốt mà," Blair nói giọng lạc quan.

"Anh ta bảo, Năm mới vui nhé, chó cái," Kim nói rồi châm một điếu thuốc, chai champagne cô nàng mang bên mình đã gần hết. Cô nàng sắp khóc đến nơi hoặc định nói thêm gì đó thì Spit đến bảo rằng Muriel đã tự nhốt mình trong phòng Kim, thế là Kim, Spit, Blair và tôi bước vào nhà, lên lầu, đi dọc hành lang, đến cửa phòng Kim, Kim thử mở nhưng cửa đã bị khóa.

"Muriel," cô gọi với vào, gõ cửa. Không ai trả lời.

Spit động cửa thình thình, rồi đá vào cửa.

"Đừng phá cửa chứ, Spit," Kim nói, xong hét lên, "Muriel, ra đi."

Tôi nhìn sang Blair, trông cô lo lắng ra mặt.

"Cậu có nghĩ nó ổn không?"

"Tở không biết," Kim nói.

"Cô ta có chuyện gì thế nhỉ?" Spit thắc mắc.

"Muriel?" Kim lại gọi lớn.

Spit châm thêm một điếu cần sa, dựa người vào tường. Tay thợ ảnh đi qua chụp hình cả bọn. Cửa từ từ mở ra, Muriel đứng đó, trông như đã khóc

lóc nãy giờ. Cô để Spit, Kim, Blair, tay thợ ảnh và tôi vào phòng, sau đó đóng cửa, khóa lại.

"Cậu ổn chứ?" Kim hỏi.

"Tớ không sao," cô nói, lau mặt.

Căn phòng tối om, chỉ có hai cây nến thắp ở góc phòng, Muriel ngồi xuống trong góc, bên cạnh một cây nến, một chiếc thìa, một ống tiêm, một mẫu giấy nhỏ gấp đôi đựng thứ bột màu nâu nhạt và một mẫu vải cotton. Trong cái thìa đã có sẵn chất gì đó, Muriel cuộn mẫu vải lại nhỏ hết cỡ, bỏ nó lên cái thìa, đâm kim tiêm xuyên qua mẫu vải, đoạn hút cái chất có sẵn trên thìa vào trong ống tiêm. Sau đó cô xắn tay áo lên, mò mẫm tìm thắt lưng trong bóng tối, quấn nó quanh bắp tay. Tôi nhìn mũi kim tiêm, ngó sang Blair đang dán mắt vào cánh tay Muriel.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?" Kim hỏi. "Muriel, cậu đang làm trò gì vậy?"

Muriel không nói gì, chỉ đập vào cánh tay tìm mạch máu, tôi nhìn vào cái áo khoác của mình, chột rùng mình vì trông nó quả thật giống như có kẻ đã bị đâm. Muriel vẫn giữ cái ống tiêm, Kim thì thào, "Đừng làm thế," nhưng môi Muriel run rẩy, mặt cô hiện rõ vẻ phẫn khích, và tôi có thể trông thấy cô bắt đầu nhoẻn miệng cười, tôi có cảm giác cô không hề định cười, rồi khi chiếc kim đâm vào cánh tay Muriel, Blair đứng dậy nói, "Tớ về đây," và ra khỏi phòng. Muriel nhắm mắt lại, máu chầm chậm dâng lên đầy ống tiêm.

Spit nói, "Ôi trời đất ơi, chuyện này thật là điên."

Tay thợ lại chụp ảnh.

Hai tay tôi run rẩy khi tôi châm điều thuốc. Muriel òa khóc, Kim thấy thế bèn vuốt đầu cô, nhưng Muriel vẫn khóc không ngừng, mũi dải ròng ròng,

trông cô như đang phá lên cười, son dính nhoe nhoét trên mũi, trên môi, mascara chảy dọc xuống má.

Nửa đêm, Spit thử đốt mấy quả pháo nhưng chỉ có hai quả cháy được. Kim ôm Dimitri, dường như anh ta chẳng nhận thấy hoặc chẳng buồn bận tâm, buông chiếc guitar xuống dọc thân mình, trân trân ngó ra bể bơi, mười một hay mười hai người chúng tôi đang ngoài bể, ai đó vặn nhỏ nhạc để cả bọn nghe thấy tiếng cả thành phố ăn mừng, nhưng không có nhiều âm thanh để mà nghe, tôi thì cứ mãi nhìn vào trong phòng khách, nơi Muriel đang nằm trên đi văng, hút thuốc, đeo kính râm, xem MTV. Tất cả những gì chúng tôi có thể nghe được là tiếng cửa sổ vỡ toang trên đồi, tiếng chó tru, một quả bóng bị vỡ, Spit đánh rơi một chai champagne và lá cờ Mỹ lơ lửng như một tấm rèm trên lò sưởi lay động trong làn gió nóng nực, rồi Kim đứng lên, châm một điếu cần sa khác. Blair thì thầm câu "Chúc mừng năm mới" với tôi, sau đó tháo giày, thả chân xuống bể nước ấm áp và sáng ánh đèn. Fear không xuất hiện và tiệc tan sớm.

Đêm hôm ấy, ở nhà, khoảng gần sáng, tôi đang ngồi trong phòng xem các chương trình về tôn giáo trên truyền hình cáp vì đã chán xem video, thì trên màn hình xuất hiện hai lão linh mục hay truyền giáo gì đó, chừng bốn mươi, có khi bốn năm tuổi, diện com lê và cà vạt kiểu dân kinh doanh, đeo kính râm hồng, nói chuyện về các đĩa hát của Led Zeppelin, bảo rằng nếu phát theo chiều ngược lại, chúng sẽ mở lối đưa đường tới chỗ gặp ác quỷ. Một trong hai lão đứng lên, bẻ cái đĩa ra làm đôi và nói, "Hãy tin tôi đi, là những con chiên Cơ đốc kính sợ Chúa, chúng tôi không chấp nhận thứ này!" Rồi lão bắt đầu bày tỏ nỗi lo ngại là nó sẽ gây hại cho giới trẻ. "Mà giới trẻ lại là tương lai của đất nước này," lão gào lên, sau đó bẻ tiếp một đĩa hát khác.

"Julian muốn gặp mày," Rip nói qua điện thoại.

"Em á?"

"Ừ."

"Nó có nói vì sao không?" tôi hỏi.

"Không. Nó không có số mày, nó cần nên anh cho nó."

"Nó không có số em à?"

"Nó bảo thế."

"Em không nghĩ nó đã gọi cho em."

"Nó bảo là nó cần nói chuyện với mày. Nghe này, tao không khoái việc truyền tin đâu, thằng em, mày phải lấy làm biết ơn chứ."

"Cám ơn anh."

"Nó bảo nó sẽ có mặt tại Rạp Tàu ba rưỡi chiều nay. Tao nghĩ mày có thể gặp nó ở đó."

"Nó làm gì ở đó?" tôi hỏi.

"Mày nghĩ là làm gì?"

Tôi quyết định gặp Julian. Tôi lái xe tới Rạp Tàu ở đại lộ Hollywood và dán mắt vào những dấu chân 2 trong một thoáng. Không có ai quanh đó, trừ một đôi tình nhân trẻ không sống ở L.A. đang chụp hình các dấu chân và một gã người châu Á dáng vẻ khả nghi đứng cạnh bùng vé. Tay hướng dẫn tóc vàng, da rám nắng đứng bên cửa nói với tôi, "Này, tôi biết cậu đấy. Hai năm trước, tháng Mười hai trong bữa tiệc ở Santa Monica, đúng không nào?"

"Tôi không nghĩ thế," tôi bảo hần.

"Có mà. Bữa tiệc của Kicker ấy. Nhớ không?"

Tôi bảo hẳn tôi không nhớ, rồi hỏi hẳn quầy bán thức ăn có mở không. Tay hướng dẫn nói có, hẳn đưa tôi vào, tôi liền mua một lon Coca.

"Có điều phim bắt đầu mất rồi," tay hướng dẫn bảo tôi.

"Không sao. Tôi không muốn xem phim đó," tôi trả lời hẳn.

Gã châu Á dáng vẻ khả nghi liên tục nhìn đồng hồ, rồi cuối cùng cũng bỏ đi.

Tôi uống cạn lon Coca rồi đợi đến khoảng bốn giờ. Julian không ló mặt.

Tôi lái xe đến nhà Trent, nhưng Trent không có nhà, thành thử tôi ngồi trong phòng nó, cho một cuộn phim vào đầu Betamax và gọi điện hỏi Blair xem cô có muốn làm gì tối nay không, tới một câu lạc bộ nào đó hoặc xem phim chẳng hạn, cô trả lời là có, trong khi đó tôi bắt đầu vẽ vờ lên một tờ giấy cạnh điện thoại, viết lại các số điện thoại lên trên đó.

"Julian muốn gặp anh," Blair bảo tôi.

"Ừa. Anh có nghe. Nó có nói lý do không?"

"Em không biết anh ta muốn gặp anh làm gì. Anh ta chỉ bảo cần phải nói chuyện với anh."

"Em có số nó không?" tôi hỏi.

"Không. Họ đổi tất tậ các số ở căn nhà trong Bel Air rồi. Em nghĩ chắc anh ta đang ở căn nhà đằng Malibu. Nhưng em không chắc trăm phần trăm... Có vấn đề gì không? Chắc anh ta không thiết tha gặp anh đến thế đâu."

"À," tôi cất tiếng, "có lẽ anh sẽ tạt qua cái nhà ở Bel Air."

"Okay."

"Nếu em muốn làm gì đó tối nay, hãy gọi cho anh nhé, okay?" tôi bảo cô.

"Okay."

Một khoảng lặng dài trôi qua, cô nói okay một lần nữa rồi gác máy.

Julian không ở ngôi nhà ở Bel Air, nhưng có mẫu giấy nhắn trên cửa cho biết nó có thể đang ở một cái nhà nào đó trên Kings Road. Nhưng tại cái nhà trên King Road, tôi cũng không thấy Julian đâu, mà thay vào đó là một gã tóc bạch kim, thấp bé, mặc đồ bơi đang nâng tạ ngoài sân sau. Gã đặt một cái tạ xuống đất, châm thuốc và hỏi tôi có muốn Quaalude không. Tôi hỏi gã Julian đâu. Một cô ả tóc vàng nằm trên cái ghế dài bên bể bơi, say xỉn, cất giọng uể oải, "Ôi, Julian có thể ở bất cứ đâu. Anh ta nợ tiền anh à?" ả mang ti vi ra ngoài và đang xem một bộ phim về người thượng cổ.

"Không," tôi đáp.

"À, thế thì tốt. Anh ta hứa sẽ trả tiền một gam coke tôi lấy cho anh ta." ả lắc đầu. "Không. Anh ta chả bao giờ trả." ả lại chậm rãi lắc đầu, giọng lè nhè, một chai gin đã vơi nửa đặt bên cạnh.

Gã nâng tạ đeo băng đệm hỏi tôi có muốn mua băng Temple of Doom bản lậu không. Tôi đáp không, rồi bảo hẳn hẳn với Julian là tôi có tạt qua. Gã nâng tạ gật đầu, vẻ như không hiểu gì, đưa con gái hỏi gã có vé mời hậu trường cho buổi biểu diễn của Missing Persons không. Gã đáp, "Có đấy, bé cưng," và cô ả nhảy ùm xuống bể bơi. Một gã người thượng cổ bị đẩy xuống từ một vách đá, tôi bèn lùi đi.

Trên đường quay lại xe, tôi chạm mặt Julian. Dưới lớp da rám nắng trông nó tái xanh tái xám, không bảnh cho lắm, tôi tưởng như nó sắp xỉu đi, nó đứng đó, nom chẳng khác một xác chết là bao, nhưng nó vẫn mở miệng nói, "Chào Clay."

"Hey, Julian."

"Muốn phê một tí không?"

"Bây giờ thì không."

"Tao mừng vì mày đã ghé qua."

"Nghe bảo mày muốn gặp tao."

"Ừ."

"Mày muốn gì? Có chuyện gì?"

Julian ngó xuống rồi ngược lên phía tôi, nheo mắt nhìn mặt trời đang lặn và nói, "Tiền."

Nó hạ mắt xuống đất, sờ gáy và nói, "Này, mình đến Galleria đi, okay? Đi nào."

Tôi không muốn đến Galleria mà cũng chẳng muốn cho Julian vay tiền, nhưng chiều ấy trời nắng và tôi chẳng có gì để làm, vì thế tôi đi theo Julian vào Sherman Oaks.

Chúng tôi chiếm một bàn ở Galleria. Julian đang nhấm nháp hamburger pho mát, không hẳn là ăn. Nó lấy khăn ăn lau sạch chỗ nước sốt cà chua. Tôi thì uống một lon Coca. Julian nói nó cần một khoản tiền mặt.

"Để làm gì?" tôi hỏi.

"Mày ăn khoai tây không?"

"Mày làm ơn tập trung vào chuyên môn được không?"

"Có đứa cần phá thai." Nó cắn một miếng hamburger pho mát, còn tôi lấy chiếc khăn ăn dính đầy nước sốt bỏ ra cái bàn đằng sau.

"Phá thai á?"

"Ừ."

"Ai?"

Một khoảng lặng dài trôi qua, rồi Julian nói, "Một con bé."

"Ai chả biết. Nhưng ai?"

"Nó đang sống với vài đứa bạn ở Westwood. Nghe này, mày có cho tao mượn tiền hay không?"

Tôi nhìn xuống đám người đi lại quanh tầng trệt của quán Galleria và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình đánh đổ Coca xuống. "Có," cuối cùng tôi trả lời "Chắc thế."

"Wow, Tuyệt quá," Julian nói, thở phào nhẹ nhõm.

"Thế mày không có tiền à?" tôi hỏi.

Julian liếc nhìn tôi rồi nói, "Ừm, bây giờ thì không. Nhưng tao sẽ có, mà tới lúc đó thì đại khái là quá muộn rồi, mày hiểu không? Với lại tao không muốn phải bán cái Porsche. Ý tao là thế thì dở quá." Nó ngừng lại hồi lâu, rờ rờ món hamburger pho mát. "Chỉ vì chuyện phá thai sao?" nó ráng cười lớn.

Tôi bảo Julian rằng tôi thành thực nghi ngờ chuyện nó phải bán cả chiếc Porsche của nó để trả tiền cho một vụ phá thai.

"Thực ra là để làm gì?" tôi hỏi nó.

"Ý mày là gì?" nó nói, vẻ phòng thủ cao độ. "Thì để phá thai."

"Julian, một vụ phá thai không cần nhiều tiền như thế."

"Có chứ, phí tổn đắt đỏ lắm," nó nói chậm rãi và vụng về. "Nó không muốn đến phòng khám thường. Tao cũng chẳng biết tại sao. Chỉ là nó không muốn."

Tôi thở dài ngồi lại xuống ghế.

"Tao thề có Chúa, Clay, đó là một vụ phá thai."

"Julian, thôi đi."

"Tao có thể tín dụng với lại tài khoản séc, nhưng tao nghĩ bố mẹ tao đóng băng tài khoản rồi. Tao chỉ cần một khoản tiền mặt thôi. Mà có cho tao mượn chỗ đó hay là không?"

"Có, Julian ạ, tao sẽ cho mày mượn, nhưng tao chỉ muốn mày cho tao biết số tiền đó để làm gì."

"Tao bảo mày rồi đấy."

Chú thích

(1)Tiếng Pháp, nghĩa là "Tớ á?".

(2)Chạy dọc bên lề đại lộ Hollywood có một đoạn đường mang tên The Hollywood Walk of Fame (Đại lộ Danh vọng Hollywood). Nơi đây vinh danh các nhân vật nổi tiếng trong làng giải trí. Mỗi nhân vật được lưu danh ở đây có một ngôi sao cho riêng mình, trong đó khắc tên, dấu chân hoặc dấu tay của họ.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chúng tôi đứng lên và bắt đầu đi loanh quanh. Hai đứa con gái đi lướt qua chúng tôi và mỉm cười. Julian mỉm cười đáp lễ. Chúng tôi dừng chân ở một hiệu quần áo kiểu punk nào đó, Julian nhắc một đôi giày ống kiểu cảnh sát lên xem xét kỹ càng.

"Đôi này trông lạ nhỉ," nó nói. "Tao thích."

Nó bỏ đôi giày xuống, bắt đầu cạo móng tay. Nó nhặt một chiếc thắt lưng da màu đen lên ngắm nghía. Thế rồi tôi nhớ đến cái thằng Julian hồi lớp năm từng chơi bóng đá với tôi sau giờ học, ngày hôm đó, nó, Trent và tôi đến Magic Mountain ăn sinh nhật lần thứ mười một của nó.

"Mày có nhớ hồi tụi mình học lớp năm không?" tôi hỏi nó. "Trong Câu lạc bộ Thể thao, sau giờ học ấy?"

"Tao không nhớ," Julian nói.

Nó nhặt một thắt lưng da khác lên đặt xuống, rồi sau đó hai đứa tôi rời khỏi Galleria.

Chiều hôm ấy, sau khi Julian hỏi mượn tiền tôi, bảo tôi hai ngày sau hãy đưa tiền tại nhà nó, tôi về đến nhà thì điện thoại réo, Rip gọi đến hỏi tôi đã liên lạc với Julian chưa. Tôi bảo chưa thì gã lại hỏi tôi có cần gì không. Tôi bảo gã tôi cần tám gam. Gã im lặng một lúc lâu, sau đó nói, "Sáu trăm." Tôi ngó sang tấm áp phích Elvis Costello, sau đó nhìn ra cửa, đếm đến sáu mươi. Khi tôi đếm xong, Rip vẫn không hề lên tiếng.

"Okay?" tôi hỏi.

Rip nói, "Okay. Mai nhé. Chắc thế."

Tôi nhồm dậy, lái xe tới một tiệm băng đĩa và rảo bước dọc theo các lối đi, dòm vào các hộp đĩa nhưng chẳng thích cái đĩa mới nào. Tôi nhặt lên dăm ba đĩa hát mới, dán mắt vào các bì đĩa, và chưa kịp ý thức về thời gian thì một tiếng đồng hồ đã trôi qua, trời bên ngoài đã gần tối mịt.

Spit bước vào tiệm đĩa, tôi suýt nữa đã đi qua chỗ hắn để chào và hỏi thăm Kim, nhưng để ý thấy những vết kim châm trên cánh tay hắn, tôi liền bước ra khỏi tiệm, tự hỏi không biết Spit có còn nhớ tôi là ai không. Khi về xe, tôi trông thấy Alana, Kim và gã tóc vàng chơi rockabilly 1 tên Benjamin đang tiến về phía tôi. Đã quá muộn để quay đầu, thành thử tôi mỉm cười tiến về chỗ tụi nó, thế là rốt cục cả bốn mạng cùng đến một quán sushi ở Studio City.

Tại quán sushi ở Studio City, Alana khá kiêu lời. Cô không ngừng nhìn xuống lon Diet Coke của mình, châm hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác rồi lại dập đi sau khi đã rít được vài hơi. Khi tôi hỏi cô về Blair, cô nhìn tôi nói, "Anh thật sự muốn biết à?" rồi mỉm cười ranh mãnh, "Anh có vẻ quan tâm tợn." Tôi quay đi, thấy hơi hoang hoảng, bèn tán chuyện với cái gã có tên Benjamin, học Oakwood. Có vẻ như con BMW của gã đã bị chơm mắt, và gã tiếp tục nói về chuyện gã thấy may mắn làm sao khi tìm được một con BMW 320i mới đúng y màu xanh nhạt mà ban đầu ông bố mua cho gã, rồi gã bảo tôi, "Ý tứ là, tớ không tin nổi là đã kiếm ra nó. Cậu tin nổi không?"

"Không, tớ chịu," tôi bảo hắn, liếc sang Alana.

Kim đút cho Benjamin một miếng sushi, gã nhấp một ngụm rượu sake mà gã mua được nhờ có chứng minh thư giả rồi bắt đầu nói về âm nhạc. "New Wave. Power Pop. Primitive Muzak. Mèo mửa tất. Rockabilly mới là nhạc thứ thiệt. Mà tớ không nói cái bọn Stray Cats ẻo là đâu nhá, tớ nói

rockabilly ấy. Tháng Tư tớ sẽ đi New York để xem biểu diễn rockabilly. Tớ không chắc là nó sẽ diễn ra ở đó. Nó có thể diễn ra ở Baltimore."

"Ừa. Baltimore," tôi nói.

"Ừa, em cũng thích rockabilly." Kim nói và lau tay. "Nhưng em vẫn mê Psychedelic Furs và khoái bài hát mới của Human League."

Benjamin nói, "The Human League lỗi thời rồi. Xong. Đứt. Em không hiểu tình hình rồi, Kim ạ."

Kim nhún vai. Tôi tự hỏi Dimitri đâu, không biết Jeff có còn ru rú ở nhà với cái gã lướt ván ở Malibu không.

"Không, ý tớ là, các cậu đúng là không biết thật," hắn tiếp tục. "Tớ cá là các cậu thậm chí chẳng đọc cả The Face. Các cậu phải đọc đi." Hắn châm một điếu thuốc. "Các cậu phải đọc."

"Sao tớ lại phải đọc?" tôi hỏi.

Benjamin nhìn tôi, lướt ngón tay trên mái tóc chải ngược ra sau và nói, "Không thì cậu sẽ buồn chết."

Tôi nói chắc vậy, quay qua hẹn gặp Kim tối nay ở nhà cô cùng với Blair, rồi tôi về nhà, sau đó đi ăn tối cùng mẹ. Ăn tối xong, tôi về nhà, tắm nước lạnh thật lâu, ngồi trên sàn buồng tắm, để mặc làn nước phóng lên khắp người.

Tôi lái xe tới nhà Kim, bắt gặp Blair đang ngồi trong phòng Kim với một túi đồ hiệu Jurgenson chụp lên đầu, khi tôi vào, toàn thân cô bỗng căng ra, cô quay lại giật mình, với tay tắt dàn stereo. "Ai đấy?"

"Anh đây," tôi bảo cô. "Clay."

Cô bỏ cái túi ra khỏi đầu, mỉm cười bảo cô bị nấc. Một con chó to ùng đứng dưới chân Blair, tôi cúi xuống, vuốt ve đầu con chó. Kim ra khỏi buồng tắm, rít một hơi từ điếu thuốc Blair đang hút, xong quăng nó xuống sàn. Cô lại bật dàn stereo, có bài hát nào đó của Prince.

"Chúa ơi, Clay, trông anh cứ như bị phê axit 2 - loại ma túy cực mạnh, gây ảo giác về hình dạng và màu sắc) ấy," Blair nói, châm điếu thuốc khác.

"Anh vừa ăn tối với mẹ," tôi bảo cô.

Con chó lấy chân đập tắt điếu thuốc và ăn nó.

Kim nói gì đó về một gã bồ cũ từng trải qua kỳ nghỉ tệ hại. "Anh ta chơi axit, và không thể hạ giới trong suốt sáu tuần. Bố mẹ anh ta phải đưa anh ta tới Thụy Sĩ." Kim quay sang Blair, cô nàng đang nhìn con chó. Con chó nuốt phần còn lại của điếu thuốc.

"Tớ mặc thế này đủ xoàng chưa?" Kim hỏi chúng tôi.

Blair gật đầu, bảo cô bỏ mũ ra.

"Em có nên bỏ mũ không?" Kim hỏi tôi, lưỡng lự.

"Tất nhiên, sao lại không?" tôi thở dài, ngồi xuống giường Kim.

"Nghe này, còn sớm mà. Sao tụi mình không đi xem phim nhỉ," Kim nói, nhìn vào gương, bỏ mũ ra.

Blair nhồm dậ nói, "Ý hay đấy. Đang chiếu phim gì nhỉ?"

Con chó khục khặc rồi lại tiếp tục nuốt thuốc lá.

Chúng tôi lái xe tới Westwood. Bộ phim mà Kim và Blair muốn xem bắt đầu lúc mười giờ, kể về một tốp nữ sinh trẻ đẹp bị cắt cổ và quăng xuống bể bơi. Tôi bỏ qua vô số đoạn trong phim, trừ những đoạn máu me. Tôi cứ

liên tục rời mắt khỏi màn hình, nhìn sang hai tấm biển Lối ra màu xanh lá cây treo trên hai cánh cửa cuối rạp. Bộ phim kết thúc rất đột ngột, Kim và Blair ngồi lại xem phần giới thiệu ê kíp thực hiện và nhận ra rất nhiều cái tên. Trên đường ra khỏi rạp, Blair và Kim trông thấy Lene, Blair liền bấu vào tay tôi nói, "Ôi, không."

"Vòng lại đi, vòng lại. Lene kìa." Kim nói gấp gáp. "Đừng bảo nó là tụi mình trông thấy nó trên MV3 hôm nay nhé."

"Quá muộn rồi." Blair mỉm cười. "Chào Lene."

Lene trong râm nắng quá mức, chỉ mặc độc cái quần jeans bạc màu và áo thun Hard Rock Cafe cực kỳ mát mẻ, cô đi với một thằng tóc vàng mặt non choẹt, da cũng râm nắng hết cỡ, đeo kính râm, mặc quần soóc, và Lene rú lên, "Ôi, Chúa ơi, Blair. Kimmy."

Lene và Blair ôm nhau, rồi đến Lene và Kim ôm nhau, cô này giả vờ hôn má cô kia.

"Đây là Troy," Lene nói, giới thiệu thằng nhóc.

"Đây là Clay," Blair nói, đặt tay lên vai tôi.

"Chào Troy," tôi nói.

"Chào Clay," nó nói.

Chúng tôi bắt tay nhau một cách yếu ớt, không chặt, nhưng mấy cô nàng có vẻ bằng lòng.

"Ôi Chúa ơi, Blair, hôm nay Troy và tớ lên MV3 đấy! Cậu có xem không?"

Lene hỏi.

"Không," Blair nói, tỏ vẻ thất vọng, liếc nhanh sang Kim.

"Cậu có xem không?" Lene hỏi Kim. Kim lắc đầu.

"Tớ cũng chả nhìn thấy mình đâu nữa là. Thật ra tớ nghĩ tớ có trông thấy tớ một lần, nhưng tớ không chắc lắm. Anh có thấy em không, Troy?"

Troy lắc đầu, xem xét móng tay.

"Troy thì có đấy, nhưng bọn nó để lọt tớ, mà tớ thì lại nhảy với Troy. Đáng lẽ phải quay tớ thì bọn nó lại đi quay con chó cái nào đấy ở Valley nhảy gần Troy." Cô nàng lấy ra một điều thuốc, lục tìm bật lửa.

"Có lẽ nó sẽ chiếu lại và cậu có thể nhìn rõ hơn," Blair nói, gần như toe toét.

"Ồ phải, nhất định nó sẽ chiếu lại," Kim đồng tình, cũng toe toét, nhìn sang Troy.

"Vậy sao?" Lene hỏi đầy hi vọng. Tôi châm thuốc cho cô nàng.

"Cái gì nó chả chiếu lại," Blair nói. "Tất tậ."

Chúng tôi không đến được Nowhere Club. Kim bị lạc đường và quên mất địa chỉ, nên thay vào đó, chúng tôi đến Barney's Beanery, nín thình ngồi đó, rồi Kim kể về bữa tiệc của cô nàng, tôi thì đánh bia, đến khi Blair gọi đồ uống, ả phục vụ đòi xem chứng minh thư, thế là Blair trình Chứng minh thư giả, ả phục vụ liền đem một ly cho Blair, Blair bèn đưa nó cho Kim, Kim uống cạn cái ào rồi bảo Blair gọi ly nữa. Sau đó hai cô nàng bàn tán trông Lene xấu tệ thế nào trên MV3 hôm nay.

Tối hôm sau, Trent gọi cho tôi, bảo là nó thấy chán đời, không còn tí coke nào, không tìm ra Julian, có vấn đề với một con bé nào đó.

"Tối qua tụi tao tới một bữa tiệc ở trên đồi..." Trent mào đầu, rồi ngừng nói.

"Ừa?" tôi hỏi, nằm trên giường, dán mắt vào ti vi.

"À, tao chả biết. Tao nghĩ nó đang đi lại với thằng khác..." Nó lại ngừng.

"Chỉ là bọn tao không hòa hợp. Tao bị hăng."

Lại ngừng. "Thế sao? Hăng à?" tôi hỏi.

"Đi xem phim đi," Trent nói.

Phải mất một lúc tôi mới lên tiếng vì trên truyền hình cáp đang chiếu hình ảnh quay chậm các tòa nhà nổ tung trên nền phim đen trắng.

Trên đường đến Beverly Center, Trent hút một điếu cần sa và cho biết con bé kia sống đâu đó ở Beverly Center và tôi trông hao hao giống con bé.

"Tuyệt," tôi nói.

"Gái giờ thật tả tơi. Đặc biệt là con này. Nó tả tơi bỏ mẹ. Vì cocain. Vì cái thứ thuốc gì đó tên là Preludin, vì speed 3. Chúa ơi." Trent rít một hơi nữa, đưa nó cho tôi, rồi mở cửa xe, dăm dăm nhìn lên trời.

Chúng tôi đỗ xe, bước tới Beverly Center sáng trưng, vắng ngắt. Tất cả hàng hiệu đã đóng cửa, và khi đi lên tầng trên cùng, nơi chiếu phim, chúng tôi bị choáng trước màu trắng tinh của sàn, trần nhà và tường, rồi hai đứa đi nhanh qua khu mua sắm vắng tanh, không có lấy một bóng người cho tới khi đến chỗ rạp chiếu. Có hai người quanh quần chỗ quầy vé. Chúng tôi mua vé, đi qua hành lang tới phòng chiếu thứ mười ba, Trent và tôi là hai người duy nhất ở đó, chúng tôi hút chung điếu cần sa trong căn phòng nhỏ trống huếch hoác.

Khoảng chín mươi phút, có lẽ là hai tiếng sau, khi chúng tôi rời khỏi rạp thì một con bé tóc hồng, vác pa tanh trên vai tiến về phía Trent.

"Trent, ôi Chúa ơi. Chỗ này quái gở quá phải không?" con bé ré lên.

"Chào Ronnette, em làm gì ở đây vậy?" Trent hoàn toàn say thuốc, nó ngủ suốt nửa sau bộ phim.

"La cà thôi."

"Này, Ronnette, đây là Clay. Clay, đây là Ronnette."

"Chào Clay," con bé nói, giọng lả lơi. "Hey, hai anh, mấy anh vừa xem gì vậy?" Con bé bóc một viên kẹo cao su Bazooka bỏ vào miệng.

"Ừm... rạp mười ba." Trent nói, lảo đảo, mắt nhắm mắt mở, đờ đẫn.

"Tên phim là gì?" Ronnette hỏi.

"Anh quên rồi," Trent nói, nhìn sang tôi. Tôi cũng quên nốt nên chỉ nhún vai.

"Trenty này, em cần đi nhờ xe. Anh có lái xe tới đây không?" con bé hỏi.

"Không, à có. Không, Clay nó lái."

"Ôi, Clay, anh cho em đi nhờ được không?"

"Hẳn rồi."

"Tuyệt. Để em đi cái này vào đã rồi mình té."

Trên đường qua khu mua sắm, một nhân viên an ninh ngồi hút thuốc trên băng ghế trắng bảo Ronnette không được trượt pa tanh trong Beverly Center.

"Quá đáng," Ronnette nói, trượt đi.

Tay nhân viên an ninh chỉ ngời đó, rít thuốc và nhìn chúng tôi đi.

Khi đã chui vào xe tôi, Ronnette bảo chúng tôi là nó vừa mới hát, thực ra là hát bè, cho album nhạc mới của Bandarasta.

"Nhưng em chả thích Bandarasta. Chả hiểu sao hẳn cứ toàn gọi em là Halloween. Em không khoái bị gọi là Halloween. Em không khoái tí nào."

Tôi không hỏi Bandarasta là ai, thay vào đó tôi hỏi con bé có phải ca sĩ không.

"Ồ, nói thế cũng được. Thực ra em là thợ làm tóc. Anh biết đó, em mắc chứng mono, em bỏ trường đại học, rồi thì cứ loanh quanh luẩn quẩn. Em còn vẽ nữa... ôi Chúa ơi, nhắc mới nhớ. Em quên bég đồ vẽ bên nhà Devo mất rồi. Em nghĩ người ta muốn dùng nó trong một đoạn video. Dù sao thì..." Con bé cười phá lên, nín bật, thổi bong bóng và đớp vào. "Anh hỏi em gì nhỉ, em quên mất."

Thấy Trent đang ngủ, tôi thúc vào bụng nó.

"Tao dậy đây, bạn hiền, dậy đây." Nó ngời dậy, kéo cửa kính xuống.

"Cla-ay," Ronnette nói. "Anh hỏi em gì nhỉ. Em quên rồi."

"Em làm gì?" tôi hỏi, bực dọc, ráng tỉnh ngủ.

"Ồ, em cắt tóc cho mọi người ở Flip. Ôi, bật to bài đó lên đi. Em mê bài đó. Họ sẽ xuất hiện ở The Palace thứ Sáu này đây."

"Trent, dậy đi, thẳng đần," tôi nói lớn hồng át tiếng nhạc.

"Tao dậy đây, bạn hiền, dậy đây. Chỉ tại mắt tao mỏi quá."

"Mở mắt ra đi," tôi bảo nó.

Nó mở mắt ra và nhìn ngó quanh xe. "Tóc đẹp đấy," nó bảo Ronnette.

"Em tự làm đấy. Em có một giấc mơ như này, nghe nhé, trong đó em thấy cả thế giới tan chảy. Em đang đứng trên La Cienega, và từ trên đó, em nhìn thấy cả thế giới, và nó đang tan chảy, đơn giản là nó quá chấn động và giống thật. Thế là em nghĩ, Chà, nếu giấc mơ này thành hiện thực, mình phải chấm dứt nó thế nào đây, anh hiểu chứ?"

Tôi gật.

"Làm sao em thay đổi mọi thứ đây, anh hiểu chứ? Thế là em nghĩ nếu em, đại để như làm khuyên mũi hay gì đấy, kiểu như thay đổi vẻ ngoài, nhuộm tóc, thế giới sẽ không tan chảy. Thế là em nhuộm tóc và màu hồng này lâu hồng. Em thích nó. Nó lâu hồng. Em không nghĩ thế giới sẽ tan chảy nữa."

Giọng nói của con bé không thuyết phục được tôi là mấy, và tôi không tin nổi mình lại gật đầu, tôi dừng xe trước cửa quán Danny's Okie Dog trên đường Santa Monica, con bé bị sẩy chân khi trèo ra khỏi khoang ghế sau nhỏ hẹp của chiếc Mercedes, nó nằm xoài trên vỉa hè, cười phá lên khi tôi lái xe đi. Tôi hỏi Trent gặp con bé ở chỗ nào. Chúng tôi đi qua tấm biển quảng cáo ở Sunset. Biển mất nơi đây. Không biết anh ta có được rao bán không.

"Quanh đây thôi," nó nói. "Thuốc không?"

Hôm sau, tôi tạt qua nhà Julian ở Bel Air, mang theo chiếc phong bì màu xanh lá đựng tiền. Nó đang nằm trên giường, mặc đồ tắm ướt rượt, xem MTV. Căn phòng tối tăm, luồng sáng duy nhất phát ra từ những hình ảnh đen trắng trên ti vi.

"Tao mang tiền đến," tôi bảo nó.

"Tuyệt," nó nói.

Tôi tiến đến giường nó, đặt tiền xuống.

"Mày không phải đếm đâu. Trong đó đủ cả."

"Cảm ơn mày, Clay."

"Thực ra mày cần tiền làm gì hả Julian?"

Julian xem đoạn phim cho đến hết, rồi quay đi và nói, "Sao?"

"Vì đó là một số tiền lớn."

"Thế tại sao mày lại đưa tao?" nó hỏi, xoa tay lên khuôn ngực rám nắng, trơ bóng.

"Vì mày là một người bạn?" Câu nói phát ra nghe như một câu hỏi. Tôi nhìn xuống.

"Phải," Julian nói, lại hướng mắt về phía ti vi. Đến một đoạn phim khác.

Julian ngủ.

Tôi ra về.

Rip điện cho tôi, bảo chúng tôi nên gặp nhau ở La Scala Boutique, ăn trưa chút đỉnh, dùng sa lát cắt chút đỉnh và bàn công chuyện chút đỉnh. Tôi lái xe tới La Scala, tìm thấy một bãi đậu xe ở đằng sau và cứ thế ngồi đó nghe hết bài hát vang trên đài. Một đôi tình nhân trên chiếc Jaguar xanh thẫm đằng sau tôi cho là tôi sắp rời đi, nhưng tôi không vẫy tay ra hiệu với họ. Tôi ngồi đó thêm một lát, rồi cuối cùng đôi tình nhân cũng bấm còi và lái xe đi. Tôi ra khỏi xe, bước vào nhà hàng, ngồi ở quầy rượu và gọi rượu đỏ. Khi đã uống cạn ly, tôi gọi thêm ly nữa và lúc Rip đến, tôi đã nốc sạch ba ly.

"Ê, cưng, sao rồi hả?"

Tôi cầm mắt vào ly rượu. "Anh có mang theo không?"

"Nào cưng." Gã đổi giọng. "Anh hỏi cưng tình hình sao rồi. Cưng có trả lời anh hay là không, chuyện gì nào?"

"Em ồ, Rip ạ. Ổn thôi mà."

"Tuyệt. Đó mới là câu anh muốn nghe. Cạn ly đi, rồi mình kiếm một buồng, OK?"

"OK."

"Chú mày trông bánh đấy."

"Cám ơn anh," tôi nói, uống hết rượu rồi để lại một tờ mười đô trên quầy bar.

"Da nâu trông đẹp đấy," gã bảo tôi khi chúng tôi ngồi xuống.

"Anh có mang theo không?" tôi hỏi.

"Bình tĩnh nào..." Rip nói, nhìn vào thực đơn. "Trời nóng lên rồi đấy. Nóng thật. Như hè năm ngoái ấy."

"Ừ."

Một bà già cầm ô ngã khuỵu gối ở bên kia đường.

"Còn nhớ hè năm ngoái không?" gã hỏi tôi.

"Không rõ lắm."

Dân tình xán lại nhìn ngó bà già, rồi xe cứu thương đến, nhưng có vẻ như hầu hết mọi người ở La Scala không để ý thấy.

"Có, mà nhớ đấy."

Hè năm ngoái. Những chuyện tôi nhớ được về hè năm ngoái. Tụ tập ở các câu lạc bộ: The Wire, Nowhere Club, Land's End, quán Edge. Một gã bạch tạng xuất hiện ở Canter's vào khoảng ba giờ sáng. Trên một tấm biển quảng cáo có hình đầu lâu xanh lá to sụ, đội mũ trùm đầu, cầm hộp đựng bánh thánh, giơ những ngón tay xương xẩu, liếc mắt nhìn đám lái xe. Trông thấy một gã đàn ông mặc đầm hở cổ xếp hàng vào rạp chiếu phim. Hè đó trông thấy vô khối kẻ mặc quần áo của người khác giới. Ăn tối ở Morton's với Blair, cô bảo tôi đừng đi New Hampshire. Tôi thấy một người lùn chui vào một chiếc Corvette. Cùng Julian xem buổi biểu diễn của Go-Go. Tiệc tùng bên nhà Kim vào một chiều chủ nhật nóng nực. Tiếng B-52 trên dàn stereo. Gazpacho, ớt cay của quán Chasen's, hamburger, daiquiri vị chuối, kem Double Rainbow. Hai thằng con trai người Anh thơ thẩn bên bể bơi kể với tôi chúng khoái làm việc ở Fred Segal thế nào. Tất cả những thằng con trai người Anh tôi gặp hè đó đều làm việc ở Fred Segal. Thằng người Pháp còm nhom ngủ với Blair đang hút một điếu cần sa, ngâm chân trong bể tắm hơi. Con Rotweiller 4 màu đen bự chẳng đớp nước và bơi vòng vòng. Rip ngâm một cái nhãn cầu nhựa trong miệng. Tôi mê mãi ngắm nghĩa bầu trời qua những hàng cọ.

Tối nay có ai đó chơi nhạc ở The Palace, nhưng Blair thì say xỉn và Kim lại trông thấy Lene lượn lờ trước cửa quán, thế nên hai cô nàng rên rỉ rồi Blair quay đầu xe. Lẽ ra một cô nàng nào đó tên Angel đi chung với chúng tôi tối nay, nhưng lúc này cô ta bị mắc kẹt vào cái ống thoát nước trong bồn tắm mát xa ở nhà, sém tí nữa chết đuối. Kim bảo The Garage đã mở cửa trở lại ở đâu đó trên La Brea, thế là Blair lái xe đến La Brea, chạy xuôi xuống La Brea, sau đó ngược lên, rồi lại xuôi xuống một lần nữa mà vẫn tìm không ra. Blair cười lớn và nói, "Kỳ cục thật," rồi đẩy vào máy một cái đĩa Spandau Ballet, vụn lớn tiếng.

"Thôi thì đến cái quán Edge chết tiệt vậy," Kim hét.

Blair cười lớn rồi nói, "Ờ, được thôi."

"Anh nghĩ sao, Clay? Mình có nên qua Edge không?" Kim hỏi.

Tôi ngồi ở ghế sau, ngà ngà say, nhún vai, khi cả bọn đến Edge, tôi uống tiếp hai ly nữa.

Gã DJ ở Edge tối nay không mặc áo, xỏ khuyên ở hai núm vú, đội mũ cao bồi da, luôn mồm lẩm bẩm "Hip-Hip-Hooray" giữa các bài hát. Kim bảo tôi là gã DJ rõ ràng không quyết định được nên làm ra vẻ ngẫu hay là kiểu New Wave. Blair giới thiệu tôi với một người trong đám bạn của cô, Christie, em này góp mặt trong một show truyền hình mới của ABC. Christie đi với Lindsay, một thằng cha cao ráo, trông rất giống Matt Dillon. Lindsay và tôi leo lên lầu, vào nhà vệ sinh, chui vào một trong các buồng nhỏ hít coke. Phía trên cái bồn rửa, ai đó đã viết mấy chữ "Gloom hết sảy" màu đen to oành lên mặt gương.

Ra khỏi nhà vệ sinh, Lindsay và tôi ngồi bên quầy rượu trên lầu, hẳn bảo hiện giờ trong thành phố chẳng có nhiều trò vui. Tôi gật đầu, nhìn cái đèn chớp to đang nhấp nháy, chiếu sáng sàn nhảy lớn. Lindsay châm thuốc cho tôi rồi bắt đầu nói, nhưng tiếng nhạc ầm ầm nên tôi chỉ nghe câu được câu chẳng. Một tay lướt sóng nào đó va phải tôi, hẳn mỉm cười và hỏi mượn bật lửa. Lindsay đưa bật lửa cho thằng đó, mỉm cười lại. Rồi Lindsay bắt đầu nói về chuyện suốt bốn tháng qua nó chưa hề gặp bất cứ ai quá mười chín tuổi. "Phê quá, hả?" hẳn hét lên, cố át tiếng nhạc.

Lindsay nhồm dậy, bảo vừa trông thấy ả bán hàng của nó và phải ra nói chuyện với ả. Tôi ngồi một mình bên quầy rượu, đốt một điếu thuốc khác, gọi thêm đồ uống. Một con bé mập ú cũng đang ngồi một mình bên quầy rượu vắng gần tôi, ráng bắt chuyện với tay pha chế, giống như gã DJ, tay này không mặc áo và đang nhảy nhót một mình sau quầy rượu, theo tiếng nhạc ra rả tuôn ra từ dàn âm thanh của câu lạc bộ. Con bé mập ú mặt bự

phần, đang dùng ống hút uống một lon Tab, diện quần jeans Calvin Klein đi kèm đôi boot cao bồi đồng bộ.

Chú thích

- (1)Thể loại nhạc rock chịu ảnh hưởng của nhạc đồng quê.
- (2)Tiếng lóng chỉ LSD (Lysergic Acid Diethylamide).
- (3)Tiếng lóng chỉ một loại chất kích thích là hợp chất của amphetamine.
- (4)Một giống chó lớn, chắc khỏe.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tay pha chế bỏ ngoài tai lời con bé nói, trong đầu tôi lớn vờn hình ảnh nó ngồi chờ vợ trong một căn phòng ở đâu đó trong thành phố, đợi một chiếc điện thoại đổ chuông. Con bé mập ú gọi tiếp một lon Tab. Ở tầng dưới, nhạc đã dừng và gã DJ tuyên bố sẽ có một bữa tiệc trên bãi biển dành cho các cô em váy ngắn tại The Florence Gardens trong hai tuần nữa.

"Tối nay... sôi nổi thật đấy," con bé mập nói với tay pha chế.

"Ở đâu?" tay pha chế hỏi.

Con bé nhìn xuống, thoáng ngượng ngập, sau đó trả tiền nước, khó khăn lắm tôi mới nghe ra tiếng nó lầm bầm "Đâu đó", rồi nó nhồm dậm, cài lại cái khuy quần trên cùng, đoạn rời khỏi quán rượu, tối đó, tôi nhận ra mình sẽ còn ở nhà hai tuần nữa.

Tay bác sĩ tâm thần của tôi bảo rằng gã có một ý tưởng kịch bản phim mới toanh. Thay vì lắng nghe, tôi gác chân lên thành chiếc ghế da đen to sụ trong văn phòng sành điệu, châm tiếp một điếu kretek. Thằng cha bản liên hồi kỳ trận, cứ nói xong đôi ba câu là lại đưa tay lên vuốt râu và nhìn tôi. Tôi đeo kính râm thành thử gã không biết chắc liệu tôi có đang nhìn gã không. Tôi có nhìn. Tay bác sĩ lại nói tiếp, và chẳng bao lâu sau tôi đã không còn màng đến lời gã nói. Gã ngừng lại và hỏi tôi có thể vui lòng giúp gã viết nó không. Tôi bảo gã rằng tôi không hứng thú. Gã bác sĩ liền nói gì đó kiểu như, "Cậu biết đó, Clay, cậu và tôi đã luôn nói về chuyện cậu nên năng động hơn chứ đừng thụ động quá, và tôi nghĩ sẽ là một ý hay nếu cậu chịu giúp tôi viết kịch bản này. Chí ít cũng là để điều trị."

Tôi lầm bầm câu gì đó, nhả khói kretek về phía gã và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi đậu xe trước căn hộ mới của Trent ở Westwood, chỉ cách U.C.L.A. vài khu nhà, nó ở đây mỗi khi phải lên lớp. Rip ra mở cửa vì bây giờ gã bán hàng cho Trent do Trent bó tay trong vụ tìm Julian.

"Đoán xem có ai ở đây?" Rip hỏi tôi.

"Ai?"

"Đoán đi."

"Ai?"

"Đoán đi."

"Nói đi, Rip."

"Cậu ấy trẻ, cậu ấy giàu, cậu ấy rồi không, cậu ấy là người Iran," Rip đẩy tôi vào phòng khách. "Atiff đây."

Atiff, cái thằng tôi chưa gặp kể từ sau khi tốt nghiệp, đang ngồi trên đi văng, diện giầy mô ca da của Gucci và com lê Ý đắt tiền. Nó là tân sinh viên bên U.S.C. và lái SL 380 đen.

"A, Clay, khỏe không bạn hiền?" Atiff nhồm dậy khỏi đi văng và bắt tay tôi.

"Okay. Còn mày?"

"Ôi, khỏe lắm, khỏe lắm. Tao vừa từ Rome về."

Rip rời khỏi phòng khách, vào phòng của Trent bật MTV và vặn to tiếng.

"Trent đâu?" tôi hỏi, thắc mắc không biết quầy rượu ở tầng nào.

"Trong nhà tắm ấy," Atiff nói. "Trông mà bánh gối. New Hampshire ra sao?"

"Cũng được," tôi nói, mỉm cười với thằng bạn cùng phòng Trent là Chris đang ngồi bên cái bàn trong nhà bếp, nói chuyện điện thoại. Nó mỉm cười đáp lại, nhồm dậy và bắt đầu bồn chồn đi tới đi lui quanh bếp. Atiff thì huyền thuyên về các câu lạc bộ ở Venice và chuyện nó đã làm mất một món đồ hiệu Louis Vuitton ở Florence. Nó châm một điếu thuốc mỏng toẹt của Ý. "Hai đêm trước tao về đây vì tao nghe nói là sắp vào học. Tao không chắc chừng nào, nhưng nghe bảo cũng sắp rồi." Nó ngừng lời. "Tối qua mà có đi dự tiệc của Sandra ở Spago không? Không à? Chả vui lắm."

Tôi gật đầu, ngó sang Chris, nó gác máy và quát lên, "Cút thật."

"Sao thế?" Atiff hỏi.

"Tao bị mất cái guitar, tao giấu Desoxyn trong đó, tao phải đưa nó cho người khác."

"Mày làm gì?" tôi hỏi Chris.

"La cà ở U.C.L.A."

"Ghi tên vào các lớp học à?"

"Tao nghĩ thế."

"Nó còn viết cả nhạc nữa," Trent nói, đứng ở cửa, mặc mỗi quần jeans, đầu ướt rượt, đang lau tóc cho khô. "Chơi vài bài cho tụi nó nghe với."

"Được thôi," Chris nói, nhún vai.

Chris tiến đến bên dàn stereo và đẩy một cái đĩa vào máy. Từ chỗ đang đứng, tôi có thể trông thấy bồn tắm mát xa đang phả hơi nóng, nước xanh ngắt, sáng trưng, kể đó là một bộ dụng cụ cử tạ và hai chiếc xe đạp. Tôi

ngồi xuống đi vắng nhìn đồng tạp chí rải quanh bàn, hai tờ GQ, vài tờ Rolling Stones, một tờ Playboy, một tờ People có hình bố con Blair, một tờ Stereo Review và Surfer. Giờ tờ Playboy, bắt đầu thấy chóng mặt, nhìn đắm đắm vào tấm áp phích lồng khung của album "Hotel California," vào dòng chữ xanh như thôi miên, vào bóng những cây cọ.

Trent kể chuyện ai đó tên Larry không vào được trường điện ảnh. Tiếng nhạc phát ra từ dàn loa và tôi ráng lắng nghe, trong khi Trent vẫn đang nói về Larry, còn Rip thì cười như điên trong phòng Trent. "Ý tao là bố nó có cái loạt phim chó đẻ nằm trong cái tốp mười chết đấm đó. Nó có hẳn một máy quay steadicam 1 riêng, thế mà U.S.C. vẫn không thèm nhận nó sao? Chó má thật."

"Họ không thu nạp thằng đấy vì nó nghiện hàng trắng," Rip nói lớn.

"Chuyện vớ vẩn," Trent nói.

"Mày không biết chuyện đó hả?" Rip cười lớn.

"Anh đang nói chuyện rồ dại gì vậy?"

"Nó xơi hàng sống hẳn hoi nhé," Rip nói, vắn nhỏ tiếng ti vi lại. "Trước nó cũng bình thường thôi."

"Ôi mẹ kiếp, Rip," tôi vặc lại. "Với anh thế nào là bình thường?"

"Không, ý anh là bình thường thực sự ấy."

"Chó, tao đếch biết là thằng Larry từng bình thường đấy," Atiff nói.

"Chúng mày rặt một đồng cứt đáí cả," Trent quát với sang phòng ngủ.

"Ôi, Trent, tiên sư nhà mày," Rip hét.

"Câm mẹ mày đi," Trent gào lại, phá ra cười, quay lại phòng ngủ. "Ê, đĩa nào đặt chỗ đăng Morton's thế?"

Bỗng dưng tôi cảm thấy ngờ ngợ, bèn giở một cuốn GQ ra, những khuôn mặt trên tường phòng máy đĩa em liền hiện về trong đầu tôi. Tiếng nhạc âm ỉ, các bài hát nghe như thể do một con bé con hát, còn tiếng trống thì quá sức ồn ào và dai dẳng. Con bé con hát, "I don't know where to go. I don't know what to do. I don't know where to go. I don't know what to do. Tell me. Tell me..."

"Mày đã đặt chỗ chưa?" Trent lại nói to.

"Mày có tí meth 2 nào không?" Chris hét lại với Trent.

"Không," Trent gào. "Đĩa nào đặt chỗ rồi?"

"Tao đặt rồi," Rip gào. "Giờ thì câm miệng đi."

"Có đĩa nào trong tụi mày có meth không?" Chris hỏi.

"Meth?" Atiff hỏi.

"Nghe đây, tụi tao không có mét miếng gì hết," tôi bảo nó.

Nhạc dừng.

"Chúng mày phải nghe bài kế tiếp mới được," Trent nói, mặc áo sơ mi vào.

Chris lờ đi, nhắc điện thoại trong bếp. Nó quay số và hỏi ai đó bên đầu dây kia xem họ có meth không.

Chris ngừng lời và đập máy, mang về mặt của một kẻ bị khước từ.

"Hôm nay có thằng xin ngủ với tao," Rip nói, bước vào phòng khách. "Nó tìm đến chỗ tao ở Flip và bảo sẽ đưa sáu trăm đô nếu cuối tuần tao đi Laguna với nó."

"Em chắc anh không phải người duy nhất nó tiếp cận đâu," Trent nói, đi qua phòng khách và mở cánh cửa dẫn ra bể tắm mát xa. Nó cúi người xuống, nhúng tay vào nước. "Chris, mày có thuốc lá không?"

"Có, trong phòng tao, chỗ tủ đầu giường ấy," Chris nói, quay một số khác.

Tôi lại dán mắt vào tấm áp phích, tự hỏi không biết mình nên hít chỗ coke trong túi ngay bây giờ, trước khi cả bọn đến Morton's, hay để dành tới lúc đến đó. Trent rời khỏi phòng của Chris và thắc mắc về thằng đang nằm ngủ trên sàn phòng Chris.

"Ờ, Alan đấy, tao nghĩ thế. Nó ở đó đâu như hai ngày rồi."

"Ờ, tuyệt quá," Trent nói. "Tuyệt thật."

"Để nó yên đi. Nó mắc chứng mono hay sao đó."

"Thôi ta đi đi," Trent nói.

Rip vào nhà tắm trước, Atiff và tôi đứng lên.

Chris đập máy.

"Mày còn ở đây cho tới khi tao về không?" Trent hỏi nó.

"Không. Phải qua Colony. Kiểm ít meth."

Những giấc mơ của tôi bắt đầu thật nhẹ nhàng. Tôi trẻ hơn bây giờ, cuốc bộ từ trường về nhà, trời hôm ấy âm u, lác đác vài đám mây xám, trắng, vài ba cụm tím tím. Rồi trời bắt đầu đổ mưa và tôi cất bước chạy. Sau khi đã

chạy trong làn mưa như trút hồi lâu, tôi bất chợt bị trượt chân xuống bùn, ngã ngửa ra đất, mặt đất thì ướt nhẹp, nên tôi bắt đầu bị lún xuống, bùn xộc đầy mồm, tôi nuốt vào, bùn từ đó dâng lên mũi, cuối cùng thì vào mắt, và chỉ khi đã hoàn toàn chìm ngấm, tôi mới tỉnh giấc.

Ở L.A. bắt đầu mưa. Tôi đọc báo thấy nhà cửa bị sập, lặn xuống đôi lúc nửa đêm, và tôi cứ thức suốt đêm, thường là say coke, mắt mở chong chong đến sáng để chắc chắn nhà mình không hề hấn gì. Sau đó tôi bước ra ngoài, trong bầu không khí ẩm ướt của buổi sớm mai, giờ báo đọc mục phim ảnh, cố gắng phớt lờ cơn mưa.

Không có nhiều chuyện xảy ra trong những ngày trời mưa. Một đứa em tôi mua một con cá, thả nó vào bồn tắm mát xa, hơi nóng và chlorine giết chết con cá. Tôi nhận được những cú điện lạ lùng. Ai đó gọi vào số của tôi, thường là giữa đêm khuya, nhưng khi tôi nghe máy, người ở đầu dây bên kia không lên tiếng suốt ba phút liền. Lần nào tôi cũng đếm. Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng thở dài, và người kia gác máy. Đèn đường trên Sunset bị đoản mạch, vì thế đèn vàng lóe lên ở giao lộ, rồi đèn xanh chập chờn trong dăm ba phút, tiếp đến lại là đèn vàng, rồi đèn đỏ và đèn xanh đồng loạt lóe lên.

Tôi nhận được tin nhắn Trent đã ghé qua. Hai đứa em tôi kể, nó diện một bộ com lê cực đắt, lái con Mercedes của ai đó. "Của bạn anh đấy," Trent bảo chúng. Nó còn kêu chúng nói lại cho tôi hay chuyện Scott bị sốc thuốc quá liều. Tôi chả biết Scott là đứa nào. Trời mưa không dứt. Tối đó, sau khi nhận được những cú điện cam quái đản, tôi ném một chiếc cốc lên tường làm nó vỡ tan tành. Không có ai vào để xem tiếng động gì. Rồi sau, tôi nằm trên giường, tỉnh rụi, uống hai mươi miligam Valium để giải cơn phê coke nhưng vẫn không sao ngủ được. Tôi tắt MTV, bật đài, nhưng không bắt được KNAC 3, vì thế tôi tắt đài, nhìn chòng chọc ra Valley, ngắm tấm bạt chằng đèn nê ông và những cột đèn sáng chói dưới trời đêm màu tím, tôi cứ đứng đó, không mặc gì trên người, ngắm những cụm mây bay ngang qua,

rồi tôi nằm lên giường, cố nhớ xem mình đã ở nhà được bao lâu, sau đó nhò dậ, đi tới lui trong phòng, châm thêm một điếu thuốc, và rồi điện thoại sẽ đổ chuông. Những đêm mưa là thế.

Tôi ngồi ở Spago cùng Trent và Blair, Trent cả quyết rằng có kẻ hít coke ở quầy rượu, tôi liền bảo sao mà không nhập hội với tụi nó, nó kêu tôi cầm miệng đi. Vì chúng tôi đều đã hít nửa gam trước khi rời khỏi căn hộ của Trent nên không ai trong bọn thấy quá đỗi, chúng tôi chỉ gọi món khai vị, một suất pizza, liên tục uống nước bưởi và vodka. Blair không ngừng ngửi cổ tay và ngâm nga giai điệu của đĩa đơn mới của Human League đang phát ra từ dàn stereo. Khi tay bồi bàn mang đến cho chúng tôi châu greyhound 4 thứ tư, Blair hỏi hă có phải hă có mặt tại quán Edge đêm hôm trước hay không. Hă mỉm cười lắc đầu.

"Thế anh nói em nghe," Blair hỏi Trent, "có thật Walker là một tay nghiện rượu không?"

"Phải, phải. Walker nghiện rượu," Trent nói.

"Em biết mà. Nhưng dù sao Walker vẫn tuyệt vời. Walker tử tế."

Trent phá lên cười và đồng ý, rồi nhìn sang tôi.

Tôi giật mình đánh thót một cái, nhìn sang cả hai đứa và nói, "Walker đúng là tử tế." Tôi chẳng biết Walker là thằng cha nào.

"Phải, tao thích Walker," Trent tuyên bố.

"Ừ, Walker thật tử tế." Blair gật đầu.

"Ê, tao bảo mà chưa nhỉ," Trent cất tiếng. "Mai tao đi Springs đấy. Tao phải xuống đó giám sát một thằng cha làm vườn người Mexico dịch hạch nào đấy trồng xương rồng ngoài sân sau. Mà đã nghe chuyện gì kinh điển hơn chưa? Quá kinh điển ấy chứ. Bà má yêu cầu tao, thế là tao liền nói,

Không đời nào, bạn hiền, thế là bà ấy bảo, Con không bao giờ làm gì cho mẹ cả, và tao muốn nói là, bà ấy nói đúng, nên tao đáp, Okay, vì tao thấy tội cho bà ấy, mày hiểu không? Với cả, tao nghe nói Sandy có coke ngon lắm và tay đẩy sẽ có mặt ở đó."

Blair mỉm cười. "Anh thật là ngoan."

Đã gần nửa đêm, ai đó thanh toán tiền và tôi bảo Trent, khi Blair bỏ vào nhà vệ sinh, rằng tôi chẳng có chút ý niệm nào về cái gã Walker. Trent bèn nhìn tôi nói, "Mày nhảm lắm, mày biết không?"

"Tao nói dễ hiểu mà."

"Không, bạn hiền à. Mày vớ vẩn lắm."

"Sao tao lại vớ vẩn?"

"Vì mày vớ vẩn, thế thôi."

"Tao chả hiểu quái gì cả."

"Có lẽ thế."

"Chúa ơi."

"Mày đúng là thằng đần, Clay ạ," Trent phá lên cười.

"Không, tao không đần," tôi bảo nó, cười theo.

"Có, tao nghĩ mày như thế đấy. Thực ra là tao đảm bảo luôn," nó nói.

"VẬY HẢ?"

Trent uống cạn ly của mình, vừa ngậm một viên đá vừa hỏi, "Thế mày đang phang đứa nào?"

"Không ai hết. Tao phang đĩa nào cũng không phải việc của mày hay của Blair, okay?"

"Ừ, đúng,", nó khịt mũi.

"Thế này là thế nào?" tôi hỏi Trent.

Nó không nói gì.

"Mày đang phang đĩa nào?" tôi hỏi nó.

"Ôi, thôi, Clay, cho tao xin."

"Không, mày đang phang đĩa nào hả Trent?" tôi lại hỏi.

"Mày không hiểu, phải không?"

"Hiểu cái gì? Có gì để mà hiểu?" tôi hỏi. "Nếu chuyện này dính dáng đến Blair thì mày đúng là thằng dở người. Đáng lẽ nó phải rõ hơn cả. Nó vẫn nghĩ nó với tao còn đi lại sao? Có phải nó bảo thế với mày không? Thế thì, bọn tao không có bồ bịch gì hết, okay? Rõ chưa?" Cocain đang mất dần tác dụng và tôi chuẩn bị nhồm dậy đi vào nhà vệ sinh nam.

"Mày đã bảo nó chưa?" sau cùng nó nói.

"Chưa," tôi nói, vẫn nhìn nó, đoạn ngoá ra ngoài cửa sổ.

"Đều. Quá đều," nó chậm rãi nói.

"Cái gì mà đều cơ?" Blair hỏi, ngồi xuống.

"Roberto," Trent nói, rời mắt khỏi mắt tôi.

Tôi không muốn bỏ Trent và Blair lại một mình với nhau, nên cứ thế ngồi im một đống ở đó.

"Ôi, em chả biết nữa. Em thấy anh ấy cũng thân thiện."

"Không phải đâu."

"Anh ấy chỉ khác biệt thôi," Blair nói.

"Sao em lại thích thằng đó?" Trent hỏi, nuốt trọn một viên đá nữa, trừng mắt nhìn tôi.

"Là vì em thích thôi," Blair nói, đứng lên.

"Là vì em không ở bên cạnh nó lâu đấy thôi," Trent cũng đứng dậy, Blair bật cười nói, "Cũng có thể," cô phấn chấn hơn hẳn, và tôi bắt đầu tự hỏi liệu cô có hít chút coke nào trong nhà vệ sinh không. Chắc thế rồi. Rồi tôi tự hỏi thế thì có chuyện quái gì chứ. Trong lúc chờ xe, Blair và Trent mỉm cười với nhau theo cái kiểu khiến tôi thực sự thấy khó chịu, rồi cô nàng ngược lên nhìn trời, bầu trời đầy mây, mưa, bắt đầu lất phất rơi. Chúng tôi chui vào xe của Blair, cô bỏ vào máy một cuộn băng mà cô thu tối hôm kia, Bananarama cất tiếng hát, Trent hỏi cô cuộn băng Beach-Mix đi đâu mất rồi thì cô đáp rằng đã đốt đi vì nghe đến nát băng rồi. Không hiểu sao tôi tin lời cô nói, rồi tôi kéo cửa kính xuống và chúng tôi đến After Hours.

Đứa con gái ngồi kế bên tôi ở After Hours mười sáu tuổi, da rám nắng, bảo tôi rằng thật bi kịch khi KROQ 5 cũng có lịch phát sóng. Blair ngồi đối diện tôi, bên cạnh Trent đang đóng giả Richard Blade cho hai đứa con gái tóc vàng xem. Sau khi tán chuyện với tay ngôi sao phim khiêu dâm đồng tính đang ngồi ở quầy rượu với bạn gái hẳn, Rip lại chỗ bọn tôi, nói thầm gì đó vào tai Blair, rồi hai người đứng dậy bỏ đi. Đứa con gái bên cạnh say xỉn, đặt tay lên đùi tôi, hỏi liệu có phải The Whiskey bị thiêu rụi rồi không, thế là tôi nói ừ, hẳn rồi, sau đó Blair và Rip quay lại, ngồi xuống, trông cả hai có vẻ cảnh giác lạ kỳ, Blair lúc lắc đầu lia lịa từ bên này sang bên kia, chăm chăm nhìn đám người nhảy nhót trong câu lạc bộ, Rip thì đảo mắt tứ phía, kiểm con bé đi cùng. Blair nhặt một cây chì màu và viết gì đó lên bàn.

Rip trông thấy con bạn gã. Một thằng tóc vàng cao lớn qua bàn chúng tôi và một trong mấy con bé ngồi cạnh Trent liền nhảy dựng lên nói, "Teddy. Em tưởng anh đang bị hôn mê!" và Teddy giải thích là không, nó nào có hôn mê gì nhưng nó quả có bị thu hồi giấy phép lái xe vì cầm lái lúc say xỉn trên đại lộ Pacific Coast, trong khi Blair cứ mãi miết vẽ lên bàn, còn Teddy ngồi xuống. Tôi nghĩ mình đã thấy Julian ở đây, nó bỏ đi, tôi rời khỏi bàn, đến quầy rượu, rồi ra ngoài, trời đang mưa xối xả, tôi nghe thấy tiếng Duran Duran văng ra từ bên trong, một con bé tôi không quen đi qua, nói "Chào", tôi gật đầu, đoạn vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa, trằn trằn ngó mình trong gương. Dân tình liên tiếp gõ cửa, còn tôi cứ tựa người lên đó, không hít chút coke nào, khóc lóc chừng năm phút, rồi sau cũng quay ra, trở vào câu lạc bộ, bên trong tối tăm, đông nghịt, chẳng thấy mắt tôi đỏ, mặt tôi sưng, tôi ngồi xuống kế bên con bé tóc vàng say xỉn, nó với Blair đang nói chuyện về điểm S.A.T. 6. Rồi Griffin bước vào cùng một em tóc vàng rất ngon lành, thoáng mỉm cười với tôi, rồi hai đứa nó ra quầy rượu tán phét với gã ngôi sao phim khiêu dâm đồng tính và ả bồ gã. Trong lúc tụi kia nói chuyện, Blair bỏ đi cùng Rip, hoặc có thể là Trent, hoặc có thể Rip đi với Trent, hay Rip đi với hai con bé tóc vàng ngồi cạnh Trent, hay Blair đi với hai con tóc vàng, còn tôi rồi cuộc lại nhảy với con bé nọ, con bé ngả ngớn về phía tôi, thì thầm rằng có khi hai đứa nên đến chỗ nó. Thế là chúng tôi len qua sàn nhảy đông nghịt, nó đi vào toilet, trong khi tôi ngồi ở một cái bàn đợi nó. Ai đó đã nguệch ngoạc đầy những "Cứu tôi" bằng chì đỏ lên bàn, quanh những chữ "ô" trong từ "tôi" là các vòng tròn nhỏ, có cả số điện thoại viết quanh hai mươi câu "Cứu tôi", quanh chúng lại có vô số dòng chữ không sao đọc nổi, thành thử hai chữ màu đỏ càng thêm nổi bật. Đứa con gái quay lại, chúng tôi rời khỏi After Hours, đi ngang qua con bé lúc nãy nói "Chào" với tôi giờ đang khóc lóc ở cửa và tay ngôi sao phim khiêu dâm đồng tính đang hít một ống cần sa ở lối đi, ngang qua bốn gã Mexico đang trêu chọc bọn nhóc ra vào câu lạc bộ, ngang qua tay nhân viên an ninh và gã phục vụ bãi xe cứ luôn miệng bảo lũ Mexico rằng chúng nên đi đi. Rồi một đứa trong cả lũ hét về phía tôi, "Này, thằng bóng xỏ lá," nhưng bọn tôi lờ đi và bước lên xe của con bé, lái về phía đồi núi, vào phòng con bé,

tôi cởi quần áo, nằm lên giường nó, nó chui vào buồng tắm, tôi đợi chừng dăm ba phút thì nó ra, quấn khăn tắm quanh người, ngồi lên giường, tôi đặt tay lên vai nó và nó bảo thôi đi, khi tôi bỏ tay xuống, nó kêu tôi tựa lên đầu giường, tôi làm theo, thế rồi nó trút bỏ tắm khăn, trần truồng, lục ngăn kéo cạnh giường lôi ra một tuýp Bain De Soleil 7 đưa cho tôi, rồi lại lôi từ ngăn kéo ra một đôi kính râm Wayfarer, bảo tôi đeo lên, tôi làm theo. Con bé lấy tuýp kem từ tay tôi, bóp một ít lên tay, xoa xoa khắp người, ra hiệu cho tôi làm theo, tôi làm theo. Được một lúc, tôi dừng lại, xích đến gần con bé, nhưng nó ngăn tôi lại, bảo không, đẩy tay tôi ra, rồi lại bắt đầu xoa, cứ thế được một lúc thì tôi nói tôi chuẩn bị đi vào, thế là nó kêu chờ một chút, nó gần xong rồi, và bắt đầu xoa nhanh hơn, dặng chân rộng ra, tựa lưng vào đồng gối, tôi tháo kính râm, nó liền bảo tôi đeo vào, thế là tôi đeo vào, tôi thấy đau nhói khi đi vào, còn con bé thì tôi đoán cũng đến đỉnh. Từ chỗ dàn stereo văng sang tiếng Bowie, con bé nhồm dậy, mặt đỏ lựng, tắt stereo, bật MTV. Tôi nằm đó, trần truồng, vẫn đeo kính râm, con bé đưa cho tôi một hộp Kleenex. Tôi lau sạch mình mấy, xem qua một tờ Vogue để cạnh giường. Con bé khoác áo choàng vào người, chăm chăm nhìn tôi. Tôi nghe thấy tiếng sấm văng lại từ xa, trời bắt đầu đổ mưa dữ dội hơn. Con bé châm một điếu thuốc, còn tôi bắt đầu mặc quần áo vào. Sau đó, tôi gọi taxi, rốt cuộc cũng bỏ được đôi Wayfarer xuống, con bé bảo tôi xuống lầu khe khẽ thôi, kéo bố mẹ nó tỉnh dậy mất. Taxi đưa tôi về căn hộ của Trent, ngoài trời mưa xối xả, tôi chui vào xe mình, trên băng ghế sau có một mẫu giấy nhắn "Vui vẻ chứ?" mà tôi gần như chắc chắn đó là chữ của Blair, và tôi lái xe về nhà.

Chú thích

- (1) Một loại máy quay chống rung, được gắn vào người.
- (2) Một loại thuốc gây phiện.
- (3) Một kênh phát thanh chuyên phát nhạc heavy metal.

- (4) Một loại đồ uống có cồn, được pha chế từ rượu Vodka và nước bưởi.
- (5) Một kênh phát thanh thương mại ở Los Angeles.
- (6) Một trong những kỳ thi quyết định việc tuyển chọn sinh viên ở một số trường đại học tại Hoa Kỳ.
- (7) Một nhãn hiệu kem chống nắng.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Hôm sau, tôi ngồi trong văn phòng tay bác sĩ tâm thần của mình, vừa tỉnh cơn say coke, hắt hơi ra máu. Tay bác sĩ bận một chiếc áo len đỏ, cổ chữ V, không có áo lót bên trong và quần jeans cộc. Tôi bắt đầu khóc dữ dội. Gã nhìn tôi, mân mê chuỗi dây bằng vàng đeo trên cổ. Tôi nín khóc trong chốc lát, gã lại nhìn tôi, viết gì đó lên cuốn sổ của gã. Gã hỏi tôi điều gì đó. Tôi bảo gã tôi cũng không rõ có chuyện gì không ổn không, rằng có thể nó liên quan đến bố mẹ tôi nhưng cũng không hẳn ra là thế, hoặc có thể đám bạn tôi, hoặc chuyện thi thoảng tôi lái xe và bị lạc, mà cũng có thể là tại thuốc.

"Ít nhất cậu cũng nhận ra những chuyện ấy. Nhưng đó không phải những gì tôi muốn nói, không hẳn là những gì tôi hỏi cậu, không hẳn thế."

Gã nhồm dậy, rảo bước quanh phòng, chỉnh lại cho ngay ngắn tấm bìa Rolling Stones đóng khung có hình Elvis Costello kèm dòng chữ "Elvis Costello ăn năn" 1 màu trắng cỡ lớn. Tôi đợi gã đặt câu hỏi.

"Khoái tay đó không? Cậu có trông thấy lão đó ở Amphitheater không? Sao chứ? Lão đang ở bên châu Âu, hình như thế. Chí ít là người ta bảo thế trên MTV. Khoái cái album mới nhất không?"

"Thế tôi thì sao?"

"Thế cậu thì sao?"

"Thế tôi thì sao?"

"Cậu sẽ ổn thôi."

"Tôi không biết," tôi nói. "Tôi không nghĩ thế."

"Ta nói chuyện khác nhé."

"Thế tôi thì sao?" tôi hét, cổ họng tắc nghẹn lại.

"Thôi nào, Clay," tay bác sĩ nói. "Đừng có... nhũn ra thế chứ."

Bữa đó là sinh nhật ông nội tôi, cả nhà đã ở Palm Springs ngót hai tháng, một thời gian quá dài. Suốt những tuần ấy, trời thì nóng như thiêu còn không khí thì đặc quánh. Tới giờ cơm trưa, cả nhà ngồi bên ngoài, dưới mái che trước bể bơi ở căn nhà cũ. Tôi vẫn nhớ bữa đó bà mua cho tôi một gói kẹo cứng và tôi cứ thế mãi miết nhai kẹo một cách bồn chồn. Người quản gia mang ra mấy miếng thịt lạnh ngắt, bia, rượu punch Hawaii với khoai tây chiên và đặt nó xuống cái bàn mà ông bà, cô, bố mẹ tôi và tôi đang ngồi. Mẹ và cô ăn chút sandwich Thổ Nhĩ Kỳ. Ông thì bận khổ thể thao, đội nón rơm và uống bia Michelob. Cô tự quất mát bằng tờ tạp chí People. Bà tôi dạo gần đây không khỏe lắm, bà hờ hững nhấm nháp cái sandwich của mình và nhấp trà thảo mộc lạnh. Mẹ tôi chẳng quan tâm đến chuyện ai nói cái gì. Bà đang ngắm hai đứa em tôi và mấy đứa họ hàng chơi đùa trong bể bơi, mắt bà không rời khỏi làn nước mát lạnh.

"Em nghĩ mình lưu lại đây quá lâu," cô nói.

"Nói thế là còn nhẹ," bố nói, cựa người trên ghế.

"Em muốn đi," cô nói bằng một giọng như văng lại từ đâu đó rất xa, ánh mắt vời vợi, ngón tay giữ chặt tờ tạp chí.

"Chà," ông nội nháy mắt với tôi và khui chai bia thứ năm.

"Em định hôm nay sẽ đặt vé máy bay," cô nói.

Một trong mấy đứa họ hàng của tôi đang nhìn lướt qua một tờ Los Angeles Times và nhắc gì đó đến một vụ rơi máy bay ở San Diego. Cả nhà lại xì xào, kế hoạch rời đi liền bị bỏ xó.

"Kinh khủng quá," cô nói.

"Tôi nghĩ mình thích chết trong một vụ rơi máy bay hơn bất kỳ kiểu chết nào khác," một lát sau bố tôi nói.

"Em thấy chết như thế thật khủng khiếp."

"Có làm sao đâu. Mình say xỉn trên máy bay, mình uống Librium, máy bay cất cánh rồi rơi, mình chẳng biết cái gì đụng phải mình hết," bố tôi khoanh chân lại.

Cả bàn im phăng phắc. Chỉ còn tiếng bọt nhỏ vầy nước trong bể bơi.

"Chị nghĩ sao?" cô hỏi mẹ tôi.

"Chị cố không nghĩ về những chuyện như thế," mẹ nói.

"Mẹ thì sao hở mẹ?" bố hỏi bà.

Bà tôi, vốn chưa thốt lên tiếng nào suốt ngày hôm nay, đưa khăn lên lau miệng và từ tốn nói, "Tao chẳng muốn chết theo lối nào hết."

Tôi lái xe qua nhà Trent, nhưng lại nhớ ra nó đang ở Palm Springs, nên tôi bèn lái tới chỗ Rip, một thằng nhóc tóc vàng ra mở cửa, mặc độc có đồ bơi, đèn cực tím trong phòng khách đang cháy. "Rip đi vắng rồi," thằng nhóc tóc vàng nói. Tôi bỏ đi, lúc tôi đang ngoặt vào Wilshire thì Rip lái chiếc Mercedes tiến đến trước mặt tôi, thò đầu ra ngoài cửa xe nói, "Spin và tao đang đến City Cafe."

Tụ tập ở đó nhé." Tôi gạt đầu, lái theo Rip xuống Melrose, thấy tấm biển đăng ký xe ánh lên hàng chữ "CLIMAXX" lấp lánh.

City Cafe đóng cửa, một ông lão áo quần rách rưới bế một con mèo mun già đứng bên ngoài, lăm lăm một mình, cau mày nhìn chúng tôi khi cả đám đổ lại.

Rip kéo kính cửa xuống, tôi tấp vào bên cạnh.

"Anh muốn đi đâu?" tôi hỏi gã.

"Spin muốn qua Hard Rock."

"Em theo anh," tôi bảo gã.

Trời bắt đầu đổ mưa. Chúng tôi đến Hard Rock Cafe, cả bọn vừa yên vị thì Spin khoe với tôi là chiều nay hắn kiếm được hàng khủng. Một thằng cha ngồi bàn kế bên chúng tôi nhắm nghiền mắt. Con bé ngồi cùng thằng cha xem chừng không lấy đó làm bận tâm, nó đang nhắm nháp một đĩa salad. Khi rốt cuộc thằng cha cũng mở mắt, không hiểu sao tôi thấy nhẹ cả người. Spin vẫn đang lép bép, tôi ráng chuyển đề tài và hỏi xem Julian có thể ở đâu thì Spin kể cho tôi nghe là có lần hắn đã bị Julian quyt một mẻ hàng tuyệt hảo. Rip bảo tôi Julian có quá nhiều vấn đề về tâm lý.

"Chẳng hạn, nó lúc nào cũng phê thuốc."

Spin nhìn tôi gật đầu, "Phê thuốc."

"Ý tao là nó bán coke với hàng trắng ngon thật, nhưng nó không nên bán cho cả lũ nhóc trung học chứ. Như thế đê tiện quá."

"Phải," tôi nói, nhập tâm từ đó. "Đê tiện."

"Một số người nói một thằng nhóc mười ba tuổi bị sốc thuốc quá liều ở

Beverly đã mua hàng trắng từ chỗ Julian."

Lát sau tôi quay sang Rip. "Dạo này anh làm gì?"

"Chả có gì nhiều. Tối qua uống vài viên thuốc an thần cho động vật cùng với Warren và lại đi xem The Grimsoles," gã nói. "Ban đó hay thật. Quảng cả chuột về phía khán giả. Warren lôi cả chuột vào xe." Rip nhìn xuống, cười khục khặc.

"Rồi giết chết luôn. Con to ấy chứ. Phải mất hai mươi, ba mươi phút mới giết được cái đồ chết giẫm đó."

"Tao mới đi Vegas về," Spin nói, "Derf với tao lái xe đến. Mặc quần lót lượn qua lượn lại cạnh bể bơi trong khách sạn của bố tao. Thú lắm... Tao nghĩ thế."

"Dạo này mày làm gì hả chú em?" Rip hỏi.

"Ôi, cũng chả có gì mấy," tôi nói.

"Ừ, cũng đâu có nhiều thứ để làm nữa," gã nói.

Spin gật đầu đồng tình.

Sau bữa tối, cả bọn chung nhau hút một điếu cần sa trong ô tô khi lái xe tới Malibu để mua hai gam coke từ một gã tên là Dead. Tôi ngồi trong khoang ghế hẹp phía sau xe Rip và định ninh là Rip đã nói, "Mình sắp gặp một gã tên Ed." Nhưng khi Spin hỏi, "Sao mày biết là sẽ gặp được Dead?", Rip liền nói, "Vì lúc nào mà chả gặp được Dead," tôi mới biết hóa ra là Dead chứ không phải Ed.

Hình như nhà Dead có tiệc tùng, một vài đứa trong cái đám hầu hết là trai tơ ở đó nhìn Rip, Spin và tôi với một vẻ kỳ lạ, hẳn là vì bọn tôi không mặc đồ bơi. Bọn tôi đến chỗ Dead, một gã ngoại tứ tuần đang mặc quần lót, nằm trên một chõng gối đồ sộ, hai thằng choai choai da rám nắng ngồi bên cạnh hẳn xem HBO, Dead đưa cho Rip một phong bì lớn. Ngồi sau Dead là một con bé tóc vàng xinh xắn, mặc bikini đang vuốt đầu thằng ngồi phía bên trái Dead.

"Chúng mày phải cẩn trọng hơn, các em giai ạ," Dead nói.

"Sao thế, Dead?" Rip hỏi.

"Lũ cớm chìm lảng vảng khắp Colony."

"Ôi không. Thật chứ?" Spin hỏi.

"Ờ. Thằng đệ của tao bị một tên cớm bắn vào chân đấy."

"Không thể nào. Thật á?"

"Ừ."

"Chúa ơi."

"Thằng nhóc mười bảy tuổi, vì Chúa. Bắn trúng vào cái chân chó đẻ. Có khi mày cũng quen nó đấy."

"Ai thế?" Rip hỏi. "Christian à?"

"Không. Randall. Học Oakwood. Sao hả?"

Spin lắc đầu, bài "Hungry Like the Wolf" vang lên từ chỗ dàn loa gắn vào trần nhà, phía trên cái đầu nhể nhại mồ hôi và bắt đầu hói của Dead.

"Chúng mày nên cẩn thận hơn."

"Ừa. Anh phải cẩn thận hơn," Spin nói, liếm môi nhìn con bé vẫn đang vuốt ve mái tóc của thằng tóc vàng. Thằng tóc vàng nháy mắt với tôi, trề môi.

Trong xe, Spin ném thử coke và bảo thứ này bị cho quá nhiều novocain. Rip nói lúc này thì gã đếch bận tâm và chỉ muốn hít thôi. Rip vặn đài to lên, khoái chí gào thét không ngừng "What's gonna happen to all of us?" Spin cũng hét trả lại, "All of who, dude? All of who?" Bọn tôi hít chút coke, sau

đó đến một dàn máy điện tử ở Weswood, chơi điện tử gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng thì mỗi thằng tiêu hết chừng hai mươi đô và cả lũ chỉ ngừng chơi khi đã hết sạch đồng hai lăm xu. Rip chỉ mang theo tờ một trăm đô trong khi cái máy điện tử thì không đổi tiền lẻ. Vì vậy, Rip lại đút tiền vào túi và hét cút mẹ mày đi với thằng cha làm việc chỗ bớt đổi tiền, rồi ba đứa chúng tôi quay về xe gã, hít sạch chỗ coke còn lại.

Bố Blair mở tiệc mừng một tay diễn viên trẻ người Úc có phim mới sẽ khởi chiếu ở L.A. tuần tới. Ông đang ra sức vận động gã này tham gia vào bộ phim mới mà ông sắp sản xuất, một phim phiêu lưu khoa học giả tưởng ngốn ba mươi triệu đô nào đó có tên Star Raiders. Thế nhưng gã lại ra giá quá cao. Tôi đến dự bữa tiệc chỉ cốt để nói chuyện với Blair, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng cô nàng đầu cá, chỉ thấy vô số diễn viên và đám bạn của Blair bên trường điện ảnh U.S.C. Jared cũng có mặt trong bữa tiệc, tìm mọi cách gây chú ý với tay diễn viên người Úc. Jared hỏi đi hỏi lại xem gã đã xem "The Twilight Zone" có Agnes Moorehead đóng chưa, nhưng tay diễn viên người Úc lắc đầu lia lịa và nói "Chưa, anh bạn ạ." Jared bèn nhắc đến hai tập khác trong show đó, tay diễn viên người Úc đổ mồ hôi nhễ nhại, nốc ly rum pha coca thứ tư, không ngừng bảo Jared là gã chưa xem một tập "The Twilight Zone" nào mà hẵn đang nói đến hết. Sau rốt, gã diễn viên biến khỏi chỗ Jared, còn Jared quay qua bạn trai mới của hã, không phai tay bồi bàn bên quán Mortons mà là một nhà thiết kế trang phục tham gia bộ phim mới nhất của bố Blair, tay này có thể sẽ thiết kế trang phục cho Star Raiders, mà cũng có thể không. Tay diễn viên người Úc ra chỗ vợ, nhưng cô vợ lờ tịt gã. Kim kể với tôi là mới chiều nay hai người đó còn cãi nhau, cô vợ tức tối rời khỏi căn nhà của họ ở Beverly Hills Hotel rồi đến một tiệm làm tóc đắt tiền trên Rodeo cạo trụi đầu. Bộ tóc của cô ả màu đỏ, ôm sát da đầu, khi cô ả quay đi ở một góc khác tôi có thể thấy những mảng trắng lấp ló bên dưới mớ tóc giả.

Ai đó khởi chuyện về thiệt hại trong cơn bão ở Malibu và một người cho hay toàn bộ căn nhà kế bên nhà họ đã đổ sập. "Thế thôi. Phút trước nó còn

đây. Phút sau đã - ầm... Thế thôi." Mẹ Blair gật đầu khi nghe tay đạo diễn thuật lại chuyện đó, môi bà run run và bà không ngừng liếc sang Jared. Tôi toan qua hỏi bà xem Blair ở đâu thì bỗng vài người, gồm các nam nữ diễn viên, một đạo diễn và mấy tay giám đốc xưởng phim bước vào, thế là mẹ Blair tiến đến chỗ họ. Họ mới đi dự giải Quả Cầu Vàng về. Một người trong đám diễn viên nữ lướt vào phòng, ôm lấy tay thiết kế trang phục và thì thầm thành tiếng với gã, "Marty vừa trượt giải, mau lấy cho anh ta một ly whiskey nguyên chất, còn em thì một volka Collins, trước khi em quy xuống, cưng nhé?"

Gã thiết kế trang phục bật ngón tay đánh tách với người pha chế da đen tóc bạc và nói, ông nghe gì chưa ông này đang ngơ ngẩn bèn định thần ngay tắp lự, đi pha đồ uống cho cô ả diễn viên. Dân tình bắt đầu hỏi cô ả xem những ai được Quả Cầu Vàng. Thế nhưng ả diễn viên và hầu hết các nam diễn viên, rồi cả đám nhà sản xuất và giám đốc xưởng phim đều quên tệt cả. Riêng tay đạo diễn Marty lại nhớ và đọc vach vách từng cái tên, giả như có được hỏi về những người được đề cử, thế nào tay đạo diễn này cũng sẽ nhìn thẳng về phía trước mà kể, theo thứ tự bảng chữ cái.

Tôi chuyện gẫu với một đứa trong đám con trai theo học trường điện ảnh ở U.S.C. Nó có làn da rám nắng hoàn hảo, lún phún râu cằm, đeo kính, đi giày tennis Tretorn te tua, luôn miệng nói về "sự bàng quan thẩm mỹ" trong phim Mỹ. Hai đứa đang ngồi lè loi trong căn phòng nhỏ thì Alana, Kim và Blair bước vào. Ba cô nàng cùng ngồi xuống. Blair không nhìn tôi. Kim chạm vào chân thẳng con trai học trường điện ảnh và nói, "Tôi qua em có gọi cho anh, anh đã ở đâu thế?" Thằng đó trả lời, "Jeff với anh làm hai điều thuốc rồi đi xem cái phim mới Friday the 13th 2." Tôi nhìn sang Blair, tìm cách thu hút ánh mắt của cô, lôi kéo sự chú ý của cô. Nhưng cô không thèm nhìn tôi.

Jared, bố Blair, đạo diễn phim Star Raiders và tay thiết kế trang phục bước vào, ngồi xuống, câu chuyện nhanh chóng chuyển sang tay diễn viên

người Úc, bố Blair gặng hỏi gã đạo diễn, gã diện áo ni Polo, đeo kính râm tối màu, lý do vì sao tay diễn viên có mặt trong thành phố.

"Tôi nghĩ cậu ta đến đây để xem mình có được đề cử Oscar không. Sắp có danh sách đề cử rồi mà, anh biết đấy."

"Cho cái cục cứt đó sao?" bố Blair quang quác.

Ông lấy lại bình tĩnh, ngó sang Blair đang mang bộ mặt đưa đám, ngồi bên lò sưởi, gần nơi trước đây đặt cây thông Noel. Ông ra hiệu cho cô. "Lại đây, bé cưng, ngồi lên lòng bố nào." Blair trân trối nhìn ông mấy giây với vẻ dò xét, sau đó nhìn xuống, mỉm cười và ra khỏi phòng. Chẳng ai hé môi lấy một lời. Lúc sau, tay đạo diễn hăng giọng nói, nếu họ không mời được "thằng người Úc chó chết" vào Star Raiders thì lấy ai đóng đây? Vài cái tên liền được nhắc tới.

"Thế anh chàng bánh chọe đóng trong Beastman! thì sao nhỉ!? Anh biết tôi đang nói ai mà, Clyde." Tay thiết kế trang phục bèn nhìn sang tay đạo diễn, lúc này đang vuốt râu, trầm tư suy nghĩ.

Blair bước vào, mang theo đồ uống, nhìn sang tôi, tôi liền quay đi, vờ như quan tâm đến cuộc trò chuyện.

Tay thiết kế trang phục bỗng vỗ đùi đánh đét nói, "Marco! Marco!" Hẳn lại nheo nhéo cái tên một lần nữa. "Marco... ừ, Marco... Ferr.. Ferra... Ôi mẹ nó, tôi quên bég mất rồi."

"Marco King?"

"Không, không, không."

"Marco Katz?"

Tức khí, tay thiết kế trang phục lắc đầu nói, "Có ai xem Beastman! chưa?"

"Beastman! ra hồi nào vậy?" bố Blair hỏi.

"Beastman! ra mùa thu năm ngoái, tôi nhớ thế."

"Vậy sao? Tôi nghĩ tôi đã xem ở Avco hồi hè."

"Nhưng tôi lại xem nó ở MGM."

"Nó thậm chí đâu có khởi chiếu ở Avco," ai đó nói.

"Em nghĩ anh đang nói đến Marco Ferraro," Blair nói.

"Đúng, chính thế," tay thiết kế trang phục nói, "Marco Ferraro."

"Tôi tưởng anh ta sốc thuốc quá liều," Jared nói.

"Phải, Beastman!, phim đó cũng khá hay," thằng sinh viên điện ảnh bảo tôi.

"Xem chưa thế?" Tôi gật đầu, nhìn sang Blair. Tôi không khoái Beastman! Và hỏi thằng sinh viên điện ảnh, "Cậu không thấy ghét cái lối họ không ngừng xóa sổ nhân vật khỏi bộ phim chẳng vì lý do nào sao?" Thằng này im lặng một lát rồi nói, "Cũng có, nhưng chẳng phải chuyện đó vẫn xảy ra ngoài đời sao..."

Tôi nhìn chăm chăm về phía trước, vào Blair.

"Ý tứ là, chẳng phải thế sao?"

"Chắc vậy," cô không thèm nhìn tôi.

"Marco Ferraro ư?" bố Blair nói. "Phải người gốc Latin không?"

"Anh ta xinh trai tợn," Kim thở dài.

"Tuyệt đẹp," Alana gật đầu.

"Thật sao?" tay đạo diễn hỏi, cười toe toét, nghiêng người về phía Kim.
"Cô còn cho ai là... xinh trai tợn nữa không?"

"Ừ, mấy cô gái," bố Blair liền nói. "Có khi mấy cô có thể gợi ý cho chúng tôi."

"Nhớ lại xem," Jared nói. "Không cần đình đám. Chỉ cần mấy gã mặt xinh mông nẩy thôi."

Tay thiết kế trang phục gật đầu nói, "Hắn rồi."

"Bố, con chả bảo bố mời Adam Ant hoặc King đóng phim rồi còn gì," Blair nói.

"Bố nhớ, bố nhớ mà cưng, Clyde với bố đã trao đổi chuyện đó và nếu thật sự con muốn đến thế, bố nghĩ mình thu xếp được. Mấy cô nghĩ sao về chuyện Adam Ant hay King đóng trong Star Raiders?" ông hỏi Alana và Kim.

"Cháu đi xem liền," Kim nói.

"Cháu sẽ xem hai lần," Alana nói.

"Cháu sẽ..."

"Tôi đồng ý với Blair," bố Blair nói. "Tôi nghĩ mình nên để ý kỹ Adam Ant hoặc Sting."

"Sting chứ bố."

"Ừ, Sting."

Clyde mỉm cười, nhìn sang Kim. "Ừ, ta sẽ mời Sting. Em nghĩ sao, bé cưng?"

Kim đỏ mặt nói, "Tuyệt vời."

"Tuần tới chúng ta sẽ gọi điện cho cậu ấy và Adam, bảo họ thử vai."

"Cám ơn bố," Blair nói.

"Con muốn sao cũng được, con gái cưng à."

"Anh phải kiểm tra xem người ngợm gã đó thế nào đã, Clyde ạ," Jared nói, vẻ lo lắng.

"Ồ, chúng tôi làm ngay, làm ngay," Clyde nói, vẫn mỉm cười với Kim.

"Muốn đến đó xem bọn anh làm không?"

Blair cuối cùng cũng nhìn tôi với ánh mắt đau khổ, tôi bèn nhìn sang Kim, thấy sượng sùng, rồi chuyển sang giận dữ.

Kim đỏ mặt lần nữa rồi nói, "Có thể."

Từ hôm tôi đưa tiền, Julian không hề điện cho tôi, thành thử tôi quyết định hôm sau gọi cho nó. Tuy nhiên tôi lại không lưu số nó, vì thế tôi điện cho Rip, nhưng Rip vắng nhà, một thằng nhóc bảo vậy, nên tôi bèn gọi đến căn hộ của Trent, Chris nghe máy, cho tôi biết Trent hãy còn ở Palm Springs, đoạn hỏi xem tôi có quen ai có meth không. Rốt cuộc tôi gọi cho Blair, cô liền cho tôi số Julian, nhưng đúng lúc tôi toan mở lời xin lỗi cô về cái đêm ở After Hours thì cô nói mình phải đi và dập máy. Tôi gọi số Julian, một đứa con gái có giọng nói rất quen nhắc máy.

"Anh ta không ở Malibu thì cũng ở Palm Springs."

"Để làm gì?"

"Em chịu."

"Nghe này, cho anh số của một trong hai chỗ được không?"

"Em chỉ biết anh ta hoặc trú ở cái nhà đằng Rancho Mirage, hoặc ở cái nhà bên Colony." Con bé ngừng lời, có vẻ không chắc chắn. "Em chỉ biết có vậy."

Rồi một khoảng ngưng dài. "Ai ở đầu dây đây? Finn à?"

"Finn á? Không. Anh chỉ cần số cậu ta thôi."

Một khoảng ngưng nữa, rồi có tiếng thở dài. "Okay, nghe này. Em không biết anh ta ở đâu. Ôi, mẹ kiếp... Em không thể nói chuyện này với anh. Ai ở đầu dây bên kia thế?"

"Clay."

Im lặng lâu hơn.

"Nghe này," tôi nói. "Đừng bảo nó là anh gọi nhé. Anh sẽ tự liên lạc với nó sau."

"Anh chắc chứ?"

"Ừ." Tôi toan dập máy.

"Finn à?" nó hỏi.

Tôi dập máy.

Tối đó, tôi đến dự bữa tiệc bên nhà Kim và rồi cuộc gặp một gã tên Evan, gã nói mình là bạn thân của Julian. Hôm sau, chúng tôi đến McDonald's khi gã đã tan học. Bấy giờ là khoảng ba giờ chiều, Evan ngồi đối diện tôi.

"Thế Julian có đang ở Palm Springs không?" tôi hỏi gã.

"Palm Springs thật hết sảy," Evan nói.

"Ừ," tôi nói. "Bạn có biết là nó ở đó hay là không không?"

"Tớ thích chỗ đó. Đó là cái dịch hạch đẹp đẽ nhất quả đất. Hay hôm nào mình đến đó đi," nó nói.

"Ừ, hôm nào." Thế nghĩa là sao?

"Ừ, tuyệt lắm ấy. Aspen cũng thế. Aspen thật mê hoặc."

"Julian có đó không?"

"Julian á?"

"Ừ, tớ nghe nói nó có thể ở đó."

"Sao Julian lại có thể ở Aspen được?"

Tôi bảo gã rằng mình phải vào nhà vệ sinh. Evan nói được thôi. Kỳ thực, tôi ra quầy điện thoại để gọi Trent, nó vừa từ Palm Springs về, tôi bèn hỏi xem nó có gặp Julian ở đó không. Nó bảo không, nói đồng coke nó mua chỗ Sandy dở tệ, mà nó thì đã trót hít quá nhiều, nên chẳng bán đi đâu được. Tôi bảo Trent là tôi tìm không ra Julian, rằng tôi phê thuốc và mệt mỏi. Nó liền hỏi tôi đang ở đâu.

"Một tiệm McDonald's ở Sherman Oaks," tôi bảo nó.

"Hèn gì," Trent phán.

Tôi cóc hiểu và đập máy.

Chú thích

(1) Nhan đề bài báo trên tờ Rolling Stones sau cuộc đụng độ giữa Costello và các thành viên đoàn đi tour của Steven Stills, trong đó Costello

đã có những lời lẽ xúc phạm các nhạc sĩ người Mỹ gốc Phi.

(2) Tên tiếng Việt là "Thứ Sáu ngày Mười ba".

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Rip nói lúc nào ta cũng có thể tìm ra ai đó ở quán Pages ở Encino lúc một hoặc hai giờ sáng. Một tối, tôi và Rip lái xe đến đó vì Dupar's đã chật cứng mấy thằng choai choai vừa đến từ các bữa tiệc trắng 1 và cả những mục diễn viên già đi giày trị liệu, mặc những bộ cánh giống nhau đính hoa tử đinh hương, luôn miệng kêu gọi người khác trật tự. Thế nên tôi và Rip đến Pages, thấy Billy và Rod ở đó, rồi cả Simon, Amos, LeDeu, Sophie, Kristy và David. Sophie ngồi cùng chúng tôi và kéo cả LeDeu với David sang. Sophie kể với chúng tôi về buổi biểu diễn của Vice Squad bên The Palace, bảo rằng thằng em cô đã tuồn cho cô một viên thuốc dỏm trước giờ diễn, thành thử cô ngủ suốt cả buổi. LeDeu và David là thành viên một ban nhạc có tên Western Survival, cả hai đều có vẻ bình thản và cẩn trọng. Rip hỏi Sophie xem một gã tên Boris đang ở đâu, cô liền đáp rằng gã đó ở căn nhà đằng Newport. Trên đầu LeDeu có một mảng tóc đen to tổ chẳng, cứng ngắc, chia tua tủa tứ phía, và gã bảo tôi rằng hễ khi nào gã đến Dupar's, dân tình đều né tránh gã. Thành thử, gã với David bao giờ cũng tới Pages. Sophie thiệp đi trên vai tôi, chẳng mấy chốc cánh tay của tôi tê cứng, nhưng tôi không nhúc nhích vì cô đang tựa đầu lên đó. David đeo kính râm, mặc áo thun Fear, bảo tôi rằng gã có trông thấy tôi trong bữa tiệc đón năm mới của Kim. Tôi gật đầu, nói tôi có nhớ, dù gã không hề dự bữa tiệc đó.

Chúng tôi tán chuyện về các bài hát mới, tình trạng mấy ban nhạc ở L.A., cơn mưa, Rip pha trò với một cặp vợ chồng già người Mexico ngồi đối diện chúng tôi, gã lia mắt nhìn họ, lướt chiếc mũ phớt đen đang đội ngang mặt và toét miệng cười. Tôi cáo lỗi vào nhà vệ sinh. Có hai câu đùa viết trên bức tường nhà vệ sinh của Pages: Làm một mục xơ ẽnh bụng như thế nào? Phang mục. Sự khác biệt giữa một J.A.P. và một tô mì spaghetti là gì?

Spaghetti ngọ nguậy khi ta xơi nó. Và bên dưới những câu đùa là: Julian thổi kèn điệu nghệ. Nhưng ngòm mất rồi."

Tuần cuối ở hoang mạc, mọi người đã về nhà gần hết. Chỉ còn ông bà, bố mẹ và tôi ở lại. Đám người hầu đã đi cả, người làm vườn và người phục vụ bể bơi cũng thế. Hai em gái tôi đã đi San Francisco cùng cô và mấy đứa con cô. Ai nấy đều đã chán ngấy Palm Springs. Suốt chín tuần, chúng tôi vẫn đi đi về về chốn này và riêng trong ba tuần vừa rồi, chúng tôi không đi đâu khác nữa ngoại trừ Sancho Mirage. Không có nhiều sự kiện xảy ra trong cả tuần lễ cuối cùng. Một hôm, hai ngày trước khi tất cả rời đi, bà lên phố cùng mẹ tôi, mua một chiếc ví màu xanh da trời. Đêm hôm đó, bố mẹ tôi đưa bà đến dự tiệc ở nhà một đạo diễn. Tôi ở lại trong căn nhà rộng cùng ông nội, ông lúc ấy đã say mèm và ngủ từ hồi chiều.

Đêm ấy trời rất ấm, trong lúc ông ngủ, tôi ăn bít tết và sườn được vận chuyển qua đường hàng không về hai ngày trước đó từ một trong các khách sạn do ông tôi làm chủ ở Nevada. Tôi xem "The Twilight Zone" chiếu rồi lại đi dạo. Ngoài đường không có một ai. Những cây cọ run rẩy, đèn đường sáng trưng, nếu phóng mắt vượt qua căn nhà, hướng vào hoang mạc, ta sẽ chỉ thấy một màu đen thăm thẳm. Tuyệt nhiên không có lấy một bóng xe nào lướt qua, tôi nghĩ mình đã trông thấy một con rắn chuông trườn vào gara. Bóng tối, gió, tiếng bờ giậu lao xao, hộp thuốc lá rỗng ruột nằm trên lối vào, tất thảy đều khiến tôi sợ hãi, thế nên tôi chạy bổ vào nhà, có cái đèn nào là bật hết, trèo lên giường ngủ thiếp đi, lắng nghe tiếng gió hoang mạc kỳ quái rền rĩ ngoài cửa sổ phòng mình.

Khuya thứ Bảy, chúng tôi tụ tập cả bên nhà Kim. Ở đây chả có mấy trò hay để làm, ngoại trừ việc uống gin pha tonic và vodka pha thật nhiều nước chanh, xem những bộ phim cũ trên Betamax. Tôi không thể rời mắt khỏi bức chân dung mẹ Kim treo trên quầy rượu trong phòng khách trần cao. Tối nay không có nhiều sự kiện, trừ việc Blair nghe nói về quán New

Garage mở cửa các ngày 6 và 7, hoặc 7 và 8 ở khu trung tâm, thành thử Dimitri, Kim, Alana, Blair và tôi quyết định lái xe sang đó.

New Garage thực chất là một câu lạc bộ nằm trên một khu đậu xe bốn tầng, tầng một, hai và ba đều bỏ trống, hãy còn hai chiếc xe hơi đậu ở đó từ hôm trước. Câu lạc bộ nằm trên tầng bốn. Nhạc nhỏ âm âm, người người nhảy nhót, cả tầng nồng nặc mùi bia, mùi mồ hôi pha lẫn xăng dầu. Đĩa đơn mới của Icicle Works vang lên, hai thành viên của The Go-Go có mặt ở đó, cùng với một tay ở The Blasters, Kim nói cô trông thấy John Doe và Exene đứng bên cạnh tay DJ. Alana bắt đầu tán dóc với hai gã trai người Anh làm việc ở Fred Segal mà cô quen. Kim thì nói chuyện với tôi. Cô nói cô không nghĩ Blair còn thích tôi nhiều lắm. Tôi nhún vai, đưa mắt ra ngoài cửa sổ để ngó. Từ chỗ đang đứng, tôi nhìn qua cửa sổ, vào đêm tối, hướng lên, tầng trên cùng của các tòa nhà trong khu trung tâm tối tăm, lác đác đây đó một căn phòng sáng đèn. Có một nhà thờ lớn với cây thánh giá phát sáng được đeo gần như bằng đá nguyên khối trên mái nhà, chĩa thẳng lên mặt trăng, một mặt trăng dường như tròn trịa hơn, mang một màu vàng kỳ dị hơn so với trong trí nhớ của tôi. Trong một thoáng, tôi nhìn sang Kim nhưng không hề cất tiếng. Tôi trông thấy Blair trên sàn nhảy, bên một gã choai choai xinh trai nào đó, áng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, trông hai đứa vui vẻ ra mặt. Kim nói thật tẻ, dù tôi không cho là cô nàng có ý đó. Dimitri, say khướt và làm nhảm, lết sang chỗ chúng tôi, tôi tưởng gã chuẩn bị nói gì đó với Kim, nhưng thay vào đó gã lại thò tay ra ngoài cửa sổ, bị kẹp tay vào lớp kính, và khi gã cố gắng rút tay vào, bàn tay liền bị cửa mạnh và đứt, máu bắt đầu tứa ra, bắn tóe lên lớp kính. Sau khi đưa gã tới phòng cấp cứu nào đó ở một bệnh viện nào đó, chúng tôi đến một quán cà phê trên Wilshire, ngồi lì ở đó đến khoảng bốn giờ, rồi cả lũ về nhà.

Trước khi tôi đi chơi với Blair, trên ti vi lại chiếu một chương trình truyền giáo nữa. Người phát biểu có mái tóc bạc, diện kính râm hồng, mặc áo khoác có ve áo rất rộng, cầm micro nói. Một bức tượng Chúa chẳng đèn nê ông đứng trơ đằng sau. "Người cảm thấy lúng túng. Người cảm thấy bức

đọc," gã nói với tôi. "Người chẳng hiểu nổi điều gì đang xảy ra. Vì lẽ ấy, người cảm thấy tuyệt vọng, vô phương cứu chuộc. Vì lẽ ấy, người cảm thấy hoàn toàn không có lối thoát. Nhưng Jesus sẽ tới. Ngài sẽ tới qua đôi mắt gắn trên màn hình ti vi này. Jesus sẽ lập một tấm rào chắn trên đường đời của người, để người có thể quay vòng, và Ngài sẽ làm điều đó cho người ngay lúc này. Thưa Cha bề trên, xin Ngài hãy thả tự do cho kẻ bị giam cầm. Xin hãy bảo ban họ, những kẻ chịu tù đầy. Hãy chào mừng Đức Chúa. Hay lấy đêm nay làm đêm Cứu rỗi. Hay nói với Jesus, Xin Người hay thứ tha cho tội lỗi của con, rồi người sẽ cảm thấy niềm sướng vui không thể thốt nên lời. Chúc cho chiếc cốc của người luôn đầy tràn. Nhân danh Chúa, Amen... Hallelujah!"

Tôi chờ đợi điều gì đó xảy ra. Tôi ngồi thừ ra đó ngót một tiếng đồng hồ. Chẳng có gì xảy ra. Tôi nhồm dậ, hít nốt chỗ coke còn lại giấu trong tủ tường, tạt qua Polo Lounge làm một ly trước khi đến đón Blair, vì tôi đã gọi cô từ trước và nói tôi có hai vé xem ca nhạc ở Amphitheater, và cô chẳng nói gì ngoài câu "Em sẽ đi", đoạn tôi nói sẽ đón cô lúc bảy giờ, và cô gác máy. Tôi tự nhủ, trong lúc ngồi một mình bên quầy rượu, rằng mình sẽ gọi cho một trong những số điện thoại lóe lên phía dưới cùng trên màn hình. Nhưng tôi nhận ra mình chẳng biết phải nói gì. Và tôi nhớ đến tám từ người đàn ông kia đã nói. Hay lấy đêm nay làm đêm Cứu rỗi.

Không hiểu sao tôi lại nhớ đến những từ ấy khi cùng Blair ngồi ở Spago, lúc xem xong buổi biểu diễn, bảy giờ đã muộn, và chỉ có hai đứa tôi ngồi ngoài hàng hiên, Blair thở dài, xin một liều thuốc. Chúng tôi uống Champagne Kirs, nhưng Blair uống quá nhiều nên khi cô gọi đến ly thứ sáu, tôi bèn bảo có lẽ cô uống thế là đủ rồi, và cô nhìn tôi nói, "Con này đang nóng và khát, con này sẽ gọi bất cứ thứ khốn nạn nào con này muốn."

Tôi đang ngồi với Blair trong một tiệm kem Ý ở Westwood. Blair và tôi ăn một loại kem Ý gì đấy và nói chuyện. Blair nói truyền hình cáp tuần này có chiếu Invasion of the Body Snatchers.

"Bản gốc á?" tôi hỏi, thắc mắc vì sao cô nàng lại nói về bộ phim đó. Tôi bắt đầu có những liên tưởng hoang đường.

"Không."

"Bản làm lại," tôi thận trọng hỏi.

"Ừ."

"Phải." Tôi nhìn về ly kem của mình, tôi chưa ăn nhiều lắm.

"Anh có cảm thấy động đất không?" cô hỏi.

"Gì cơ?"

"Sáng nay anh có cảm thấy động đất không?"

"Động đất?"

"Ừ."

"Sáng nay?"

"Ừ."

"Không. Anh không thấy."

Im lặng. "Em cứ nghĩ có thể anh cảm thấy."

Trong bãi đậu xe, tôi quay sang cô nói, "Nghe này. Anh xin lỗi, thực sự đấy," dù tôi không chắc lắm là mình có thật sự hối lỗi hay không.

"Đừng," cô nói. "Không sao đâu."

Tại chốt đèn đỏ trên Sunset, tôi nghiêng người hôn cô, rồi cô sang số hai, tăng tốc. Trên đài vang lên một bài hát tôi đã nghe tới năm lần trong ngày

hôm nay nhưng vẫn âm ừ hát theo. Blair châm thuốc hút. Chúng tôi đi ngang qua một người đàn bà nghèo có mái tóc bần thiu, bù xù, xách một túi Bullock đầy nhóc báo đã ố vàng đặt bên cạnh. Bà ngồi chồm hồm trên vệ đường xa lộ, mặt ngửa lên trời, mắt nhắm hờ vì bị chói nắng. Blair chốt cửa xe lại, rồi chúng tôi lái xe men theo một con phố nhỏ lên đồi. Không có chiếc xe nào chạy qua. Blair bật đài. Cô đã không nhìn thấy con sói ấy. Nó to xác, màu nâu xám, chiếc xe chẹt mạnh phải con sói đứng lúc nó chạy ra giữa đường, Blair liền thét lên, ra sức lái xe đi tiếp, làm rơi cả mẫu thuốc lá trên môi. Nhưng con sói bị mắc kẹt dưới bánh xe rú lên, thành thử chiếc xe phải khó nhọc lắm mới nhích thêm được. Blair dừng xe, lùi lại, tắt động cơ. Tôi không muốn ra ngoài, nhưng Blair cứ khóc như điên dại, gục đầu xuống vạt váy, nên tôi đành phải ra khỏi xe, chậm rãi tiến về phía con sói. Nó đang nằm bên cạnh chiếc xe, cố gắng đập đập cái đuôi. Mắt nó mở to, đầy vẻ khiếp sợ, tôi nhìn nó chết dần dưới ánh mặt trời, miệng túa máu. Cẳng chân của nó bị đè nát, người nó co giật, và tôi để ý đến vũng máu đang chảy ra trên đầu nó. Blair gọi tôi, nhưng tôi lờ đi và nhìn con sói. Tôi đứng đó mười phút. Không có xe cộ chạy ngang qua. Con sói rùng mình, oằn người ba, bốn lần, rồi mắt nó chuyển sang màu trắng dã. Ruồi nhặng bắt đầu bâu lại, bay là là trên đồng máu và màng mắt đang khô. Tôi quay về xe, Blair liền phóng đi, về tới nhà, cô bật ti vi lên, tôi nghĩ cô đã uống một viên Valium hay Thorazine gì đó, và hai chúng tôi lên giường khi bài "Another World" bắt đầu vang lên.

Tại bữa tiệc của Kim tối đó, khi mọi người cùng chơi Quarters và uống đến say thì thôi, Blair ngồi bên tôi trên đi văng trong phòng khách, nghe một album XTC cũ, Blair bảo tôi rằng có khi hai đứa nên đến nhà nghỉ, thế là chúng tôi đứng dậy, ra khỏi phòng, đi qua bể bơi sáng đèn, vào đến nhà nghỉ, hai đứa liền hôn nhau một cách hoang dại, chưa bao giờ tôi khao khát cô đến thế, cô bầu vào lưng tôi, kéo tôi về phía cô mạnh tới mức khiến tôi mất thăng bằng, rồi hai đứa cùng chậm rãi quỳ xuống, tay cô lần mò dưới áo tôi, và tôi cảm thấy bàn tay cô, mềm mại, mát lạnh trên ngực mình, thế là tôi hôn, liếm cổ cô, rồi đến tóc cô, mái tóc thoảng hương nhài, rồi tôi áp

người lên cô, người này kéo quần người kia, lần sờ nhau, tôi xoa tay dưới quần lót của cô, rồi khi tôi nhanh chóng vào trong cô, cô hít vào thật sâu, tôi ráng giữ mình bất động.

Tôi đang ngồi ở Trumps với bố. Ông đã mua một chiếc Ferrari mới và bắt đầu xì tai đội mũ cao bồi. Tôi nhẹ người vì bố không đội chiếc mũ cao bồi vào Trumps. Ông muốn tôi gặp người xem tử vi của ông và khuyên tôi nên mua bộ Tử vi cho Cung Sư tử cho năm tới.

"Con sẽ mua."

"Những dao động của vũ trụ tác động đến cơ thể mình một cách kỳ lạ 2," ông nói.

"Con biết."

Chúng tôi ngồi bên cửa sổ để mở, tôi nâng ly champagne lên miệng, mắt nhắm nghiền, mặc cho những làn gió nóng thổi tóc bay lòa xòa, rồi quay đầu nhìn ra phía đồi núi. Một doanh nhân tạt qua. Tôi đã bảo mẹ tôi đến, nhưng bà cáo bận. Khi tôi nói chuyện với bà, bà đang nằm ngoài bể bơi đọc tạp chí Glamour.

"Chỉ uống nước thôi mà," tôi nói.

"Mẹ không muốn đến Trumps để chỉ uống nước."

Tôi thở dài, không nói gì.

"Mẹ không muốn đi đâu hết."

Một trong hai đứa em tôi đang nằm bên cạnh mẹ nhún vai, đeo kính râm lên mắt.

"Thêm nữa mẹ định xem truyền hình cáp rồi," mẹ nói, tỏ ra căng thẳng khi tôi đi khỏi bể bơi.

Gã doanh nhân bỏ đi. Bố tôi không nói gì nhiều. Tôi cố khơi chuyện. Tôi kể cho ông nghe về con sói mà Blair chẹt phải. Ông bảo thật tệ quá. Ông liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm chiếc Ferrari đỏ có vòi nước chữa cháy. Bố tôi hỏi tôi có háo hức muốn quay lại New Hampshire không, tôi nhìn ông và nói có.

Tôi tỉnh giấc vì có tiếng rì rầm bên ngoài. Tay đạo diễn tổ chức bữa tiệc mà bố mẹ tôi đưa bà tới dự tối hôm trước đang ngồi bên cái bàn ở phía ngoài, dưới tán ô, dùng bữa phụ. Vợ ông ta ngồi kế bên. Trông bà khỏe mạnh dưới bóng râm của tán ô. Tay đạo diễn bắt đầu nói về cái chết của một người đóng thế cho một trong các bộ phim của ông. Ông ta nói về chuyện anh ta đã bị trượt một bước ra làm sao. Anh ta đã ngã đập đầu xuống vỉa hè bên dưới.

"Cậu ấy là một chàng trai tuyệt vời. Mà hồi đó cậu ấy chỉ mới mười tám tuổi."

Bố tôi khui thêm bia.

Ông nội tôi nhìn xuống, vẻ buồn bã. "Tên cậu ấy là gì?" ông hỏi.

"Gì cơ?" Tay đạo diễn đưa mắt nhìn lên.

"Tên cậu ấy là gì? Tên của cậu bé đó là gì?"

Một khoảng lặng thật dài trôi qua, tôi có thể cảm nhận được những cơn gió hoang mạc, nghe thấy tiếng nước động trong bồn tắm mát xa, tiếng bể bơi rút nước và tiếng Frank Sinatra hát "Summer Wind," tôi cầu mong tay đạo diễn nhớ ra cái tên ấy. Không hiểu sao điều đó dường như vô cùng hệ trọng với tôi. Tôi tha thiết muốn nghe tay đạo diễn nói ra cái tên ấy. Tay đạo diễn mở miệng nói, "Tôi quên mất rồi."

Sau bữa trưa cùng bố, tôi lái xe tới nhà Daniel. Ắ hần mở cửa dẫn tôi ra sân sau, nơi mẹ Daniel - tôi đã gặp bà ở Parents Day tại Camden, New

Hampshire - đang mặc bikini chơi tennis, mình bơi đầy dầu làm sạm da. Bà ngừng chơi với máy bắn bóng, tiến đến chỗ tôi, kể về Nhật Bản với Aspen, về cả giấc mơ lạ lùng trong đó Daniel bị bắt cóc. Bà ngồi lên chiếc ghế dài cạnh bể bơi, ả hầu đưa trà đá cho bà, mẹ Daniel vớt chanh lên ngâm, ngó trân trân một thằng bé tóc vàng đang nhặt lá ra khỏi bể bơi, rồi bà bảo tôi là bà mắc chứng đau nửa đầu, và bà không gặp Daniel đã mấy ngày rồi. Tôi bước vào trong nhà, lên cầu thang, đi qua tấm áp phích quảng cáo bộ phim mới của bố Daniel, rồi vào phòng Daniel để đợi nó. Khi đã biết chắc là Daniel sẽ không về, tôi lên xe lái tới nhà Kim để lấy lại cái áo khoác của mình.

Thứ đầu tiên tôi nghe thấy khi bước vào căn nhà là tiếng hét. ả hầu xem chừng không bận tâm và trở vào bếp sau khi mở cửa cho tôi. Bên trong vẫn chưa có đồ đạc, tôi nhìn thấy những chiếc bình Đức quốc xã lúc ra ngoài bể bơi. Người la hét là Muriel. Tôi tiến đến chỗ cô đang nằm cùng với Kim và Dimitri bên bể bơi, và cô thoi hét. Dimitri diện Speedos đen, đội mũ rộng vành, ôm guitar điện và ra sức chơi "L.A. Woman," nhưng nó chơi không nhuyễn lắm vì giờ tay nó lại phải băng bó tiếp do đã làm băng toác ra ở New Garage, và cứ mỗi lần chạm tay vào đàn, mặt nó lại nhăn nhó. Muriel lại hét. Kim đang hút một điếu cần sa, sau rớt cũng thấy tôi, nhồm dậ bảo tôi rằng cô cứ tưởng mẹ mình đang ở Anh, nhưng cô mới đọc Variety và được biết hóa ra bà đang ở Hawaii để tìm chỗ quay phim với đạo diễn phim kế tiếp của bà.

"Anh nên gọi trước khi đến mới phải," Kim bảo tôi đưa điếu cần sa cho Dimitri.

"Anh có gọi, nhưng chả ai nhắc máy cả," tôi nói dối, thừa biết kể cả tôi gọi thật thì cũng không ai nhắc máy.

Muriel thét lên, Kim nhìn sang cô nàng, lơ đãng nói, "À, có khi anh gọi mấy cái số em đã ngắt mất rồi."

"Có thể," tôi bảo cô. "Anh xin lỗi. Anh chỉ đến lấy cái áo khoác của anh."

"À, em chỉ... lần này thì được, nhưng em không thích dân tình cứ tạt qua đây. Ai đó cứ nói cho thiên hạ biết nơi em ở. Em không ưng như vậy."

"Bao giờ em đi học lại?" tôi hỏi khi chúng tôi đi về phòng cô.

"Em không biết," cô trở nên phòng thủ. "Mà năm học đã bắt đầu chưa nhỉ?"

Chúng tôi bước vào phòng cô. Trên sàn chỉ có độc một cái nệm lớn, một dàn stereo khổng lồ, đặt tiền choán hết một bờ tường, một tấm áp phích Peter Gabriel và một đồng quần áo chất ở góc phòng. Trên nệm còn có những bức hình chụp trong buổi tiệc đón năm mới của cô. Tôi thấy một tấm trong đó Muriel đang tiêm thuốc, mặc áo khoác của tôi, còn tôi đang nhìn sang. Trong một tấm khác, tôi đứng trong phòng khách, mặc độc áo thun với quần jeans, rắng khui một chai champagne, trông hoàn toàn lạc lõng. Một tấm khác, Blair đang châm thuốc lá. Rồi một tấm chụp Spit đang say xỉn đứng dưới lá cờ. Ngoài kia, Muriel vẫn gào thét còn Dimitri vẫn cố chơi guitar.

"Dạo này em làm gì?" tôi hỏi.

"Dạo này anh làm gì?" cô vặn lại.

Tôi không nói.

Cô nhìn lên, bối rối. "Nào Clay, cho em biết đi."

Cô nhìn đồng quần áo. "Anh phải làm gì đó chứ."

"Ôi, anh không biết."

"Anh làm gì nào?" cô hỏi.

"Việc nọ việc kia, chắc thế," tôi ngồi lên tấm nệm.

"Ví dụ việc gì?"

"Anh không biết. Loanh quanh." Giọng tôi vỡ ra, trong phút chốc tôi nghĩ về con sói, tưởng như sắp òa khóc đến nơi, nhưng khoảnh khắc ấy lại trôi qua, tôi chỉ muốn lấy áo và rời khỏi đây.

"Ví dụ?"

"Mẹ em đang làm gì?"

"Đọc lời cho một phim tài liệu nói về chứng liệt co cứng ở thiếu niên. Anh làm gì hả Clay?"

Ai đó đã viết bảng chữ cái lên tường, có lẽ là Spit, hoặc Jeff, hoặc Dimitri. Tôi ráng dồn hết tâm trí vào đó, nhưng tôi nhận ra hầu hết chữ cái không được viết đúng trật tự, thế là tôi hỏi, "Mẹ em còn làm gì nữa không?"

"Mẹ sắp quay một bộ phim ở Hawaii. Thế anh làm gì?"

"Em đã nói chuyện với mẹ chưa?"

"Đừng hỏi em về mẹ em."

"Sao lại không?"

"Đừng nói thế."

"Sao lại không?" tôi lại hỏi.

Cô tìm ra cái áo khoác. "Đây rồi."

"Sao lại không?"

"Anh làm gì?" cô hỏi, đưa cho tôi cái áo.

"Em làm gì?"

"Anh làm gì?" cô hỏi, giọng run lên. "Đừng hỏi em, làm ơn đấy. Được chứ, Clay?"

"Sao lại không?"

Cô ngồi lên tấm nệm khi tôi đứng dậy. Muriel gào thét.

"Bởi vì... em không biết," cô thở dài.

Tôi nhìn cô vô cảm, mang áo khoác bước ra ngoài.

Rip và tôi đang ngồi trong I.R.S. Records trên La Brea. Một tay giám đốc quảng cáo đang mua coke từ Rip. Tay này hai mươi hai tuổi, tóc bạch kim, diện đồ trắng từ đầu đến chân. Rip hỏi gã có thể bán gì cho hắn.

"Cần ít coke," tay giám đốc nói.

"Tuyệt," gã nói, mò mẫm trong túi áo khoác hiệu Parachute.

"Trời bên ngoài đẹp thật," tay đó nói.

"Ừ, tuyệt thật," Rip nói.

"Tuyệt," tôi nói.

Rip hỏi tay đó xem hắn có thể thu xếp cho gã xem buổi hòa nhạc Freshtones từ hậu trường không. "Tất nhiên rồi," hắn đưa Rip hai phong bì nhỏ.

Rip bảo gã sẽ nói chuyện với hắn sau, sớm sớm thôi, rồi đưa hắn một chiếc phong bì.

"Tuyệt," gã nói.

Chú thích

(1)Nguyên văn: Toga parties. Toga là một loại áo quấn quanh người màu trắng, trang phục của người La Mã cổ.

(2)Bố của Clay đang nói đến thuật chiêm tinh - tử vi phổ biến ở các nước Âu Mỹ (Astrology). Theo đó, người ta tin rằng những vị trí nhất định của các thiên thể vũ trụ có thể chỉ ra tính cách, số phận con người.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Rip và tôi nhồm dậy, rồi Rip hỏi hăn, "Dạo này ông có gặp Julian không?"

Tay đó đang ngồi sau một chiếc bàn lớn, nhắc điện thoại lên và bảo Rip đợi một phút. Hăn không nói gì vào điện thoại. Rip tì lên bàn và cầm lên đĩa demo của một ban nhạc Anh mới nào đó, đưa cho tôi. Tôi ngắm soi nó rồi đặt lại trên bàn. Tay giám đốc liền toét miệng cười, bảo Rip rằng hai đứa bọn hăn phải đi ăn trưa.

"Thế còn Julian?" Rip hỏi.

"Tôi chịu," tay giám đốc quảng cáo nói.

"Cám ơn nhiều nhé," Rip nháy mắt.

"Tuyệt lắm, bé cưng," tay đó nói, lại tựa người vào ghế, chậm rãi nhướn mắt lên.

Trent gọi khi Blair và Daniel đang ở nhà tôi và mời chúng tôi tới dự một bữa tiệc ở Malibu, nó nói gì đó về chuyện X sẽ tạt qua. Blair và Daniel bảo ý kiến nghe hay đấy, và dù tôi không thật muốn đi dự tiệc và cũng chẳng thiết tha gặp Trent cho lắm nhưng bầu trời bữa nay trong xanh quá, và một chuyến đi tới Malibu nghe chừng là một ý hay. Hơn nữa Daniel cũng muốn đi để xem mưa bão đã phá hủy những căn nhà nào. Khi lái xe dọc đường cao tốc Pacific Coast, tôi hết sức cẩn trọng để không tăng tốc, Blair và Daniel đang bàn về album mới của U2, và khi bài hát mới của The Go-Go nổi lên, họ bảo tôi bật to đài rồi hát theo điệu nhạc, nửa bỡn cợt, nửa nghiêm chỉnh. Trời mỗi lúc một lạnh khi chúng tôi tiến đến gần biển, bầu

trời ngã sang màu đỏ tía, xám xịt, chúng tôi đi ngang qua một xe cấp cứu cùng hai xe canh sát đang tấp ở lề đường, lao vào bóng tối bao trùm Malibu, rồi Daniel ghé cổ lên nhìn, còn tôi thì giảm tốc xuống một chút. Blair nói cô ngờ rằng họ đang truy tìm một cái xác ô tô, một vụ tai nạn, và ba đứa chúng tôi nín thình trong chốc lát.

X không xuất hiện trong bữa tiệc ở Malibu. Người dự tiệc cũng thưa thớt. Trent ra mở cửa, mặc quần bó sát, bảo chúng tôi là nó và một đứa bạn đang ở nhờ chỗ gã này vì gã đang ở Aspen. Rõ ràng, Trent rất năng tới đây, nhiều đứa bạn của nó, hầu hết là các người mẫu xinh trai tóc vàng như Trent cũng vậy, nó bảo chúng tôi cứ tự nhiên ăn uống, rồi quay lại bế tắm mát xa, nằm xoài ra đó dưới bầu trời đang tối dần. Hầu hết tụi ở trong nhà đều là giai trẻ, có vẻ như chúng có mặt ở khắp các phòng, nom giống hệt nhau: gày gò, toàn thân rám nắng, tóc vàng ngắn ngắn, mắt xanh với cái nhìn trống rỗng, giọng nói cũng vô cảm, thiếu bản sắc, thế là tôi bắt đầu tự hỏi không biết trông mình có giống hệt chúng nó không. Tôi cố gạt chuyện đó ra khỏi đầu đi lấy đồ uống, ngó nghiêng khắp phòng khách. Hai thằng con trai đang chơi Ms. Pac Man. Một thằng khác nằm trên đi văng nhồi nhét vô số bông vải, hút một điếu cần sa, xem MTV. Một trong hai thằng chơi Ms. Pac Man rên rĩ, đập mạnh vào cái máy.

Hai con chó chạy rông dọc bờ biển vắng tanh. Một thằng trong đám con trai tóc vàng gọi chúng lại. "Hanoi, Saigon, lại đây," và hai con chó giống Doberman bèn duyên dáng nhảy lên hiên nhà. Thằng con trai vuốt ve mấy con chó, Trent mỉm cười và mở màn than vãn về dịch vụ ở Spago. Thằng đập máy Ms. Pac Man lúc này tiến đến, nhìn sang Trent.

"Tao cần chìa khóa con Ferrari. Tao phải đi mua ít rượu. Biết đám thẻ tín dụng ở đâu không?"

"Cứ quẹt đi," Trent mệt mỏi nói. "Mà mua tonic nhiều vào, okay, Chuck?"

"Chìa khóa?"

"Xe?"

"Hắn rồi."

Ánh mặt trời bắt đầu rọi xuyên qua những đám mây, thẳng vuốt chó ngồi kế bên Trent, quay ra tán chuyện với chúng tôi. Xem chừng thằng này cũng là người mẫu và đang ráng chen chân vào điện ảnh như Trent. Có điều đại diện của thằng này chỉ lo được cho nó một mẫu quảng cáo Carl's Jr.

"Này Trent, bật rồi đấy, bạn hiền," một thằng con trai gọi với ra từ trong nhà. Trent vỗ vai tôi, nháy mắt, bảo tôi phải xem thứ này mới được, nó ra hiệu cho Blair và Daniel cùng tới. Chúng tôi vào nhà, đi dọc hành lang, vào nơi tôi đoán là phòng ngủ của chủ nhà, có khoảng mười thằng con trai trong phòng, cộng thêm bốn đứa chúng tôi và hai con chó theo sau. Cả lũ trong phòng cùng dõi mắt nhìn lên một màn hình ti vi lớn. Tôi nhìn lên màn hình.

Một con bé mặt non choẹt, trần truồng, chừng mười lăm tuổi, nằm trên giường, tay bị trói với nhau trên đỉnh đầu, chân dạn ra, hai chân bị trói vào hai cột giường. Nó đang nằm trên thứ gì đó trông giống như tờ báo. Đây là phim đen trắng, lạng xạo, nên cũng khó xác định con bé đang nằm trên thứ gì, nhưng trông có vẻ như là báo. Camera nhanh chóng chuyển sang một thằng con trai, gày gò, trần truồng, vẻ mặt sợ sệt, đầu chừng mười sáu, mười bảy tuổi, bị đẩy vào phòng bởi một gã da đen béo mập, cũng trần truồng nốt, "của quý" to vật vã. Thằng con trai trần truồng quay một lúc lâu đến khó chịu, vẻ mặt hoảng sợ. Gã da đen trói thằng con trai nằm ngửa trên sàn, và tôi tự hỏi vì sao trong góc phòng lại có cửa xích, gã da đen làm tình với thằng kia, sau đó làm tình tiếp với con bé, rồi biến khỏi màn hình. Khi quay lại, gã mang theo một cái hộp. Có vẻ như đó là một hộp dụng cụ, tôi thấy bối rối trong phút chốc, còn Blair rời khỏi phòng. Đoạn gã lấy ra một cái chày đập đá cùng với một thứ trông tựa tựa giá treo sắt, một hộp móng tay, một con dao to, mỏng, sau đó gã tiến đến chỗ đứa

con gái, rồi Daniel mỉm cười, thúc vào mạng sườn tôi. Tôi vội vã rời khỏi phòng khi gã da đen toan dí một cái móng tay vào cổ đứa con gái.

Tôi ngồi dưới nắng, châm thuốc hút, ráng bình tâm trở lại. Ai đó vịn tiếng ti vi cho to lên, còn tôi ngồi ngoài hiên, nghe tiếng sóng biển, tiếng hải âu riu rít, tiếng ro ro của đường dây điện thoại, cảm thấy ánh mặt trời chiếu xuống người tôi, rồi còn nghe tiếng cây cối lao xao trong làn gió ấm hòa cùng tiếng thét của đứa con gái văng ra từ cái ti vi trong căn phòng của chủ nhà. Trent lại trở ra, chừng hai, ba mươi phút sau, sau khi những tiếng gào thét của đứa con gái và thằng con trai chấm dứt, tôi nhận thấy "thằng nhỏ" của nó cũng dựng đứng lên. Nó tự chinh đốn lại rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Guy trả mười lăm ngàn đô cho cuộn phim đó đấy."

Hai thằng con trai chơi Ms. Pac Man bước ra ngoài hiên, tay cầm đồ uống, một thằng bảo Trent là nó không nghĩ cái phim đó là thật, mặc dù cảnh cửa xích quả là căng.

"Tao cá là đồ thật," Trent nói, có phần phòng thủ.

Tôi lại ngồi xuống ghế và dõi theo Blair tản bộ dọc bờ biển.

"Ừ, tao cũng cho là thật," thằng kia nói, thả người xuống bể tắm hơi.
"Phải thật chứ."

"Thế sao?" Trent hỏi, giọng nhen nhóm hy vọng.

"Ý tao là, đại để như, mày làm giả cái đoạn thiên đó như nào? Tụi nó cắt cái thứ đó chậm rãi. Mày giả cái đó làm sao được," thằng con trai nói.

Trent gật đầu, ngẫm ngợi chuyện đó một lúc, rồi Daniel ra ngoài, mỉm cười, mặt đỏ lựng, còn tôi lại ngồi xuống dưới nắng.

Chiều hôm ấy, West, một trong những thư ký riêng của ông tôi, đến nhà chúng tôi. Ông đeo cà vạt thắt nơ và áo khoác có phù hiệu của một trong những khách sạn của ông tôi ở sau lưng, cúi gập người mà phân phát kẹo cao su cam thảo Beechnut. Ông nói chuyện về cái nóng, về chuyến bay trên chiếc Lear. Ông tới cùng Wilson, một phụ tá khác của ông tôi, gã này đội mũ lưỡi trai đánh bóng chày màu đỏ, mang theo những mẫu báo mô tả thời tiết hai tuần qua ở Nevada. Cánh đàn ông ngồi quây lại, nói chuyện về bóng chày và uống bia, còn bà tôi ngồi đó, áo choàng khoác hững hờ trên cơ thể gầy gò, một mảnh khăn màu vàng và xanh quấn chặt quanh cổ.

Trent và tôi đang đứng quanh quẩn ở Westwood, nó kể cho tôi nghe chuyện gã kia đã trở về từ Aspen và đá đít tất cả mọi người ra khỏi căn nhà ở Malibu, vì thế Trent sẽ đến ở với một người ở Valley trong hai ngày, kể đó lên New York quay phim. Tôi hỏi nó là quay phim kiểu gì thì nó chỉ nhún vai nói: "Quay phim, bạn hiền ạ, quay phim." Nó nói thật sự muốn quay lại Malibu và nhớ bờ biển nơi ấy. Kể đến nó hỏi không biết tôi có muốn hít chút coke không. Tôi bảo nó là có, nhưng không phải ngay bây giờ. Trent thô bạo túm lấy tay tôi nói, "Sao không?"

"Thôi mà, Trent," tôi bảo nó. "Tao bị đau mũi."

"Không sao đâu. Cái này sẽ giúp giảm đau. Mình có thể lên tầng trên, chỗ

Hamburger Hamlet."

Tôi nhìn Trent.

Trent nhìn tôi.

Chỉ mất có năm phút, và khi chúng tôi quay về con phố, tôi chẳng thấy khác hơn là bao. Trent nói nó thì có và muốn ra chỗ dàn máy điện tử bên kia đường. Nó còn cho tôi biết chuyện Sylvan, từ Pháp đến, đã bị sốc thuốc quá

liều hôm thứ Sáu. Tôi bảo nó là tôi chả biết Sylvan nào sất. Nó nhún vai.
"Chích tĩnh mạch chủ bao giờ chưa?" nó hỏi.

"Tao chích tĩnh mạch chủ bao giờ chưa á?"

"Ừ."

"Chưa."

"Ôi trời," nó nói giọng lo ngại.

Khi chúng tôi lên xe, chiếc Ferrari nó mượn của ai đó, mũi tôi chảy máu.

"Tao phải kiếm cho mày Decadron hay Celestone gì đấy thôi. Chúng giúp thông mũi," nó nói.

"Mày kiếm đâu ra thứ đó?" tôi hỏi, nước mũi và máu dính đầy các ngón tay tôi và mẫu Kleenex. "Mày kiếm đâu ra thứ cứt đáí đó?"

Một khoảng lặng dài trôi qua, nó khởi động xe rồi nói, "Mày nghiêm túc đấy à?"

Chiều hôm ấy, bà tôi trở bệnh nặng. Bà bắt đầu ho ra máu. Bà đã rụng tóc từ trước, vẫn liên tiếp sút cân vì bệnh ung thư tuyến tụy. Tối muộn, bà nằm trên giường mình trong khi những người khác tiếp tục chuyện trò về Mexico, các trận đấu bò và những bộ phim dở tệ. Ông tôi bị đứt tay lúc mở một chai bia. Họ gọi đồ ăn từ một nhà hàng Ý trên phố, một thằng bé mặc quần jeans có mảnh vá in dòng chữ Aerosmith Live mang đồ ăn tới. Bà tôi thấy khá hơn đôi chút. Tuy vậy bà không ăn gì cả. Tôi ngồi bên bà, ông bèn diễn trò ảo thuật bằng hai đồng đô la bằng bạc.

"Bà thấy không bà?" tôi hỏi. Rụt rè tới mức không dám nhìn vào đôi mắt kềm nhèm của bà.

"Có. Bà thấy," bà nói, gượng cười.

Tôi đã sắp thiếp đi nhưng Alana lại tạt qua không báo trước, ả phục vụ mở cửa cho cô vào, thế là cô gõ cửa phòng tôi, tôi đợi một lúc lâu mới ra mở. Cô khóc lóc, bước vào phòng, ngồi lên giường tôi, nói gì đó đến một ca nạo thai và bắt đầu cười to. Tôi chẳng biết phải nói năng xử trí làm sao, nên tôi bảo cô là tôi rất tiếc. Cô đứng dậy, bước tới cửa sổ.

"Tiếc à?" cô hỏi. "Để làm gì?" Cô châm một điếu thuốc, nhưng không hút mà lại dập nó đi.

"Anh không biết."

"À, Clay này..." Cô cười thành tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thoáng nghĩ cô sắp òa lên khóc. Tôi đứng bên cửa, nhìn sang tấm áp phích Elvis Costello, nhìn vào đôi mắt đang quan sát cô, quan sát hai đứa, và tôi ráng làm cô quên đi chuyện đó, nên tôi bảo cô qua đây, ngồi xuống, cô thì nghĩ tôi muốn ôm cô hay gì đó, thế là cô ra chỗ tôi, quàng tay qua lưng tôi rồi nói gì đó đại để như "Em nghĩ tụi mình đều đánh mất thứ cảm xúc gì đó."

"Có phải của Julian không?" tôi hỏi, căng thẳng.

"Của Julian á? Không, không đâu," cô nói. "Anh không quen cậu ta."

Cô thiếp đi, tôi bước xuống lầu, ra ngoài, ngồi bên bể tắm mát xa, nhìn vào làn nước sáng ánh đèn, hơi nước tỏa lên từ đó, sưởi ấm tôi.

Tôi rời khỏi bể bơi ngay trước khi trời sáng và quay về phòng mình. Alana đang đứng bên cửa sổ hút thuốc và nhìn ra Valley. Cô bảo tôi rằng tối qua cô bị chảy máu rất nhiều và cảm thấy yếu. Chúng tôi ra ngoài ăn sáng ở Encino, cô vẫn đeo kính râm và uống rất nhiều nước cam. Khi hai đứa quay về nhà tôi, cô ra khỏi xe và nói, "Cám ơn anh."

"Vì cái gì?" tôi hỏi.

"Em không biết," lát sau cô nói.

Cô chui vào xe phóng đi.

Khi tôi xả nước bồn cầu trong phòng tắm, nó kẹt cứng vì Kleenex, đỏ lòm máu, thế là tôi đập nắp lại vì chẳng thể làm khác được.

Sau đó, tôi tạt qua nhà Daniel. Nó đang ngồi trong phòng, chơi Atari trên ti vi. Trông nó không khỏe lắm, da sạm đến độ nhìn như cháy nắng, trẻ hơn là tôi nhớ lúc còn ở New Hampshire, và khi tôi nói gì đó với nó, nó nhắc lại một phần câu nói, rồi gật đầu. Tôi hỏi nó đã nhận được thư từ Camden hỏi kỳ tới chọn những lớp nào chưa, thế là nó lôi cái đài Pitfall ra, nhét vào một cái đĩa tên là Megamania. Nó không ngừng đưa tay chùi miệng, khi hiểu ra là nó sẽ không trả lời, tôi hỏi dạo này nó làm gì.

"Làm gì?"

"Ừ."

"Loanh quanh."

"Loanh quanh chỗ nào?"

"Chỗ nào á? Chỗ này chỗ nọ. Đưa tao điếu cần sa trên cái bàn đầu giường kia với."

Tôi đưa nó ống cần sa và một hộp diêm của tiệm The Ginger Man. Nó châm lửa, rồi lại tiếp tục chơi Megamania. Nó đưa cho tôi điếu thuốc và tôi châm lại lần nữa. Những tia màu vàng rơi xuống quần của Daniel. Daniel bắt đầu nói về một con bé nó quen. Nó không nói tên con bé.

"Nó xinh, mười sáu tuổi, sống gần đây, thỉnh thoảng nó đến chỗ Westhand Ho trên đại lộ Westwood, gặp thằng bán hàng cho nó ở đó. Thằng này học đại học, mười bảy tuổi. Nó cứ tối ngày chích hàng vào người con bé, chích đi chích lại..." Daniel không né được một trong các tia màu vàng rơi trúng quần của nó, khiến thằng này biến mất khỏi màn hình.

Nó thở dài, nói tiếp. "Thế rồi thằng đó cho nó ít axit, đưa nó tới một bữa tiệc trên đồi hoặc là ở Colony, rồi thế là... thế là..." Daniel ngừng lại.

"Thế là sao?" tôi hỏi, đưa lại nó điều thuốc.

"Thế là cả lũ hiếp con bé."

"Ờ."

"Mày nghĩ sao?"

"Thật... tệ quá."

"Ý tưởng kịch bản hay chứ?"

Ngừng. "Kịch bản."

"Ừa. Kịch bản."

"Tao không chắc lắm."

Nó bỏ chơi Megamania, nhét cái băng mới có tên "Donkey Kong" vào. "Tao không nghĩ tao sẽ quay lại trường," nó nói. "Về New Hampshire ấy."

Một lúc sau, tôi hỏi nó vì sao.

"Tao chả biết," nó ngừng nói, lại đốt thuốc. "Có vẻ như tao chưa bao giờ hiện diện ở đó hết." Nó nhún vai, ngậm điều thuốc. "Có vẻ như tao toàn ở đây."

Nó đưa điều thuốc cho tôi. Tôi lắc đầu từ chối.

"Thế là mày sẽ không về?"

"Tao sẽ viết kịch bản đó, hiểu chưa?"

"Nhưng bố mẹ mày nghĩ sao?"

"Bố mẹ tao? Họ chả quan tâm. Ông bà già nhà mày có quan tâm không nào?"

"Chắc chắn họ có nghĩ gì đó chứ."

"Họ tới Barbados tháng này, kể đó đến... chớ thật... tao chả biết... Versailles à? Tao đếch biết. Họ chả quan tâm," nó lại nói.

Tôi bảo nó, "Tao nghĩ mày nên quay lại."

"Thật tao chả tìm ra lý do," Daniel nói, không rời mắt khỏi màn hình, tôi bắt đầu thắc mắc lý do là gì, nếu chúng tôi có biết. Cuối cùng Daniel cũng đứng dậy, tắt ti vi, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Hôm nay có gió lạ. Mạnh phết đấy."

"Thế còn Vanden?" tôi hỏi.

"Ai?"

"Vanden. Thôi nào Daniel. Vanden ấy."

"Có lẽ con bé không quay lại đâu," nó nói, lại ngồi xuống.

"Nhưng cũng có thể."

"Vanden là ai?"

Tôi tiến đến chỗ cửa sổ, bảo nó là năm ngày nữa tôi sẽ đi. Bên ngoài, những tờ tạp chí nằm phơi ra cạnh bể bơi, gió lật tung các trang báo, xô chúng bay qua khối bê tông cạnh bể bơi. Một tờ rơi xuống bể. Daniel không nói gì. Trước khi đi, tôi nhìn nó chằm một điều cần sa nữa, ngó mấy vết sẹo trên các ngón tay nó, không hiểu sao bỗng cảm thấy khá hơn.

Tôi đang đứng trong một bữa tiệc tại Beverly Hills.

"A lô?" tay bác sĩ tâm thần của tôi trả lời.

"Chào. Clay đây."

"Vâng, ồ chào cậu, Clay. Cậu đang ở đâu vậy?"

"Một bữa tiệc tại Beverly Hills."

"Hôm nay cậu sẽ đến chứ?"

"Không."

Im.

"Hiểu rồi. Ừm, tại sao lại không?"

"Tôi không nghĩ anh giúp được tôi nhiều lắm."

Lại im. "Đó là lý do thực sự à?"

"Cái gì?"

"Nghe này, sao cậu không..."

"Quên chuyện đó đi."

"Cậu đang ở chỗ nào ở Beverly Hills?"

"Tôi sẽ không gặp anh nữa, tôi nghĩ vậy."

"Tôi nghĩ tôi sẽ gọi cho mẹ cậu."

"Cứ việc. Thật tôi chả quan tâm. Nhưng tôi không quay lại đâu, OK?"

"À, Clay này. Tôi không biết nói sao, và tôi biết thời gian qua thật khó khăn. Cậu em à, chúng ta ai mà chẳng..."

"Mẹ mày."

Buổi sáng hôm cuối cùng, West dậy sớm. Ông ta vẫn diện cái áo khoác và cà vạt thắt nơ cũ, còn Wilson vẫn đội cái mũ bóng chày màu đỏ. West lại mời tôi một thanh kẹo cao su Bazooka nữa và bảo tôi là một thanh kẹo cao su sẽ khiến ta yêu đời, thế là tôi lấy hai thanh. Ông ta hỏi tôi liệu mọi người đã sẵn sàng chưa, tôi bảo không biết. Vợ tay đao diển tạt qua cho hay rằng cuối tuần này họ sẽ bay đến Las Vegas. Bà tôi uống Percodan 1. Chúng tôi đi Cadillac đến sân bay. Đến xế chiều, máy bay rút cuộc cũng cất cánh, rời khỏi hoang mạc. Trong phòng đợi sân bay vắng vẻ, tất cả nín thính cho tới khi ông tôi quay sang nhìn bà tôi và nói, "Okay, bà ơi, chúng ta đi thôi nào." Hai tháng sau đó, bà mất trên một chiếc giường cao rộng trong một phòng bệnh viện trống vắng ở ngoại vi hoang mạc.

Kể từ mùa hè ấy, tôi nhớ về bà theo nhiều cách khác nhau. Tôi nhớ mình từng chơi bài với bà và ngồi trong lòng bà trên máy bay, nhớ cách bà chậm chậm ngoảnh mặt tránh ông tại một trong những bữa tiệc của ông khi ông toan hôn bà. Rồi tôi nhớ bà đã lưu lại khách sạn Bel Air, cho tôi những viên kẹo bạc hà hồng hồng xanh xanh, và ở La Scala tối khuya hôm ấy, bà uống rượu đỏ, ngâm nga "On the Sunny Side of the Street" một mình.

Tôi thấy mình đang đứng trước cổng trường tiểu học cũ. Tôi không nhớ hồi tôi học ở đây đã có đám cỏ và hoa, hình như hoa giấy, đó chưa, khối bê tông kê bên tòa hành chính được thay bằng cây cối, những cây héo khô trước đây từng yếu ớt bám vào hàng rào gần trạm an ninh giờ lại tràn đầy sức sống, cả bãi đậu xe đã được lát lại gạch thật phẳng phiu, lớp nhựa đường đen mới nguyên. Tôi cũng không nhớ là có tấm biển lớn màu vàng ghi: "Khuyến cáo. Không vào. Chó canh đang làm nhiệm vụ" treo đằng cổng ra vào, trông thấy rõ từ vị trí xe tôi đang đỗ, trên con phố ngoài khuôn viên trường. Vì đã tan học nên tôi quyết định tản bộ quanh trường.

Tôi bước tới cổng, dừng lại một thoáng trước khi bước vào, suýt nữa đã quay người lại. Nhưng tôi không làm thế. Tôi bước qua cổng, nghĩ bụng đây là buổi chiều đầu tiên kể từ rất lâu rồi mình mới trở về và thả bộ quanh trường. Tôi dõi mắt nhìn theo ba đứa nhóc trèo qua một cái xà đặt kế bên cổng ra vào, và tôi nhận ra hai giáo viên từng dạy tôi hồi lớp một hoặc hai gì đó, nhưng tôi không nói gì với họ. Thay vào đó, tôi ngó qua cửa sổ một lớp học, nơi một cô bé đang vẽ quang cảnh thành phố. Từ chỗ đang đứng, tôi nghe thấy Câu lạc bộ Hát bè đang luyện giọng trong căn phòng kế bên chỗ cô bé đang ngồi vẽ, chúng đang hát những bài mà tôi quên bém, như "Itsy Bitsy Spider" và "Little White Duck."

Hồi trước tôi thường đi ngang qua trường. Hễ khi nào lái xe chở hai em đi học, tôi lại lái xe ngang qua đó, và tôi sẽ trông thấy đám trẻ con bước lên những chiếc xe buýt màu vàng có đường trang trí đen, rồi các thầy cô giáo cười nói với nhau trong bãi đỗ xe trước giờ học. Tôi không nghĩ có bất kỳ ai khác từng theo học trường này lái xe qua đó, hay ra khỏi xe và ngó nghiêng, vì tôi chẳng nhận ra ai trong số những người mình gặp. Một hôm, tôi trông thấy một thằng mà tôi từng đi học cùng, có lẽ là lớp một, đứng bên hàng rào, một mình, tay nắm chặt hàng dây thép, mắt dõi ra xa, và tôi tự nhủ tên này hẳn phải sống gần đây hay gì đó, thế nên hẳn mới đứng một mình, như tôi.

Tôi châm thuốc và ngồi xuống một băng ghế, nhìn thấy hai cái bớt điện thoại, nhớ ra rằng trước đây không hề có bớt điện thoại. Vài bà mẹ đón con từ trường về, mấy đứa nhóc trông thấy mẹ chúng liền chạy bổ qua sân, ùa vào lòng mẹ, cảnh tượng chúng chạy qua khoảnh sân bê tông khiến tôi cảm thấy thật yên bình, chẳng muốn rời khỏi băng ghế. Thế mà tôi lại thấy mình đang bước vào một căn nhà một tầng cũ kỹ, và tôi đoán chắc chỗ này chính là phòng học của mình hồi lớp ba. Căn nhà đang bị phá bỏ. Kế bên căn bỏ đi là một quán cà phê cũ, vắng tanh, cũng đang bị đập đi. Lớp sơn trên cả hai căn nhà đã phai mờ hết cả, những mảng sơn lớn màu xanh nhạt bị tróc ra.

Chú thích

(1) Một loại thuốc giảm đau.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi tiến đến một căn nhà một tầng khác, cửa để ngỏ, và tôi bước vào. Trên tấm bảng đen có ghi bài tập về nhà của ngày hôm đó, tôi đọc kỹ, rồi bước tới chỗ tủ để đồ, song không tìm thấy ngăn của mình. Tôi không nhớ nơi đó là ngăn nào. Tôi bước vào trong khu vệ sinh nam và bóp hộp đựng xà phòng. Tôi nhặt một tạp chí màu vàng trong giảng đường và gõ mấy phím dương cầm. Tôi từng chơi dương cầm, chính cái đàn này, trong một buổi diễn độc tấu mừng Giáng sinh hồi lớp hai, vì thế tôi đánh lên vài thanh âm của bài hát mình từng chơi, và chúng vang vọng khắp giảng đường trống trải, dội lại. Không hiểu sao tôi bỗng thấy hoảng hốt, bèn rời khỏi căn phòng. Bên ngoài, có hai thằng bé đang chơi bóng ném. Tôi đã quên mất là có trò này. Tôi rời khỏi ngôi trường mà không hề ngoái lại, chui vào xe lái đi.

Tôi gặp Julian cùng ngày hôm đó chỗ một dàn máy chơi điện tử tồi tàn cũ kỹ trên đại lộ Westwood. Nó đang chơi Space Invaders, và tôi tiến đến đứng bên nó. Julian trông bơ phờ, nói năng chậm chạp, tôi hỏi nó đã ở đâu, thế là nó nói loanh quanh, tôi liền đòi nó tiền, bảo rằng tôi sắp đi. Julian nói có một vài vấn đề, nhưng nếu tôi đi cùng nó tới chỗ một thằng cha này, nó có thể đưa tôi tiền.

"Thằng cha nào vậy?" tôi hỏi nó.

"Tay này..." Julian đờ, bắn chết cả một hàng Space Invaders. "Tay này là một lão tao quen. Lão sẽ đưa mày tiền." Julian bị chết một quân, lăm nhăm gì đó.

"Sao mày không lấy tiền chỗ gã? Sau đó mang cho tao?" tôi bảo nó.

Julian rời mắt khỏi trò chơi, ngẩng lên nhìn tôi trân trôn.

"Đợi chút nhé," nó nói, rời khỏi chỗ máy chơi điện tử. Khi quay về, nó bảo tôi rằng nếu muốn số tiền đó, tôi phải đi với nó, ngay bây giờ.

"Tao thật sự không muốn đi."

"Gặp sau nhé, Clay," Julian nói.

"Đợi đã..."

"Sao? Mà có muốn đi hay không? Mà có muốn lấy tiền hay không?"

"Sao mình phải làm thế này?"

"Bởi vì mình phải làm thế," Julian chỉ nói có thế.

"Không có cách nào khác để xử lý vụ này sao?"

Ngưng.

"Julian?"

"Mày có muốn tiền của mày hay là không?"

"Julian."

"Mày có muốn tiền của mày hay là không, hả Clay?"

"Có."

"Thế thì đi thôi, đi nào."

Chúng tôi rời khỏi dãy máy chơi điện tử.

Căn hộ của Finn nằm trên đại lộ Wilshire, không xa căn hộ thông tầng của Rip là bao. Julian bảo nó quen Finn được sáu, bảy tháng, nhưng nhìn về mặt Julian, tôi có cảm giác nó đã tới căn hộ của Finn từ lâu, rất lâu. Gã phục vụ bãi xe biết xe nó, cho nó đậu lại trong khu vực bốc dỡ hàng. Julian giơ tay vẫy người gác cửa ngồi trên một chiếc đi văng. Để đến chỗ Finn, chúng tôi đi thang máy, Julian ấn nút T, viết tắt của Thông tầng. Thang máy trống trơn, Julian bỗng hát một bài cũ của Beach Boys, gào thật to, còn tôi dựa người vào tường thang máy, hít một hơi thật sâu khi thang dừng lại. Tôi nhìn thấy bóng mình, với mái tóc vàng ngắn ngắn, làn da sạm màu, kính râm che mắt.

Chúng tôi đi xuyên qua hành lang tối om để tới cửa nhà Finn, rồi Julian bấm chuông. Một thằng nhóc trạc mười lăm, tóc vàng nhạt, da rám nắng, trông dữ dằn như hầu hết các tay lướt sóng ở Venice hay Malibu ra mở cửa. Thằng nhóc chỉ mặc độc quần soóc xám, tôi nhận ra chính là thằng rời khỏi căn hộ của Rip hôm Rip lẽ ra phải gặp tôi ở Cafe Casino, cứ chăm chăm nhìn chúng tôi vẻ hiểm ác khi chúng tôi bước vào. Tôi tự hỏi phải chăng đây là Finn, hay Finn có ngủ với thằng lướt sóng này không, ý nghĩ ấy làm tôi căng thẳng và thấy nôn nao đôi chút trong dạ dày. Julian biết "văn phòng" Finn ở đâu, chỗ Finn làm ăn. Tôi bắt đầu thấy nghi ngờ thế nào đó và căng thẳng. Julian tiến đến một cánh cửa màu trắng, mở cửa ra, và hai đứa bước vào một căn phòng cực kỳ đơn giản, trắng toát, có nhiều cửa sổ cao từ sàn tới trần, trên trần nhà gắn những tấm gương, thế là cảm giác choáng váng liền bủa vây tôi, và tôi gần như phải cố giữ thăng bằng. Tôi nhận ra mình có thể nhìn thấy căn hộ thông tầng của bố ở Century City từ căn phòng này, và tôi thấy hoảng hốt, bắt đầu tự hỏi không biết bố có thấy mình không.

"Ê, ê, ê. Chú em xịn nhất của anh đây mà." Finn ngồi sau một bàn viết dài, gã trạc hai mươi, ba mươi tuổi, tóc vàng, da rám nắng, ngoại hình không có gì đặc sắc. Bàn trống trơn, chỉ có một điện thoại, một phong bì để tên Finn trên đó cùng hai lọ bạc nhỏ. Thứ duy nhất còn lại trên bàn là một

cục chặn giấy, trong có một con cá nhỏ bị nhốt, mắt trôn trôn ngó ra bên ngoài vẻ bất lực, giống như đang nài xin người ta thả tự do, và tôi bắt đầu tự hỏi, Nếu con cá đã chết rồi thì có quan trọng gì?

"Ai đây?" Finn hỏi, mỉm cười với tôi.

"Nó là một thằng bạn của em. Tên Clay. Clay, đây là Finn." Julian nhún vai, lơ đãng.

Finn nhìn tôi dò xét, lại cười, đoạn quay sang Julian.

"Đêm qua thế nào?" Finn hỏi, vẫn cười.

Julian im lặng rồi nói, "OK, ổn," rồi nhìn xuống.

"Ổn? Thế thôi hả? Hôm nay Jason điện cho anh, kêu chú mày hết say. Nhất đấy."

"VẬY sao?"

"Ừ. Thật đấy. Thằng cha lậm mày thật rồi."

Tôi bắt đầu thấy đuối, đi quanh phòng, lục túi tìm thuốc lá.

Một khoảng lặng nữa, rồi Julian ho hắng.

"À nhóc, nếu hôm nay không bận quá thì mày có một cuộc hẹn lúc bốn giờ ở Saint Marquis với một tay buôn bán ở ngoại ô. Vậy tối nay ở bữa tiệc của Eddie nhé, OK?"

Finn nhìn chăm chăm vào Julian, rồi nhìn sang tôi.

"Biết gì không bay?" Gã bắt đầu gõ các ngón tay lên bàn. "Mày đưa bạn mày tới đây có khi hay đấy. Tay ở Saint Marquis muốn hai người. Một chỉ

xem thôi, dĩ nhiên, nhưng Jan nó lại ở đẳng Colony rồi và có lẽ không về được..."

Tôi nhìn Finn, rồi nhìn sang Julian.

"Không, Finn. Nó là bạn em," Julian nói. "Em nợ nó tiền. Vì thế em đưa nó qua đây."

"Nghe này, tao đợi được," tôi nói, không rõ vì sao tôi nhận ra là đã quá muộn và adrenalin bắt đầu dâng lên trong người tôi.

"Sao hai đứa không đi cùng nhau nhỉ?" Finn nói, nhìn sang tôi. "Julian, đưa bạn đi cùng nhé."

"Không, Finn. Đừng lôi thêm bất kỳ ai vào chuyện này."

"Nghe đây, Julian," Finn nói, thôi cười, phát âm rõ từng từ một. "Tao đã bảo, tao nghĩ mày và bạn mày nên đến Saint Marquis lúc bốn giờ, được không nào?"

Finn quay sang tôi. "Cậu muốn lấy tiền, đúng không?"

Tôi lắc đầu, không.

"Cậu không muốn á?" gã nói, đẩy vế hoài nghi.

"Có, ý em là, có, em... em muốn," tôi nói. "Nhất định rồi."

Finn quay sang Julian, rồi lại quay về tôi. "Cậu thấy ổn chứ?"

"Vâng," tôi bảo gã. "Chỉ bị run chút thôi."

"Cần thuốc an thần không?"

"Không, cảm ơn." Tôi nhìn về phía con cá.

Finn quay sang Julian. "Thế bố mẹ mày sao rồi, Julian?"

"Em không biết." Julian vẫn đang nhìn xuống.

"Ừ, OK... hừm," Finn mào đầu. "OK, sao hai đứa không tới khách sạn, rồi gặp anh ở The Lands End, sau đó mình tới bữa tiệc của Eddie, rồi đưa mày tiền của mày, đưa bạn mày tiền của nó. OK chứ, các bé giai? Thế được không? Nghe thế nào?"

"Bọn em gặp anh ở đâu?" Julian hỏi.

"Ở The Lands End. Tầng trên," Finn nói, "Thế này là sao? Có chuyện gì?"

"Không," Julian nói, "Bao giờ?"

"Chín rưỡi?"

"Được."

Tôi nhìn Julian, những hình ảnh của Câu lạc bộ Thể thao sau giờ tan học hồi lớp năm bỗng ùa về trong tôi.

"Mày ổn đấy chứ, Julian?" Finn lại nhìn Julian.

"Vâng, em chỉ căng thẳng thôi." Giọng Julian kéo dài. Nó toan nói gì đó, miệng hơi mở ra. Tôi có thể nghe thấy tiếng máy bay liệng trên đầu. Rồi tiếng xe cấp cứu.

"Có chuyện gì hả cưng? Mày cứ việc nói với anh." Finn ra vẻ thấu hiểu, lại gần Julian, quàng tay qua người nó.

Tôi nghĩ Julian đang khóc.

"Xin phép nhé, làm ơn?" Finn lịch sự hỏi tôi.

Tôi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại đằng sau, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói.

"Em nghĩ tối nay sẽ là đêm cuối... đêm cuối cùng của em. OK chứ, Finn? Em không nghĩ em còn làm chuyện này được nữa. Chỉ là em phát bệnh vì lúc nào cũng cảm thấy... buồn quá và em không thể... Em không thể làm gì khác cho anh được sao? Cho đến khi em trả hết nợ anh?" Giọng Julian run rẩy, rồi vỡ òa.

"Ê, ê, ê, bé cưng," Finn ngâm nga. "Cưng ơi, ổn thôi mà."

Tôi có thể rời khỏi căn hộ này ngay bây giờ. Dù Julian lái xe, nhưng tôi vẫn có thể rời khỏi đây. Tôi có thể gọi ai đó tới đón.

"Không, Finn, không, không ổn đâu."

"Nào..."

"Không, Finn. Không đâu. Em không muốn vậy. Em chán ngấy chuyện đó rồi."

"Dĩ nhiên rồi, phải rồi."

Một khoảng lặng dài trôi qua, và tôi có thể nghe thấy tiếng hai que diêm quẹt vào bao, tiếng vỗ, và một lúc sau, Finn rớt cuộc cũng lên tiếng. "Nào, mà biết mà là thằng em xịn nhất của anh, mà biết anh quan tâm đến mà mà. Như mà là con anh ấy. Như con trai anh vậy..." Ngưng một chút, rồi Finn nói, "Trông mà gầy quá."

Thằng lướt sóng sượt qua tôi, bước vào phòng, bảo Finn là ai đó tên Manuel gọi điện đến. Thằng lướt sóng bỏ đi. Julian nhồm dậy từ bàn Finn, cài cúc tay áo, chào tạm biệt Finn.

"Này, cứ giữ lấy bộ Nautilus. Giữ dáng nhé." Finn nháy mắt.

"Hắn rồi."

"Gặp lại tối nay, Clay nhỉ?"

Tôi muốn nói không, nhưng thế nào đó tôi có cảm giác mình sẽ gặp lại gã tối nay, thế là tôi gật đầu nói, "Vâng", cố tỏ ra thuyết phục, như thế là tôi quả là có ý đó.

"Hai đứa tuyệt lắm, nhóc ạ. Hết sảy," Finn bảo chúng tôi.

Tôi theo chân Julian đi ngang qua tiền sảnh, và khi qua phòng khách để ra cửa, tôi trông thấy thẳng lướt sóng đang nằm trên sàn trong phòng khách, tay phải để lên quần, chén một hũ Captain Crunch. Nó hết đọc mặt sau cái hộp ngũ cốc lại đến xem "The Twilight Zone" trên cái màn hình ti vi khổng lồ giữa phòng, Rod Serling đang nhìn thẳng về phía chúng tôi, nói chúng ta vừa tiến vào Vùng Ảo Ảnh, và dù tôi chẳng muốn tin, nhưng nó kỳ quái tới mức tôi biết nó có thật, tôi nhìn chăm chăm vào thẳng con trai trên tấm thảm phòng khách một lần cuối rồi chầm chậm quay đi, theo Julian ra cửa, bước vào hành lang tối om nhà Finn. Rồi khi đi thang máy xuống đến chỗ đậu xe Julian, tôi bèn nói, "Sao mà không bảo tao tiền đó dùng vào việc này?" thế là Julian, mắt vô hồn, cười buồn bã và nói, "Ai quan tâm? Mà có quan tâm không? Mà có thật sự quan tâm không?" tôi chẳng nói gì, nhận ra mình quả thực chẳng bận tâm, bỗng nhiên thấy bản thân sao mà ngốc nghếch, đần độn quá. Tôi cũng biết rằng mình sẽ đi cùng Julian tới Saint Marquis. Tôi muốn biết những chuyện như thế này có thể xảy ra thật không. Và khi thang máy đi xuống, ngang qua tầng hai, xuống tầng một, rồi xuống sâu hơn nữa, tôi nhận ra số tiền đó chẳng quan trọng gì. Điều chính yếu là tôi chỉ muốn xem điều tồi tệ nhất.

Saint Marquis. Bốn giờ. Đại lộ Sunset. Mặt trời khổng lồ, cháy bỏng, con quái vật màu cam, khi lái xe vào bãi, không hiểu sao Julian lại đi qua khách sạn tới hai lần, tôi cật vấn thì nó luôn miệng hỏi tôi có thật sự muốn làm chuyện này không, và tôi luôn miệng bảo có. Ngay khi ra khỏi xe, tôi nhìn

ra bể bơi, tự hỏi không biết có ai từng chết đuối trong cái bể đó không. Saint Marquis là một khách sạn tổng huếch, có một bể bơi ở sân trong, nơi các phòng ốc quây quanh.

Một gã to béo ngồi trên đi văng, người ngợm bóng lộn, ngập ngựa đầu tằm nắng. Gã chăm chăm nhìn hai chúng tôi khi hai đứa tiến đến căn phòng mà Finn bảo Julian đến. Tay này ở phòng 001. Julian tiến đến gõ cửa. MÀN cửa đóng, một khuôn mặt, một cái bóng, hé mắt nhìn ra. Một người đàn ông trạc bốn mươi, bốn lăm tuổi, ăn mặc đơn giản với sơ mi, ca vát liền hỏi, "Vâng... tôi giúp gì được các anh?"

"Ông là ông Erickson, phải vậy không?"

"Vâng... ồ, ra cậu là..." Giọng hần kéo dài khi nhìn vào Julian và tôi.

"Có vấn đề gì không?" Julian hỏi.

"Không, có gì đâu. Sao hai cậu không vào nhỉ?"

"Cám ơn ông," Julian nói.

Tôi theo chân Julian bước vào căn phòng, đâm căng thẳng. Tôi ghét phòng ốc khách sạn: Cụ ông tôi chết trong một phòng khách sạn ở Stardust, Las Vegas. Cụ chết được hai ngày thì người ta mới phát hiện ra xác.

"Các cậu có muốn uống gì không?" người đàn ông hỏi.

Tôi có cảm giác những người đàn ông kiểu này lúc nào cũng hỏi câu đó, và dù thiết tha muốn xin một ly, tôi vẫn nhìn sang Julian nó lắc đầu nói, "Không, cảm ơn ông." Thế là tôi nói theo, "Không, cảm ơn ông."

"Các cậu cứ tự nhiên, ngồi xuống đi."

"Tôi cởi áo khoác được không?" Julian hỏi.

"Ừ. Sao cũng được, con trai."

Người đàn ông tự pha cho mình một ly nước.

"Ông có ở L.A. lâu không?" Julian hỏi.

"Không, không, chỉ một tuần thôi, vì công việc," người đàn ông nhấp ly nước.

"Ông làm gì?"

"Tôi kinh doanh bất động sản, con trai ạ."

Tôi nhìn sang Julian, tự hỏi không biết người này có quen bố tôi không. Tôi nhìn xuống, nhận ra mình chẳng biết nói gì, nhưng ráng nghĩ ra điều gì đó, nhu cầu phải nghe chính giọng nói của mình bắt đầu trở nên cấp bách hơn, tôi không ngừng tự hỏi không biết bố có quen gã này không. Tôi ráng xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu, ý nghĩ thằng cha này có thể tới chỗ bố ở Ma Maison hay Trumps, nhưng nó vẫn bám trụ ở đó, kẹt cứng.

Julian lên tiếng. "Ông từ đâu tới?"

"Indiana."

"Ồ, vậy sao? Chỗ nào ở Indiana?"

"Muncie."

"Ồ. Muncie, Indiana."

"Đúng thế."

Ngừng một chút, rồi người đàn ông rời mắt khỏi Julian và nhìn sang tôi, xong lại nhìn Julian. Ông hớp ly nước.

"Thế trong hai cậu, ai muốn đứng dậy?"

Người đàn ông từ Indiana nắm chiếc ly thật chặt, rồi đặt ly trên quầy rượu. Julian đứng dậy.

Người đàn ông gật đầu hỏi, "Sao cậu không tháo cà vạt?"

Julian tháo.

Người đàn ông thôi nhìn chăm chăm vào Julian, chuyển cái nhìn ấy sang tôi, để chắc chắn là tôi đang quan sát.

"Giày và vớ nữa."

Julian tiếp tục làm theo, rồi nhìn xuống.

"Và... ừm, các thứ còn lại."

Julian cởi áo sơ mi, tụt quần, người đàn ông kéo màn cửa, nhìn ra đại lộ Sunset, rồi quay lại Julian.

"Cậu có thích sống ở L.A. không?"

"Có. Tôi yêu L.A.," Julian nói, gấp quần lại.

Người đàn ông nhìn sang tôi nói, "Ôi không, thế này không được rồi. Sao cậu không ra đây ngồi, gần cửa sổ. Thế tốt hơn." Người đàn ông xếp tôi ngồi xuống ghế mềm, xích lại gần cái giường hơn nữa và rồi, tỏ vẻ bằng lòng, tiến đến chỗ Julian, đặt tay lên một bên vai trần. Ông ta đưa tay xuống cái quần lót của Julian, nó nhắm mắt lại.

"Cậu là một chàng trai rất dễ mến."

Hình ảnh Julian hồi lớp năm, đá một quả bóng ngang qua sân cỏ xanh.

"Phải, cậu là một cậu bé rất đẹp," người đàn ông từ Indiana đến nói, "và ở

đây, thế là đủ rồi."

Julian mở mắt, nhìn chòng chọc vào mắt tôi, tôi bèn quay đi, chú mục vào một con ruồi uế oải liệng tới bức tường kế bên giường. Tôi thắc mắc không biết người đàn ông và Julian sắp sửa làm gì. Tôi tự nhủ mình có thể bỏ đi. Tôi có thể đơn giản nói với người đàn ông đến từ Muncie và Julian rằng tôi muốn bỏ đi. Thế nhưng, lại một lần nữa, những từ ngữ không bật ra và không thể bật ra, và tôi cứ thế ngồi đó, để mặc cho nhu cầu chứng kiến điều tệ hại nhất bủa vây lấy mình, lệ làng, háo hức.

Người đàn ông tiến đến buồng tắm, bảo cả hai đứa rằng lát nữa ông ta sẽ ra. Ông ta đóng cửa buồng. Tôi nhồm dậy khỏi ghế, ra chỗ quầy rượu tìm đồ uống. Thấy ví của người đàn ông bỏ lại trên quầy rượu, tôi bèn ghé mắt nhòm vào. Tôi căng thẳng tới mức chẳng bận tâm, thậm chí chẳng rõ vì sao mình lại đang làm thế. Trong ví có vô số danh thiếp làm ăn, nhưng tôi không nhìn vào tấm nào hết, không muốn nhìn thấy danh thiếp của bố mình. Có một vài thẻ tín dụng và một số tiền mặt thông thường mà người từ nơi khác đến có thể mang theo khi vào thành phố. Còn có ảnh một phụ nữ xinh đẹp, vẻ mặt bơ phờ, hẳn là vợ người đàn ông, cùng hai tấm chụp các con ông ta, đều là con trai, có đôi chân thẳng, tóc vàng ngắn cũn, mặc sơ mi kẻ sọc, tràn đầy tự tin. Những tấm ảnh làm tôi không vui, tôi liền cất ví về chỗ cũ trên quầy rượu, tự hỏi không biết có phải người đàn ông chụp những tấm hình đó hay không. Tôi nhìn sang Julian đang ngồi ở mé giường, đầu cúi gằm. Tôi ngồi xuống, nghiêng người bật dàn stereo.

Người đàn ông ra khỏi buồng tắm, bảo tôi, "Không. Không nhạc. Tôi muốn cậu nghe thấy tất cả. Tất tậ." Ông ta tắt dàn stereo. Tôi hỏi người đàn ông xem mình có thể vào phòng tắm hay không. Julian cời quần lót. Không hiểu sao người đàn ông mỉm cười, nói được thôi, thế là tôi bước vào phòng tắm, khóa cửa lại, vặn cả hai vòi nước trên chậu rửa mặt, xả nước bệ xí liên hồi trong lúc cố gắng nôn mửa, nhưng không thể. Tôi lau miệng, xong xuôi quay về phòng. Mặt trời đang dịch chuyển, những bóng đen chạy

dài trên tường, Julian gượng mỉm cười. Người đàn ông cười lại, những bóng đen chạy ngang mặt ông ta.

Tôi châm thuốc.

Người đàn ông lăn Julian sang một bên.

Không biết hẳn có được rao bán không.

Tôi không nhắm mắt.

Ta có thể biến mất nơi đây mà không hề ý thức được điều đó.

Julian và tôi bước ra ngoài bãi đậu xe. Chúng tôi ở trong phòng khách sạn từ bốn giờ và lúc này đã là chín giờ. Tôi đã ngồi trên ghế được năm tiếng đồng hồ. Khi cả hai đưa chui vào xe Julian, tôi liền hỏi nó mình đi đâu.

"Đến The Land's End để lấy tiền của mày. Mày muốn tiền của mày chứ, phải không?" nó hỏi. "Phải không, Clay?"

Tôi nhìn vào khuôn mặt Julian và nhớ lại những buổi sáng ngồi trong chiếc Porsche của nó, đậu kế bên một xe khác bên lề đường 1, hút những điếu cần sa cuộn mỏng, nghe album mới của Squeeze trước khi các lớp học bắt đầu lúc chín giờ, và dù hình ảnh đó bỗng ủa về, tôi không còn bận lòng nữa. Giờ đây tôi thấy khuôn mặt Julian đậm già hơn.

Đã khoảng mười giờ, The Land's End đông nghẹt. Câu lạc bộ nằm trên đại lộ Hollywood, Julian đỗ xe ở đằng sau, trong một con hẻm, tôi cùng nó bước đến cổng, Julian chen lấn qua hàng người, lữ choai choai cười nhạo nó, nhưng nó lờ đi. Bước vào câu lạc bộ từ cửa sau thì chẳng khác nào bước vào một căn hầm, bên trong tối om, tựa như một hang động, nhưng vách ngăn chia câu lạc bộ ra thành các khu nhỏ, nơi từng nhóm người túm tụm lại trong bóng tối. Lúc chúng tôi bước vào, người quản lý trông giống

như một tay lướt sóng năm mươi tuổi đang cãi cọ với một nhóm thiếu niên đang nằng nặc đòi vào, rành rành là chưa đủ tuổi.

Khi tay quản lý nháy mắt với Julian và cho cả hai đưa vào, một trong những con bé đang đứng xếp hàng nhìn chăm chăm vào tôi, mỉm cười, đôi môi tô son hồng lòe loẹt mọng nước hé mở, và con bé nhe hàm trên ra như một loài chó hoặc sói, gầm gừ, thủ thế tấn công, con bé quen Julian, nó nói gì đó rất thô lỗ mà tôi không nghe thấy, Julian liền giơ ngón giữa lên 2 đáp trả.

Trước khi nhìn ra bất cứ khuôn mặt nào, mắt tôi phải đợi một phút mới quen được với bóng tối. Tối nay câu lạc bộ đông khách, có vài đứa nhóc đứng đợi bên ngoài không được vào. "Tainted love" văng ra âm ã từ chỗ dàn stereo, sàn nhảy đông nghẹt người, phần đông là tụi trẻ, hầu hết đều buồn chán nhưng ráng làm ra vẻ hứng tình. Vài thằng con trai ngồi ở các bàn cùng ngắm nghía một cô nàng đẹp thôi rồi, vẻ mong ngóng, hy vọng chí ít cũng được nhảy cùng nàng, hay được nàng thổi kèn trong xe hơi của bố, còn đám con gái, cô này trông hờ hững, cô kia nom ngao ngán, hút kretek, tất thấy, hoặc chí ít phần đông đều chăm chăm nhìn vào một thằng con trai tóc vàng đeo kính râm đứng đằng sau. Julian nhận ra thằng đó và bảo tôi rằng nó cũng làm việc cho Finn.

Chúng tôi đi qua đám đông, bước vào căn phòng phía sau, bỏ lại tiếng nhạc xập xình và căn phòng ngập ngụa khói thuốc. Khu vực phòng phía sau và chỗ các bậc thang là địa bàn của Lee, DJ mới, làm bán thời gian. Finn đang ngồi trên đi văng, tán chuyện với hắn, xem chừng đây là đêm đầu tiên của Lee, và thằng nhóc tóc vàng, da rám nắng này trông có vẻ căng thẳng.

Chú thích

(1)Nguyên văn: double-parked, nghĩa là đậu xe bên một chiếc xe khác vốn đã đỗ lại bên lề đường, một hành vi trái luật khá phổ biến.

(2) Một hành động xúc phạm phổ biến ở các nước phương Tây, theo đó người ta chĩa ngón giữa lên trời và gập các ngón khác lại, có ý chửi rủa ai đó.

NHƯ KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Finn giới thiệu Julian và tôi với Lee, rồi hỏi Julian mọi chuyện thế nào rồi, Julian thăm thì là cũng ổn thôi, bảo Finn là nó muốn lấy tiền. Finn bảo sẽ đưa tiền cho nó, cho cả hai đứa, ở bữa tiệc của Eddie, rồi thì hẳn muốn Julian giúp hẳn một chuyện xiu xiu này, sau chuyện xiu xiu, Finn nói gã sẽ rất vui lòng trả tiền chúng tôi.

Dù Lee mười tám tuổi nhưng trông nó trẻ hơn Julian hay tôi rất nhiều, và điều đó làm tôi thấy sợ. Chỗ của Lee nhìn ra đại lộ Hollywood, Julian thờ dài, quay lưng lại với Finn - tay này đang nói chuyện với Lee, còn tôi bước tới cửa sổ, dán mắt vào làn xe hơi. Một cái xe cấp cứu chạy ngang qua. Rồi có tiếng còi cảnh sát. Lee trông cực kỳ thư sinh, Finn nói, phán gì đó đại để như, "Họ khoái mẫu đó. Cái vẻ thư sinh ấy." Có vẻ như Lee đã sẵn sàng, cả Finn cũng thế, Lee bảo nó hơi căng thẳng, Finn bèn cười lớn nói, "Khỏi lo đi. Chú em không phải làm nhiều thế đâu. Không phải với những tay đấy. Chỉ là mấy gã điều hành studio thông thường thôi mà." Finn mỉm cười, vuốt phẳng cà vạt của Lee. "Còn nếu chú em phải làm bất cứ cái gì... chà, chú em kiếm ra tiền đấy, bé cưng." Julian liền nói "vớ vẩn" hơi quá to, thế là Finn đe, "Liệu hồn", còn tôi chẳng biết mình đang làm cái quái gì ở đây, hết nhìn Lee đang mỉm cười ngờ ngạc nhiên rồi nhìn sang Julian cũng nở nụ cười y hệt, sau đó quay đi chỗ khác.

Julian đi theo Finn và Lee trên chiếc Rolls-Royce của Finn, đến một chốt đèn đỏ, Julian bảo nó phải thả tôi xuống chỗ xe tôi để tôi theo họ đến chỗ Eddie. Julian thả tôi ở chỗ tôi đỗ xe bên dàn máy điện tử ở Westwood, và tôi lái theo hai chiếc xe hơi lên đồi.

Ngôi nhà tôi đi theo Finn, Lee, và Julian đến nằm ở Bel Air, nó to oành, phía trước là một bãi bỏ lờm chờm, đài phun nước kiểu Tây Ban Nha, rồi máng xối lù lù trên mái. Ngôi nhà nằm trên Bellagio, tôi tự hỏi Bellagio nghĩa là gì trong lúc lái xe vào lối đi thênh thang, uốn khúc, rồi một người phục vụ ra mở cửa, lúc ra khỏi xe, tôi thấy Finn đang quàng tay qua vai Julian và Lee, rồi họ bước qua cánh cửa trước để ngỏ. Tôi nối gót họ vào nhà, bên trong gần như toàn đàn ông, nhưng cũng có vài phụ nữ, dường như ai nấy đều nhận ra Finn. Một số còn nhận ra cả Julian. Trong phòng khách có một cây đèn nhấp nháy, và trong phút chốc, cảm giác hơi căng thẳng của tôi bỗng chuyển thành cơn chóng mặt dữ dội, đầu gối tôi gần như khụy xuống, dường như ai nấy đều đang chuyện trò, đưa mắt tìm kiếm, nhịp điệu của tiếng nhạc ăn khớp với những cử động và ánh nhìn trên trời.

"Ê, Finn, ông anh, dạo này sao rồi?"

"Chào Bobby. Tuyệt vời. Làm ăn thế nào rồi?"

"Hết sảy. Thế ai đây?"

"Thằng em xịn nhất của tao đấy. Tên Julian. Còn đây là Lee,"

"Chào," Bobby nói.

"Chào," Lee nói, mỉm cười, nhìn xuống.

"Chào đi," Finn huých Julian.

"Xin chào."

"Muốn nhảy không?"

Finn lại huých Julian.

"Không, giờ thì không. Em xin phép nhé?" Julian chuồn khỏi Finn và Lee, Finn liền gọi với theo nó, còn tôi theo chân Julian qua đám đông,

nhưng mất dấu nó, thế là tôi châm một liều thuốc, thủng thẳng đi tới toilet, nhưng cửa đã khóa. The Clash đang hát "Somebody Got Murdered", tôi dựa người vào tường, bỗng dừng thấy toát mồ hôi lạnh, một thằng mà tôi thấy quen quen đang ngồi trên một chiếc ghế đối diện trong phòng, ngó chăm chăm vào tôi, thế là tôi chăm chăm ngó lại, bối rối, tự hỏi phải chăng nó biết tôi, nhưng tôi hiểu rằng thật vô nghĩa. Thằng đó chỉ đang say thuốc, nó chẳng trông thấy tôi, chẳng trông thấy gì hết.

Cửa nhà vệ sinh bật mở, một người đàn ông và một người đàn bà cùng bước ra, cười rộ, họ đi qua tôi, tôi liền đi vào, đóng cửa, vặn mở một lọ nhỏ, nhận ra mình chẳng còn bao nhiêu coke nữa, nhưng vẫn cứ hít nốt số còn lại, uống nước chảy ra từ vòi, ngắm chính mình trong gương, lướt tay lên tóc, lên má, quyết định rằng mình cần phải cạo râu. Bất thành linh, Julian xộc vào cùng Finn. Finn ghì nó vào tường, khóa trái cửa nhà vệ sinh.

"Mày đang làm cái khỉ gió gì vậy?"

"Không gì hết," Julian hét lên. "Không gì cả. Hãy để tôi yên. Tôi sẽ về nhà.

Trả Clay tiền đi."

"Mày đang cư xử như đồ chó, và tao muốn mày chấm dứt ngay. Tối nay tao có vài khách hàng cực kỳ quan trọng ngoài kia, và mày đừng có mà phá rối."

"Để tao yên," Julian nói. "Đừng động vào tao."

Tôi dựa vào tường, nhìn xuống sàn.

Finn nhìn tôi, rồi nhìn Julian, nhếch mép cười.

"Chúa ơi, Julian, mày thật thảm hại, chú em ạ. Mày định làm gì nào? Mày làm gì có lựa chọn. Mày hiểu không hả? Mày bỏ làm sao được. Giờ

mày không thể rút lui. Chạy về với thầy u mày hả?"

"Thôi đi."

"Hay đến chỗ cái thằng bác sĩ tâm thần tốn kém của mày?"

"Thôi đi, Finn."

"Ai nào? Mày còn đưa bạn nào không? Mày sẽ làm cái chết mẹ gì đây? Cứ thế bỏ thôi hả?"

"Thôi đi," Julian gào lên.

"Một năm trước mày đến chỗ tao, nợ nần chồng chất vài thằng buôn hàng, thế là tao cho mày việc làm, cho mày trình làng, dẫn dắt mày, lại còn cho mày cả đồng quần áo và tất tạt số coke chó đẻ mà mày hít, còn mày thì làm gì để trả ơn hả?"

"Tao biết. Im đi," Julian gào, giọng tắc nghẹn, đưa hai tay lên ôm đầu.

"Mày cư xử như một thằng vênh váo, ích kỷ, vô ơn..."

"Cút mẹ mày đi, đồ..."

"... thằng nhãi."

"... đồ ma cô chó đẻ."

"Mày không biết ơn những gì tao đã làm cho mày hả?" Finn ép Julian mạnh hơn nữa vào tường. "Hả? Không hả?"

"Thôi đi, thằng ma cô chó đẻ."

"Không hả? Trả lời tao đi. Không hả?"

"Làm cho tao à? Mày đã biến tao thành đĩ đực."

Mặt Julian đỏ bừng, mắt nó ướt nhẹp, tôi hoảng hốt, chỉ biết dán mắt xuống sàn những lúc Julian hay Finn ngó sang tôi.

"Không. Tao không làm thế đâu, chú em à," Finn khẽ nói.

"Cái gì?"

"Tao không biến mày thành dĩ được. Chính mày mới biến mày thành như thế."

Tiếng nhạc xập xình xuyên qua tường, và tôi thực sự cảm thấy tiếng nhạc rung rung trên vai, lan tỏa khắp người tôi, trong khi ấy Julian vẫn nhìn xuống, đi, nhưng Finn đã giữ vai nó lại, và Julian bắt đầu vừa khóc vừa cười thật khẽ, xin lỗi Finn.

"Tôi không thể làm việc đó nữa... Xin anh, Finn..."

"Xin lỗi, bé cưng, chỉ là tao không thể để mày đi dễ thế được."

Julian chậm rãi ngồi gục xuống sàn.

Finn lôi ra một ống tiêm, một cái thìa và một hộp diêm của Le Dome.

"Anh đang làm gì vậy?" Julian khụt khịt.

"Tối nay thằng em xịn nhất của anh phải bình tĩnh lại."

"Finn... nhưng tôi bỏ đây." Julian cất tiếng cười lớn. "Thật đấy. Tôi đã trả xong nợ rồi. Không còn gì nữa. Có thể thôi."

Nhưng Finn không thèm nghe, gã ngồi chồm hồm xuống, túm lấy cánh tay Julian, xắn ống tay áo lên, tự cởi thắt lưng của mình rồi buộc vào tay, đập vào cánh tay Julian dò tinh mạch, lát sau thì tìm ra, trong lúc Finn đốt thứ gì đó trong cái thìa bạc, Julian luôn miệng nói "Đừng mà, Finn." Finn chọc kim tiêm vào cánh tay Julian, lắc nhẹ.

"Mày định làm gì? Mày không có chỗ nào để đi. Mày định kể cho tất cả mọi người hả? Rằng mày tự đánh đĩ chính mày để trả món nợ hàng hả? Em giai ơi, mày ngậy thơ hơn anh tưởng rồi. Nhưng cứng à, mày sẽ thấy khá hơn thôi."

Biến mất nơi đây.

Ổng tiêm đầy máu.

"Mày là một cậu bé xinh đẹp và chỉ cần có thể."

Không biết hẳn có được rao bán không.

Người ta sợ phải nhập làn xa lộ. Phải nhập làn xa lộ.

Cuối cùng Finn dẫn Julian ra khỏi nhà vệ sinh, tôi theo chân họ, Finn đưa Julian lên lầu, khi hai người bước lên cái cầu thang dài ngoẵng, tôi thấy một cánh cửa mở hé chỗ phía cuối cầu thang, nhạc dừng một lúc, tôi nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ vang ra từ trong phòng, sau đó khi Finn dẫn Julian vào phòng, một tiếng thét thành linh bật ra, Julian biến mất cùng Finn, cửa đóng sầm lại. Tôi quay đi, thoát khỏi căn nhà.

Rời tiệc, tôi lên đường tới The Roxy, nơi X đang chơi nhạc. Đã gần nửa đêm, The Roxy đông nghẹt, tôi tìm thấy Trent đứng bên cửa, nó hỏi tôi đã ở đâu, tôi không nói gì, nó đưa tôi một ly nước. Bên trong câu lạc bộ nóng nực, tôi nâng ly lên ngang mặt và trán. Trent nói Rip có đây, thế là tôi cùng Trent ra chỗ Rip, Trent bảo tôi là tụi nó sắp sửa hát "Sex and Dying in High Society," tôi nói, "Tuyệt quá." Rip mặc quần jeans 501 1 đen với áo thun X trắng, Spin cũng mặc quần 501 kèm áo thun ngắn tay in dòng chữ: "Gumby. Pokey. The Blockheads." 2. Rip tiến đến chỗ tôi và điều đầu tiên gã nói là, "Chốn này sao mà lảm bộn Mexico chó đẻ quá chú em ơi."

Spin khịt mũi nói, "Giết chết mẹ chúng nó đi."

Trent ắt phải cho rằng đó là một ý tưởng khá hay vì nó phá lên cười, gật gù.

Rip liếc sang tôi nói, "Ôi Chúa, chú em ơi. Trông mày gớm chết. Làm sao đây? Muốn hít coke không?"

Tôi gắng gượng gật đầu, uống cạn ly nước của Trent.

Một thằng da sậm, để râu thưa, diện áo thun in dòng chữ "Under The Big Black Sun" 3 đâm sầm vào tôi Rip liền túm lấy vai hắn, đẩy hắn trở lại đám đông đang nhảy nhót và gào lên "Thằng chó Spic!"

Spin đang nói chuyện với một thằng nào đấy tên Ross, Spin quay sang Rip lúc Rip đứng quay lưng lại với sân khấu.

"Nghe này, Ross vừa tìm ra thứ này trên con hẻm đằng sau quán Flip."

"Thứ gì?" Rip gào lên, giọng háo hức.

"Một cái xác."

"Giờn hả cha?"

Ross bồn chồn lắc đầu, mỉm cười.

"Cái này, tao phải xem tận mắt." Rip cười nhăn nhó. "Đi thôi, Clay."

"Không," tôi nói. "Em không nghĩ vậy. Em muốn xem biểu diễn."

"Thôi nào. Đằng nào anh cũng muốn cho chú xem thứ này ở chỗ anh."

Trent và tôi nổi gót Rip và Spin ra chỗ xe Rip, gã bảo hai đứa tôi gập họ đằng sau quán Flip. Trent và tôi lái xuống Melrose, Flip chằng đèn sáng trưng, đóng cửa, chúng tôi quẹo trái, đậu xe trong một bãi đất bỏ không

phía sau tòa nhà. Ross bước xuống chiếc VW Rabbit, ra hiệu cho Rip, Spin, tôi và Trent theo chân gã tới con hẻm vắng sau căn nhà kho trống trơn.

"Tao hy vọng chưa ai báo cảnh sát," Ross thì thào.

"Còn ai biết chuyện này không?" Rip hỏi.

"Vài thằng bạn tao. Tụi nó tìm ra thằng đó hồi chiều."

Hai đứa con gái bước ra khỏi bóng tối bao trùm những con hẻm, rúc rích cười và bám lấy nhau. Một đứa nói, "Lạy Chúa, Ross, tay nào vậy?"

"Anh không biết, Alicia."

"Hắn bị làm sao?"

"Dùng hàng quá liều, anh đoán thế."

"Các anh gọi cảnh sát chưa vậy?"

"Để làm gì?"

Một trong hai đứa nói, "Mình phải đưa Marcia tới. Nhỏ đó sẽ hốt hết cả lên."

"Các em có thấy Mimi đâu không?" Ross hỏi.

"Nó ở đằng kia với Derf, hai người đi rồi. Bọn em sẽ xem X biểu diễn ở The Roxy."

"Bọn anh vừa ở đó."

"Ồ, ban đó chơi thế nào?"

"OK thôi. Nhưng tụi nó không hát Adult Book's."

"Không á?"

"Không."

"Ôi, ban đó có bao giờ chơi bài ấy đâu."

"Anh biết."

"Lãng xẹt."

Mấy đứa con gái bỏ đi, bàn tán về Billy Zoom, rồi Rip, Spin, Trent và tôi theo chân Ross vào sâu trong hẻm.

Nó đang nằm tựa người lên bức tường phía sau. Khuôn mặt phù và xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền, cái miệng hé mở, đó là gương mặt của một thằng thanh niên, chừng mười tám, mười chín tuổi, máu khô dính ở môi trên nó.

"Chúa ơi," Rip nói.

Mắt Spin mở to.

Trent đứng ngậy ra, nói gì đó như "Dữ thiệt."

Rip lấy chân đá vào bụng thằng con trai.

"Có chắc nó chết rồi không?"

"Thế mà có thấy nó cử động không?" Ross rúc rích cười.

"Chúa ơi, bạn hiền. Mà kiếm đâu ra thứ này vậy?" Spin hỏi.

"Bà con truyền miệng thôi."

Tôi không thể nào rời mắt khỏi thằng con trai đã chết. Bướm đêm bay trên đầu nó, lượn lờ quanh chiếc bóng đèn treo phía trên soi to cảnh tượng.

Spin quỳ xuống, nhòm vào khuôn mặt thẳng con trai, xem xét thật nghiêm chỉnh. Trent phá lên cười, châm một ống coke. Ross tựa người vào tường mà hút, đưa tôi một điều thuốc. Tôi lắc đầu, châm điếu của mình, nhưng tay tôi run rẩy dữ dội, làm rơi mất điếu thuốc.

"Trông kìa, chả có tất tiếc gì cả," Trent thăm thì.

Chúng tôi đứng đó một lúc lâu nữa. Một làn gió thoảng qua hẻm. Tiếng xe cộ qua lại từ Melrose vắng tới.

"Hượm đã," Spin nói. "Tao nghĩ tao quen thẳng này."

"Nhảm," Rip phá lên cười.

"Ông anh, ông bệnh quá đó," Trent nói, đưa tôi điếu cần sa.

Tôi rít vào một hơi, đưa trả cho Trent, tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu thẳng con trai mở mắt.

"Chuồn khỏi đây thôi," Ross nói.

"Đợi đã." Rip ra hiệu cho gã ở lại, đoạn nhét một điếu thuốc vào miệng thẳng con trai. Chúng tôi đứng đó năm phút nữa. Thế rồi Spin đứng lên, lắc đầu, gãi gãi áo chỗ in chữ Gumby, đoạn nói, "Mèn ơi, tao thèm thuốc lá."

Rip đứng dậy, búi lấy cánh tay tôi, bảo tôi và Trent, "Nghe này, hai thẳng, chúng mày phải qua đặng anh."

"Sao?" tôi hỏi.

"Đặng anh có thứ này sẽ làm óc tụi bay nổ tung."

Trent rúc rích cười háo hức, cả bọn liền rời khỏi con hẻm.

Khi chúng tôi đến căn hộ của Rip trên Wilshire, gã dẫn chúng tôi vào phòng ngủ. Một con bé trần truồng, trẻ đẹp đang nằm trên nệm. Hai chân nó dang ra, bị trói vào hai cột giường, hai cánh tay thì bị trói trên đầu. Chỗ kín của nó nổi đầy mụn nhọt, có vẻ khô ráo, tôi thấy như đã bị cạo lông. Con bé không ngừng rên rỉ, lồm bồm, xoay đầu sang hai bên, mắt nhắm hờ. Có người đã trát cả tấn phấn lên mặt nó một cách vụng về, nó liếm môi lia lia, đưa lưỡi chằm chằm, lặp đi lặp lại trên môi. Spin quỳ xuống bên chiếc giường, nhặt lên một ống tiêm và thì thầm gì đó vào tai con bé. Con bé không mở mắt. Spin chọc ống tiêm vào cánh tay nó. Tôi chỉ biết nhìn đăm đăm. Trent kêu "Wow." Rip nói gì đó.

"Nó mười hai đấy."

"Con nhỏ xin rồi, thằng em," Spin phá lên cười.

"Nhỏ nào vậy?" tôi hỏi.

"Tên nó là Shandra, nó học trường Corvalis," Rip chỉ nói có thế.

Ross đang chơi Centipede trong phòng khách, tiếng trò chơi điện tử văng sang tận chỗ chúng tôi đứng. Spin nhét một cuộn băng vào máy, cởi phăng áo sơ mi, rồi đến quần jeans. Dương vật gã cương cứng, gã dí nó lên môi con bé, đoạn nhìn sang chúng tôi. "Chúng mày thích thì cứ việc nhìn."

Tôi rời khỏi phòng.

Rip nổi gót tôi.

"Tại sao?" tôi chỉ biết hỏi Rip có thế.

"Cái gì?"

"Tại sao hả Rip?"

Rip trông bối rối. "Tại sao cái gì? Mày bảo trong kia á?"

Tôi gượng gật đầu.

"Sao lại không? Của khí gì vậy?"

"Chúa ơi, Rip, thôi nào, con bé mới mười một tuổi."

"Mười hai," Rip chữa.

"Ừ thì mười hai," tôi nói, thoáng nghĩ về điều đó.

"Ê, đừng có nhìn tao như kiểu tao là thằng vô lại hay cái khí gió gì chứ. Không phải tao nhá."

"Thật..." giọng tôi kéo dài.

"Thật cái gì?" Rip tò mò.

"Thật... Em nghĩ thật không phải."

"Cái gì phải? Mà muốn cái gì thì mà có quyền lấy nó. Mà muốn làm gì, mà có quyền làm."

Tôi dựa người vào tường. Tôi có thể nghe tiếng Spin rên rĩ trong phòng ngủ, kể đến là tiếng tát, có lẽ là một cái tát vào mặt.

"Nhưng anh đâu có cần gì. Thứ gì anh chả có," tôi bảo gã.

Rip nhìn tôi. "Không, không đâu."

"Cái gì?"

"Không, không phải."

Một khoảng lặng trôi qua, rồi tôi hỏi, "Ôi, mẹ kiếp, Rip, còn gì anh không có nữa nào?"

"Tao chả có gì để mất."

Rip quay đi, bước trở vào phòng ngủ. Tôi nhìn vào, thấy Trent giờ đã cởi cúc áo sơ mi, nhìn chăm chăm vào Spin đang ngồi dạng chân lên đầu đứa con gái.

"Nào, Trent," tôi nói. "Mình chuồn khỏi đây thôi."

Nó nhìn sang tôi, rồi nhìn sang Spin, rồi đứa con gái, và nói, "Tao nghĩ tao sẽ ở lại."

Tôi chỉ biết đứng đó. Spin quay lại trong khi vẫn đang đè đầu con bé xuống và nói, "Nếu mày ở thì đóng cái cửa lại. OK?"

"Mày nên ở lại," Trent nói.

Tôi đóng cửa lại, bước đi, ngang qua phòng khách, nơi Ross vẫn đang chơi Centipede.

"Tao được điểm cao lắm," hăn nói. Hăn thấy tôi bỏ đi, bèn hỏi, "Ê, đi đâu thế bay?"

Tôi không nói gì.

"Tao cá mày đến xem cái xác đó lần nữa, phải không?"

Tôi đóng cửa lại.

Nằm cách Rancho Mirage vài dặm có một ngôi nhà của thằng bạn đứa em họ tôi. Thằng này tóc vàng, đẹp trai, theo học trường Stanford vào mùa thu và xuất thân trong một gia đình giàu có đến từ San Francisco. Cứ đến cuối tuần, nó lại tới Palm Springs, mở tiệc trong căn nhà giữa hoang mạc. Tụi nhóc từ L.A., San Francisco và Sacramento vẫn tới vào mỗi dịp cuối tuần và ở lại dự tiệc. Một đêm, gần cuối hè, có một bữa tiệc lộn xộn sao đó. Một con nhỏ từ San Diego vốn có mặt trong bữa tiệc được tìm thấy

sáng hôm sau, cổ tay và mắt cá chân bị trói vào với nhau nó bị hiếp nhiều lần. Nó còn bị treo cổ, cổ họng thì bị rạch, vú bị cắt phăng, ai đó đã nhét nến vào chỗ từng là đôi vú. Xác nó được tìm thấy ở Sun Air Drivein, bị treo ngược đầu trên một cái đu nằm gần góc bãi đậu xe. Thế rồi thằng bạn của đứa em họ tôi biến mất. Vài người nói nó đi Mexico, số khác bảo nó đi Canada hoặc London. Dù vậy hầu hết đều nói là nó đi Mexico. Bà mẹ thì vào viện tâm thần, thế là ngôi nhà bị bỏ hoang trong hai năm. Rồi một đêm, căn nhà bỗng cháy rụi, và nhiều người bảo thằng kia đã trở về từ Mexico, hoặc London, hay Canada để đốt nhà.

Tôi lái xe dọc con đường chỗ hẻm núi, nơi căn nhà từng hiện diện, vẫn để nguyên bộ quần áo đã mặc chiều hôm đó ở văn phòng của Finn, trong phòng khách sạn Saint Marquis, đằng sau Filp, trong con hẻm, tôi đỗ xe, ngồi đó, hút thuốc, tìm kiếm một bóng người hay một hình dáng lẫn khuất đằng sau những khối đá. Tôi ghéch đầu lên, đóng tai chờ nghe một tiếng lằm rằm hoặc thì thào. Một số người bảo người ta có thể trông thấy thằng bạn của đứa em họ tôi đi quanh những hẻm núi vào ban đêm, nhìn ra hoang mạc, lang thang trên đồng cỏ nát quanh nhà. Vài người còn nói cảnh sát đã bắt và đem nó đi. Ở Camarillo, cách Palo Alto và Stanford hàng trăm dặm.

Tôi nhớ lại từng chi tiết của câu chuyện trong lúc lái xe rời khỏi đồng tàn tích của ngôi nhà, bắt đầu đi sâu hơn nữa, vào hoang mạc. Đêm ấm áp, thời tiết gợi cho tôi nhớ đến những đêm ở Palm Springs, những hôm bố mẹ tôi mời bạn bè tới, chơi bài bridge, còn tôi lấy xe bố, kéo mui xe xuống, lái qua hoang mạc, nghe The Eagles hoặc Fleetwood Mac, gió nóng thổi tóc bay lòa xòa.

Và tôi nhớ đến những buổi sáng khi tôi là người thức giấc đầu tiên, dỗi mắt nhìn theo đám hơi nước bốc lên từ bể nước nóng trên hoang mạc lúc bình minh, và mẹ tôi ngồi dưới ánh nắng cả ngày, khi vạn vật im ắng và tĩnh lặng tới mức tôi có thể trông thấy những bóng đen hiện lên khi mặt trời

chuyển động, chạy ngang qua đáy bể nước yên ả và cái lưng rám nắng, sẫm màu của mẹ.

Tuần lễ trước khi tôi đi, một con trong lũ mèo của em gái tôi biến mất. Nó thuộc giống mèo con nhỏ thó, màu nâu, em gái tôi bảo tối qua nó nghe thấy những tiếng ré và tiếng chó ăng ăng. Có một túm lông và máu khô cạnh cửa. Trong vùng người ta buộc phải nhốt mèo trong nhà vì nếu chúng được thả rông vào ban đêm, chúng có thể bị chó sói xơi tái. Một vài đêm, khi trời trong, trăng tròn, tôi nhìn ra phía ngoài và thấy những cái bóng chuyển động giữa các con phố, qua những hẻm núi. Tôi từng nhầm chúng với hình thù méo mó của những con chó lớn xác. Về sau tôi mới nhận ra chúng là sói. Có những khuya, tôi đang lái xe dọc Mulholland thì phải ngoặt tay lái, dừng xe lại đột ngột, và dưới ánh đèn pha sáng lòa, tôi trông thấy những con sói chạy thủng thẳng trong sương mù, miệng ngậm tảng thịt đỏ, chỉ đến khi về nhà tôi mới nhận ra tảng thịt đỏ ấy là một con mèo. Đó là điều ta phải chung sống khi cư ngụ ở chốn đồi núi này.

Trên bức tường trong nhà tắm ở Pages, dưới dòng chữ "Julian thổi kèn điệu nghệ. Nhưng ngòm mất rồi." là: "Mả mẹ ông già, Bà cô. Mày mút gái. Mày liếm bướm. Chúng mày nên chết cả vì chúng mày đã làm thế với tao. Chúng mày để mả cho tao chết. Cả hai đứa chúng mày đều thảm hại. Con gái chúng mày thì là dân Iran, con trai chúng mày thì là bóng. Chúng mày phải thổi rửa nơi địa ngục chó má khốn kiếp. Chết đi bọn chó má. Chết đi bọn chó má. Chết hết."

Chú thích

- (1) Một mẫu quần jeans của hãng Levi's.
- (2) Các nhân vật trong một loạt phim hoạt hình.
- (3) Album thứ ba của ban nhạc X.

NHU KHÔNG HỀ CÓ

Bret Easton Ellis
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tuần lễ trước khi đi, tôi có nghe bài hát do một nhà soạn nhạc người L.A. viết về thành phố. Tôi nghe đi nghe lại bài hát, bỏ qua những bài còn lại trong album. Chẳng phải vì tôi quá thích bài hát ấy, thật ra là nó khiến tôi cảm thấy khó hiểu và tôi ráng giải mã nó. Chẳng hạn, tôi muốn biết cơn gió gì mà thổi cha vô công rồi nghề trong bài hát lại quỳ gối. Có người bảo tôi rằng thổi cha đó lấy làm biết ơn vì được sống ở thành phố này thay vì một nơi nào khác. Tôi bảo người đó rằng tôi nghĩ hần nhằm rồi, nhưng hần nói với tôi bằng một giọng điệu mà tôi thấy có chút gì bí hiểm, "Không, bạn hiền ơi... tao không nghĩ vậy."

Tôi ngồi lì trong phòng suốt tuần lễ trước khi đi xem một show truyền hình chiếu các đoạn phim do một gã DJ của một kênh rock địa phương giới thiệu hàng chiều. Sẽ có chừng một trăm thanh thiếu niên nhảy nhót trước một màn hình khổng lồ chiếu các đoạn video, những hình ảnh làm cho bọn nó trông nhỏ lại - và tôi nhận ra những đĩa tôi đã trông thấy ở các câu lạc bộ đang nhảy nhót trong chương trình, mỉm cười để được lọt vào ống kính, rồi quay đi, ngược lên nhìn cái màn hình phát sáng to tổ chẳng đang lóe lên trước mặt chúng. Một vài đĩa hát theo lời bài hát đang được phát. Nhưng tôi chú tâm nhất đến cái lũ choai choai không hát, cái lũ đã quên mất lời bài hát, cái lũ mà có lẽ chẳng bao giờ biết đến lời bài hát.

Một ngày trước khi tôi đi, Rip và tôi lái xe trên Mulholland, Rip nhai một cái nhân cầu bằng nhựa, mặc áo thun Billy Idol, chốc chốc lại thè lưỡi khoe cái nhân cầu. Tôi gượng cười, Rip nói gì đó về chuyện tới Palm Springs một đêm trước khi tôi đi, tôi gật đầu, quy phục cái nóng. Đến một trong các khúc cua hiểm nhất của Mulholland, Rip giảm tốc độ, tấp vào lề đường,

chui ra khỏi xe và ra hiệu cho tôi lam theo. Tôi đi theo ra chỗ gã đứng, gã đưa tay chỉ những chiếc xe hỏng dưới chân đồi. Một số đã hoen gỉ và cháy xém, một số còn mới và nát bầy, màu sắc vốn tươi sáng giờ đã bạc đi dưới ánh mặt trời rục rờ. Tôi thử đếm số xe, chỗ đó cũng phải đến hai mươi, ba mươi cái. Rip kể với tôi về những người bạn của hắn đã chết trên khúc quanh đó, những kẻ hiểu sai về con đường này. Những kẻ phạm sai lầm lúc đêm khuya, biến mất vào hư không. Rip bảo, vào những đêm yên ắng, khuya khoắt ta có thể nghe thấy tiếng bánh xe rú rít inh tai, theo sau là một khoảng lặng dài, một tiếng gió rít, rồi kể đến là tiếng va chạm, chỉ vừa đủ to để nghe thấy. Và đôi khi, nếu lỏng tai ngóng, ta sẽ nghe thấy những tiếng hét trong đêm, không kéo dài quá lâu. Rip nói gã ngờ rằng người ta sẽ chẳng bao giờ đưa những chiếc xe rời khỏi đây, rằng họ thế nào cũng đợi cho tới khi đầy ứ xe, dùng cảnh đó để làm gương, sau đấy chôn chúng đi. Và khi đứng trên ngọn đồi, nhìn xuống Valley khuất sau màn sương lẫn khói, nóng như chảo lửa, cảm nhận những luồng gió hầm hập dội ngược trở lại, khói bụi thì tốc lên chân, và mặt trời, đồ sộ, một quả cầu lửa, chễm chệ trên đó, tôi thấy tin lời gã. Sau đó, khi chúng tôi lên xe, gã lái ngoặt vào một con đường mà tôi chắc chắn là ngõ cụt.

"Mình đi đâu thế?" tôi hỏi.

"Anh không biết," gã nói. "Cứ lái thế thôi."

"Nhưng đường này chẳng dẫn đi đâu hết," tôi bảo gã.

"Quan trọng gì đâu."

"Thế cái gì quan trọng?" lát sau tôi hỏi.

"Chỉ là mình đang đi đường thôi, chú em," gã nói.

Trước khi tôi đi, một phụ nữ bị cửa cổ, bị quăng xuống từ một chiếc xe đang chạy ở Venice, hàng loạt vụ cháy bùng lên ngoài tầm kiểm soát ở Chatsworth, tác phẩm của một gã phóng hỏa, một người đàn ông ở Encino

giết chết vợ cùng hai con. Bốn đứa trẻ vị thành niên, không ai tôi quen biết, chết trong một vụ tai nạn xe hơi trên đường cao tốc Pacific Coast. Muriel tái nhập viện ở Cedars-Sinai. Một gã có biệt danh Conan tự tử trong một bữa tiệc sinh viên ở U.C.L.A. Và tôi tình cờ chạm mặt Alana trong The Beverly Center.

"Dạo này không thấy em," tôi bảo cô.

"Ừ, em không ra ngoài nhiều lắm."

"Anh có gặp một người quen em."

"Ai?"

"Evan Dickson. Em biết nó không?"

"Em đang đi lại với anh ấy."

"Ừ, anh biết. Cậu ta bảo anh thế."

"Nhưng anh ấy cũng phang một gã tên Derf, học Buckley."

"Ờ."

"Ừa, ờ," cô nói.

"Rồi sao?"

"Thường quá mà."

"Ừ," tôi bảo cô. "Đúng thế."

"Anh có vui khi ở đây không?"

"Không."

"Tệ quá."

Tôi còn gặp Finn ở Hughes Market, trên Doheny chiều hôm thứ Ba. Trời nóng và tôi nằm lỳ bên bể bơi cả ngày. Tôi lên xe đưa hai đứa em tới khu chợ. Hôm nay hai đứa không tới trường, chúng mặc quần soóc, áo thun, đeo kính râm, còn tôi mặc đồ bơi Polo cũ và áo thun. Finn đi với Jared, trông thấy tôi ở quầy thực phẩm đông lạnh. Gã đi dép bệt, áo thun Hard Rock Cafe, gã liếc sang tôi một lần, nhìn xuống, rồi lại nhìn lên. Tôi vội vã quay đi, tiến đến quầy rau. Gã đi theo tôi. Tôi nhặt một lốc sáu lon trà lạnh, rồi một bao thuốc lá. Một lần nữa tôi nhìn sang gã, mắt hai chúng tôi gặp nhau, gã bèn nhăn nhó cười, và tôi quay đi. Gã đi theo tôi tới quầy thanh toán, "Ê, Clay." Gã nháy mắt.

"Chào," tôi nói, mỉm cười, xích sang bên.

"Gặp cưng sau nhé," gã nói, bấm ngón tay cái tách như thể chúng là một khẩu súng.

Tuần lễ cuối cùng. Tôi đang ở Parachute cùng Trent. Trent thử đồ. Tôi dựa người vào tường, đọc một số Interview cũ. Một thằng tóc vàng xinh trai, mà tôi nghĩ tên là Evan, đang thử đồ. Nó không vào buồng thử. Nó mặc thử ngay giữa cửa hàng, trước một tấm gương dài. Nó ngắm nghía chính mình lúc đứng đó, trên người có mỗi cái quần lót và tất kẻ ca rô. Nó dứt khỏi cơn mơ màng khi thằng bạn trai nó, cũng tóc vàng và khá khỉnh, tiến lại đằng sau, siết cổ nó. Thế rồi nó thử tiếp món khác. Trent bảo tôi nó đã thấy thằng này ngồi cùng Julian trong chiếc Porsche đen của Julian, đậu bên ngoài Beverly Hills High, tán gẫu với một đứa nhóc khoảng mười bốn tuổi. Trent bảo tôi là mặc dù Julian đeo kính râm, nó vẫn trông thấy những vết thâm tím quanh mắt thằng đó.

Trong lúc đọc báo dưới ánh chạng vạng bên bể bơi, tôi tình cờ đọc được câu chuyện về một người đàn ông trong vùng cố tự chôn sống mình trong sân sau vì thời tiết "rất nóng, quá nóng". Tôi đọc bài báo thêm lần nữa, rồi

đặt báo xuống, nhìn theo mấy đứa em. Chúng vẫn đang mặc bikini, đeo kính râm, nằm dưới bầu trời đang tối dần, chơi trò vờ chết. Chúng bảo tôi phân xử xem đứa nào có thể làm ra vẻ chết lâu nhất, đứa thắng sẽ được ấy đứa thua xuống bể bơi. Tôi nhìn chúng, nghe một băng nhạc chạy trong máy Walkman đeo trên người. The Go-go đang hát "I wanna be worlds away. I know things will be okay when I get worlds away." Chẳng hiểu kẻ nào đã thu cuộn băng mà lại để bài hát bị ngắt giữa chừng, tôi nhắm mắt, nghe họ hát bài "Vacation," rồi khi tôi mở mắt ra, hai đứa em vẫn đang nằm úp mặt, nổi lênh bênh trong bể bơi, tôi tự hỏi đứa nào làm ra vẻ chết đuối được lâu hơn.

Tôi đi xem phim với Trent. Rạp chiếu phim ở Westwood mà chúng tôi đến gần như trống trơn, rải rác đây đó vài bóng người, hầu hết đều ngồi một mình. Tôi trông thấy một đứa bạn cũ hồi trung học ngồi với một con bé tóc vàng xinh xắn gần mặt tiền, trên lối đi, nhưng chẳng nói gì, thấy nhẹ nhõm sao đó khi đèn phụt tắt nên Trent không nhận thấy nó. Lát sau, bên dàn máy điện tử, Trent chơi một trò có tên Burger Time, trong đó bánh hotdog và quả trứng rượt đuổi một tay đầu bếp râu ria thấp lùn, Trent muốn dạy tôi cách chơi nhưng tôi không thích. Tôi liên tục nhìn vào những cái bánh hotdog diên cuồng lắc lư, không hiểu sao thấy khó chịu vì cảnh đó, liền bước đi, tìm trò gì đấy chơi. Nhưng có vẻ như trong tất cả các trò đều có nào bọ cánh cứng, nào ong, nào bướm đêm, nào rắn, nào muỗi, nào ếch, rồi cả những con nhện diên xơi tái những con ruồi tím to bụi, với nhạc nhẽo đi kèm, khiến tôi thấy chóng mặt, nhức đầu, những hình ảnh sao mà khó rũ bỏ, ngay cả khi tôi đã rời khỏi dàn máy điện tử.

Trên đường về nhà, Trent bảo tôi, "Hôm nay mày cư xử như một thằng dở người." Dọc Beverly Glen, tôi chạy sau một chiếc Jaguar màu đỏ, biển số xe có chữ "DECLINE" 1, và tôi phải dừng xe lại.

"Sao thế Clay?" Trent hỏi tôi, giọng gay gắt.

"Không có gì," tôi gượng nói.

"Mày bị cái chết mẹ gì thế hả?"

Tôi bảo nó tôi bị đau đầu, chở nó về nhà và nói sẽ gọi về cho nó từ New Hampshire.

Thế quái nào mà tôi nhớ lại mình từng đứng trong một booth điện thoại tại một trạm xăng 76 2 ở Palm Desert lúc chín rưỡi tối Chủ Nhật, hồi tháng Tám năm ngoái, đợi một cuộc điện thoại từ Blair, sáng hôm sau cô sẽ đi New York ba tuần để đến trường quay với bố. Tôi mặc quần jeans, áo thun, kèm theo áo len ca rô cũ kỹ, rộng lưng nhùng, đi giày tennis không tất, không chải tóc, hút thuốc. Từ chỗ đang đứng, tôi trông thấy một điểm đón xe buýt có bốn, năm người đứng ngồi dưới ánh đèn huỳnh quang, ngóng đợi. Còn có một thiếu niên, trạc mười lăm, mười sáu tuổi, mà tôi cho là đang tìm cách đi nhờ xe, tôi cảm thấy lo lắng, muốn nói gì đó với thằng con trai, nhưng xe buýt đến và thằng con trai lên xe. Tôi chờ đợi trong một booth điện thoại không có cửa, ánh đèn Day-Glo gay gắt làm tôi thấy nhức đầu. Một đàn kiến hành quân qua một cốc sữa chua rỗng mà tôi đập thuốc lá vào. Đêm hôm ấy thật lạ lùng. Tối Chủ nhật tháng Tám năm ngoái đó, có ba booth điện thoại ở trạm gas này và booth nào cũng có người. Trong booth kế bên booth của tôi có một tay lướt sóng trẻ, mặc soóc OP, áo thun màu vàng có thêu chữ "MAUI," tôi khá chắc chắn là hẳn đang đợi xe buýt. Tôi không nghĩ tay lướt sóng đang nói chuyện với bất kỳ ai, hẳn vờ như đang nói chuyện, nhưng chẳng có ai nghe máy ở đầu dây bên kia cả, và tôi cứ nghĩ mãi rằng phải chẳng vờ như nói chuyện vẫn còn hơn chẳng nói gì, nghĩ mãi về cái đêm ở Disneyland cùng Blair. Tay lướt sóng cứ liên tục ngó sang tôi, còn tôi thì quay đi, đợi chuông điện thoại reo. Một chiếc xe có biển đề "GABSTOY" dừng lại, một con bé để tóc đen kiểu Joan Jett, cùng với bạn trai nó, một thằng mặc áo thun Clash đen, chui ra khỏi xe, vẫn để động cơ hoạt động, và tôi nghe thấy tiếng một bài cũ của Squeeze vang lên. Tôi hút hết một điếu thuốc nữa rồi châm một điếu khác. Vài con kiến chết đuối trong cốc sữa chua. Xe buýt đi qua. Dân tình lên xe. Không ai xuống. Tôi

cứ nghĩ mãi về cái đêm ở Disneyland, về New Hampshire, về chuyện Blair và tôi chia tay.

Một cơn gió hầm hập tạt qua trạm xăng trống trơn, tay lướt sóng mà tôi nghĩ là một tên trộm gác máy, tôi không nghe thấy tiếng đồng xu nào rơi xuống nhưng vờ như không để ý. Hắn trèo lên một chiếc xe buýt chạy ngang qua. GABSTOY bỏ đi. Điện thoại reo. Blair gọi. Tôi liền bảo cô đừng đi. Cô hỏi tôi đang ở đâu. Tôi bảo cô rằng mình đang đứng trong một booth điện thoại ở Palm Desert. Cô hỏi "Tại sao?", tôi hỏi "Sao lại không?" Tôi bảo cô đừng tới New York. Cô bảo giờ mà nói chuyện này thì quá trễ. Tôi bảo cô đến Palm Springs cùng tôi. Cô nói rằng tôi làm cô tổn thương, rằng tôi đã hứa sẽ ở lại L.A., rằng tôi đã hứa sẽ không bao giờ quay về miền Đông nữa. Tôi bảo cô rằng tôi xin lỗi, rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi, cô liền nói rằng cô đã nghe tôi xin lỗi rồi, và rằng nếu mình thích nhau thực sự thì bốn tháng đâu có nhằm nhò gì. Tôi hỏi cô có nhớ đêm ấy ở Disneyland không, cô liền hỏi, "Đêm nào ở Disneyland?" rồi hai đứa gác máy.

Tôi lái xe về L.A., đi xem phim, ngồi một mình, lái xe đi rong cho đến chừng một giờ, ngồi trong một nhà hàng trên Sunset, uống cà phê, hút hết thuốc, ngồi lì ở đó đến hết giờ mở cửa. Sau đó tôi lái xe về nhà và Blair gọi cho tôi.

Tôi bảo cô là mình sẽ nhớ cô, rằng có lẽ khi trở về, mọi chuyện sẽ êm đẹp. Cô nói cũng có thể, và cô có nhớ cái đêm ở Disneyland. Tuần tiếp theo đêm hôm đó, tôi đi New Hampshire rồi không hề nói chuyện với cô trong bốn tháng.

Trước khi đi, tôi gặp Blair để cùng ăn trưa. Cô ngồi ngoài hiên quán The Old World ở Sunset đợi tôi. Cô đeo kính râm, nhấp một ly rượu trắng mà cô hẳn đã mua bằng chứng minh thư giả. Có lẽ bởi bàn thậm chí còn chẳng hỏi cô, tôi thầm nghĩ khi bước vào qua cửa trước. Tôi bảo bà chủ quán rằng tôi ngồi với cô gái ở ngoài hiên. Cô đang ngồi một mình, quay đầu về phía làn gió nhẹ thổi qua, và khoảnh khắc ấy, tôi nhìn thấy ở cô một cử chỉ tự tin,

can đảm thế nào đó, khiến tôi ghen tị. Cô không trông thấy tôi khi tôi tiến lại từ phía sau và hôn lên má cô. Cô mỉm cười, quay lại, hạ kính xuống, người cô thoảng mùi rượu, son môi và nước hoa, tôi ngồi xuống, lật giở tờ thực đơn. Tôi đặt thực đơn xuống, ngắm xe cộ chạy ngang qua, bắt đầu nghĩ rằng đây có lẽ là một sai lầm.

"Em ngạc nhiên là anh đến đây," cô nói.

"Tại sao? Anh đã bảo em là anh đến mà."

"Đúng, anh có bảo," cô nói khẽ. "Anh vừa ở đâu thế?"

"Anh ăn trưa sớm với bố."

"Ắt phải vui lắm." Tôi tự hỏi cô có ý mỉa mai gì không.

"Ừm," tôi nói, không chắc chắn. Tôi châm một điếu thuốc.

"Anh còn làm gì nữa không?"

"Sao chứ?"

"Thôi nào, đừng quạu. Em chỉ muốn nói chuyện thôi."

"Thì nói chuyện." Tôi nheo mắt lại khi khói từ điếu thuốc bay vào.

"Nghe này." Cô nhấp rượu. "Kể cho em cuối tuần của anh ra sao đi."

Tôi thở dài, thực sự ngạc nhiên vì mình không nhớ nhiều lắm những chuyện đã xảy ra. "Anh không nhớ. Chẳng có gì cả."

"Ồ."

Tôi lại nhắc thực đơn lên, rồi đặt nó xuống mà chẳng hề mở ra.

"Thế là anh về trường thật à," cô nói.

"Anh nghĩ thế. Ở đây chả có gì."

"Anh mong tìm ra cái gì sao?"

"Anh không biết. Anh ở đây cũng lâu rồi."

Cứ như thể mình ở đây cả đời vậy.

Tôi khe khẽ đá chân vào lan can ngoài hiên và phớt lờ cô. Đây là một sai lầm. Thốt nhiên cô nhìn tôi, bỏ đôi Wayfarer ra.

"Clay, anh đã bao giờ yêu em chưa?"

Tôi chăm chú nhìn một tấm áp phích, nói rằng mình chẳng nghe thấy cô nói gì.

"Em hỏi anh đã bao giờ yêu em chưa?"

Trên hiên nhà, ánh mặt trời rọi thẳng vào mắt tôi, và trong giây phút bị lóa mắt ấy, tôi nhìn thấy chính mình thật rõ ràng. Tôi nhớ lần đầu tiên hai đứa làm tình, trong căn nhà ở Palm Springs, thân mình cô r ám nắng, ướt đẫm, nằm trên tấm khăn trải giường trắng tinh, mát lạnh.

"Đừng làm thế, Blair," tôi bảo cô.

"Nói cho em biết đi."

Tôi nín thinh.

"Câu hỏi khó trả lời thế cơ à?"

Tôi nhìn thẳng vào cô.

"Có hay không?"

"Tại sao?"

"Mẹ kiếp, Clay," cô thở dài.

"Có, dĩ nhiên, chắc thế."

"Đừng dối em."

"Cô muốn nghe cái chết mẹ gì?"

"Chỉ cần nói cho em biết thôi," cô nói, cao giọng.

"Không," tôi gằn như gào lên. "Chưa bao giờ."

Tôi gằn như cười toáng lên.

Cô hít vào và nói, "Cám ơn anh. Em chỉ muốn biết có thể." Cô nhấp rượu.

"Cô đã bao giờ yêu tôi chưa?" tôi vặn lại, dù giờ đây tôi thậm chí chẳng quan tâm.

Cô im lặng một lúc. "Em đã nghĩ về chuyện đó, có, em từng có yêu anh. Ý em là yêu thực lòng. Mọi chuyện đầu vào đó được một thời gian. Anh đã tỏ ra thật tử tế." Cô nhìn xuống, nói tiếp. "Thế nhưng có vẻ như anh chẳng hề hiện diện. Chó chết thật, chẳng ra đâu vào đâu." Cô ngừng lời.

Tôi nhìn cô, đợi cô nói tiếp, ngó lên nhìn tấm áp phích. Biến mất nơi đây.

"Em không biết những người em từng hẹn hò có thật sự hiện diện hay không... nhưng ít ra họ cũng cố gắng."

Tôi mân mê quyển thực đơn, đập điều thuốc.

"Anh thì chưa bao giờ. Những người khác cố gắng, nhưng anh thì chỉ... Điều đó nằm ngoài khả năng của anh." Cô nhấp một ngụm rượu nữa. "Anh chưa bao giờ ở đó. Em thấy thương anh một thời gian, nhưng sau đó em

thấy khó mà thương được. Anh đẹp trai thật đấy, Clay ạ, nhưng đó lại là chuyện khác."

Tôi dõi mắt nhìn theo đám xe chạy ngang qua trên Sunset.

"Thương một người thậm chí chẳng bận tâm thật khó."

"Vậy sao?" tôi hỏi.

"Anh quan tâm đến điều gì? Điều gì làm anh hạnh phúc?"

"Không gì hết. Không gì khiến anh vui. Anh chẳng thích gì cả," tôi bảo cô.

"Đã bao giờ anh quan tâm đến em chưa, Clay?"

Tôi không nói gì, lại nhìn vào thực đơn.

"Đã bao giờ anh quan tâm đến em chưa?" cô hỏi lại.

"Anh không muốn quan tâm. Nếu anh quan tâm đến chuyện này chuyện nọ, thì sẽ chỉ tệ hại hơn, sẽ chỉ thêm lo lắng. Không quan tâm thì ít đau đớn hơn."

"Em đã quan tâm đến anh một thời gian."

Tôi không nói gì.

Cô bỏ kính xuống, cuối cùng nói, "Gặp sau nhé, Clay." Cô đứng dậy.

"Em đi đâu thế?" bỗng dưng tôi không muốn chia tay Blair ở đây. Tôi gần như muốn kéo cô về lại bên mình.

"Phải đi ăn trưa với một người."

"Thế còn chuyện chúng mình?"

"Chuyện chúng mình thì sao?" Cô đứng đó một lúc, chờ đợi. Tôi dán mắt lên tấm áp phích cho tới khi nó bắt đầu mờ đi, và khi mắt đã nhìn được rõ hơn, tôi dõi theo khi chiếc xe của Blair trườn khỏi bãi đỗ rồi mất hút vào trong dòng xe nhốn nháo trên Sunset. Tay bồi bàn tiến đến hỏi, "Mọi chuyện ổn chứ, thưa cậu?"

Tôi ngược lên, đeo kính râm lên, gượng cười.

"Ừa."

Blair gọi tôi buổi tối trước khi tôi đi.

"Đừng đi," cô nói.

"Anh sẽ chỉ đi hai tháng thôi mà."

"Đó là một khoảng thời gian dài."

"Năm nào hè chẳng đến."

"Đó là một khoảng thời gian dài."

"Anh sẽ về. Chẳng lâu đến thế đâu."

"Chó thật, Clay."

"Em phải tin anh."

"Em không tin."

"Em phải tin."

"Anh nói dối."

"Không, anh không nói dối."

Và trước khi đi, tôi đọc một bài báo trên Los Angeles Magazine về một con đường mang tên Sierra Bonita ở Hollywood. Một con đường tôi đã lái qua nhiều lần. Bài báo cho biết có những người chạy trên con đường này và trông thấy ma, những bóng ma của miền Tây hoang dã. Tôi đọc thấy người ta bắt gặp đám người da đỏ cưỡi ngựa, chỉ quần độc những mảnh khố trên người, rồi một người đàn ông mang rìu thoát cái đã biến mất, bị quăng chông chơ qua khung cửa sổ mở toang. Một đôi vợ chồng già nói rằng một người da đỏ xuất hiện trong phòng khách của họ trên Sierra Bonita, rì rầm niệm thần chú. Một người đàn ông đâm sầm vào một cây cọ vì trông thấy một cỗ xe ngựa bị che khuất dọc đường đi nên phải ngoặt tay lái.

Khi tôi đi, trong phòng chẳng có gì nhiều nhận, trừ hai cuốn sách, ti vi, dàn stereo, nệm, áp phích Elvis Costello với đôi mắt vẫn ngó trôn trôn ra ngoài cửa sổ, hộp giày với mớ ảnh của Blair trong tủ tường. Ngoài ra còn một tấm áp phích in phong cảnh California mà tôi đã ghim lên tường. Một trong những cái ghim rơi xuống, tấm áp phích thì cũ kỹ, rách bươm ở khoảng giữa, treo xộc xệch trên tường.

Tối đó, tôi lái xe tới Topanga Canyon và đậu xe gần một vòng đu quay vắng vẻ cũ kỹ vẫn còn đứng đó, lẻ loi trên thung lũng, trống trơn, lạng lẽ. Từ chỗ đang đứng tôi nghe thấy tiếng gió thổi qua hẻm núi. Vòng đu quay khẽ chuyển động. Một con sói tru. Những cái lều vỏ phần phật trong gió ầm. Đã tới lúc quay lại. Tôi ở nhà cũng lâu rồi.

Khi còn ở Los Angeles, tôi có nghe bài hát của một ban nhạc địa phương. Bài hát mang tên Los Angeles, có lời lẽ và hình ảnh thô bạo, gay gắt tới mức nó cứ vang vọng trong tâm trí tôi nhiều ngày. Những hình ảnh mà về sau tôi mới nhận ra là riêng tư, không phải do bất kỳ một người quen nào của tôi chia sẻ. Những hình ảnh tôi nhìn thấy là những con người phát điên phát rồ vì sống trong thành phố. Hình ảnh các ông bố, bà mẹ đói khát và thiếu thốn tới mức ăn thịt cả con cái mình. Hình ảnh những thanh thiếu niên trạc tuổi tôi, đứng trên mặt đường rải nhựa ngược lên trời và lóa mắt dưới

ánh nắng. Những hình ảnh ấy cứ bám riết lấy tôi ngay cả khi tôi đã rời khỏi thành phố. Những hình ảnh bạo lực và tàn nhẫn đến mức dường như chúng là điều duy nhất gợi nhớ về thành phố này một thời gian dài sau đó. Sau khi tôi bỏ đi.

Chú thích

(1)Nghĩa là "Tù chối".

(2)76 là tên của một hệ thống trạm xăng tại Mỹ.